

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Liber Quartus. De specialibus revelationibus, quas habuit de prærogativis
Angelorum & Sanctorum, qui illam visitabant, deque ijs Beatissimæ
Virginis, quæ concernunt immaculatam ipsius Conceptionem & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

LIBER IV.
MIRABILIS VITÆ
VENERABILIS VIRGINIS

MARINÆ
DE ESCOBAR.

De specialibus revelationibus, quas habuit de
prærogativis Angelorum, & Sanctorum, qui illam
visitabant, de quæ ijs Beatissimæ Virginis, quæ con-
cernunt immaculatam ipsius Conceptionem & Af-
sumptionem, nec non de eximijs nonnullis re-
bus, quæ illi cum ipsis even-
runt.

Dostquam recensui-
mus revelationes,
quas Venerabilis
MARINA habuit
de gloria omnium
Angelorū & San-
ctorum Cælitum-
genarum, sequi-
tur, ut referemus
speciales, quibus illi DEUS manifestavit offi-
cia ac prerogativas Angelorū Custodum, &

quorundam Sanctorum, qui ipsam frequen-
tius invisabant, præsertim verò primam &
postremam prerogativam sacratissimæ Vir-
ginis: unam, quæ concernit purissimam ipsius
Conceptionem: alteram verò, quæ spectat ad
gloriosissimam Assumptionem; unâq; ex-
ponamus, quæ ei tunc notatu digna contin-
gebant, suppositis multis, quæ de his celesti-
bus Aulicis sunt dicta, & dicuntur in reve-
lationibus, de alijs mysterijs.

))*)

CAPUT

CAPUT I.

Quomodo illi DEUS patefecerit varia ministeria Angelorum, quæ obeunt in commodum hominum.

Exordiamur ab antiquissimis Cæli Incolis, qui sunt Angeli, quorum prerogativa, officia ac ministeria impendantur, ac ordinantur in bonum hominum. Eorum namque omnium DEUS valdè distinetam consulit sua Famula notitiam.

§. I.

Angeli manifestant hominibus Divina magnalia.

Primam Angelorum habuit visionem, dum obirent suum præcipuum munus, quod est, manifestare hominibus mysteria & secreta DEI per species & representationes proportionatas ipsorum statui. Ea fuit hujusmodi. Dum, inquit, agerem cum DEO collecta in meo cubiculo, vidi oculis animæ, adesse ibi præsentem tres puellus, valde formosos & gratiosos, præferentes ætatem quasi decem annorum, elegantissimè indutos vestibus exornatis auro, & gemmis, capilli erant flavissimi coloris aurei, quos habebant cinctos pretiosissimis zonis aureis, circumdantibus eorum capita. Quia verò ipsos non noveram, utpote nunquam à me visos, vix illos audebam aspiceret, sed quando subinde attollebam oculos, & eos intuebar, videbam manifestissimè unum indutum veste puniceâ, exornatâ auro, suâque zonâ redimitum; verùm alios duos non discernebam tam clarè: quia stabant ità conjuncti, ut cum videretur primus, non possent bene conspici reliqui duo: interea tamen simul videndo primum, videbam per ipsum cæteros, indutos vestibus candidis, auro fulgentibus ac argento, & habentes in capitibus zonas aureas & argenteas. Præterijt is dies ità, ut illorum non ampliùs recorderer. Postridie verò cum essem collecta, adverti eadè

noctis horâ, juxta me Angelum meum Costodem, quem etiam nunquam aliàs videram, neque senseram præsentem; exillustratione verò cœlesti ipsum agnovi, & ille mihi dixit, tres parvulos, quos præterlapâ nocte videram, fuisse sanctos Angelos. Ego hoc dicto eram consternata, neque id satis poteram credere, dicendo intrâ me frequenter: Angeline ad me? ego sane id non mereor, sed aliquid aliud longè diversum. Dum hoc dicerem, ac dubitarem, modicumque timerem, dixit mihi Dominus: Quare ità es dubia ac timida, dicendo: Angeline ad me? Angeline ad me? ubi sum ego, nunquid non erunt & ipsi? Cum hoc audirem dici à Domino, fui vehementer confusa, neque ampliùs sum ausa proferre illa verba. Tantum dixi: Ità certè est, mi Domine.

Alio die manè mihi dixit Divina Magestas clarissimè, ità ut mihi omne dubium eximeret, illos tres parvulos, quos videram, fuisse suos Angelos, & arguit me incredulitatis, quam habueram. Eram vehementer afflicta propter admittam culpâ, quod noluerim ipsos aspiceret, & rogavi Dominum, ut mihi ignosceret istum defectum, innuendo ipsi, ut si placeret, permitteret me eos videre, quandoquidem fuerim tam inurbana, ut illos, cum haberem præsentem, non fuerim intuita. Respondit mihi Dominus: Dico tibi, quod cum fueris incredula, & in aliquantum deliqueris, non sis ipsos tam citò conspectura. Et factum est ità, quia præterierunt multi dies, quin illos viderem, donec mihi Dominus contulisset ingens lumen pro agnoscendo altissimo mysterio Sanctissimæ Trinitatis, quo tempore mihi manifestavit secretum trium illorum Angelorum, ut cum essent tres, viderem unum, & in illo uno viderem omnes tres; significans mihi, hanc visionem me habuisse, ut præpararer ac disponerer pro meliùs intelligendo mysterio

San-

Sanctissimæ Trinitatis, & quomodo, licet sint tres Personæ, unus tamen tantum sit DEUS ac Dominus; atq; tunc istos Angelos vidi quàm clarissimè.

§. I.

Quomodo custodiant homines.

Officium per spectissimum Angelorum est, custodire homines, id quod ipsi Dominus, manifestavit hunc in modum. Decumbentem, ait, in lecto propter magnam debilitatem, & infirmitatem, ac tum inter ardentem affectus amoris DEI vidi oculis animæ, ad caput lecti, adesse duos Angelos, qui tenebant manus sub cervicali, ut assurgerem medio corpore, quemadmodum infirmus erigi consuevit in lecto. Hi Angeli erant mirum in modum formosi, sed alter longè formosior altero, quia erat indutus elegantioribus vestibus, candidis instar nivis, & in humeris & pectore decussatim circumdatus pretioso quodam ac splendido cingulo, ex purissimo auro; capilli verò erant flavi instar fibrarum pretiosissimi auri, & oculi instar clarissimarum & lucidissimarum stellarum. Aspiciebam illos cum ingenti solatio, specialiter verò illum formosiorē, quem intellexi, peculiariter illustrata à DEO, esse meum Angelum Custodem: sed aliunde vehementer confundebam, & pudefiebam, quòd mihi exhiberetur ista gratia, ut ter quaterve me voluerim indè proripere, si potuissem, & fuisset permissa. Incepi cogitare, quem in finem sancti Angeli mihi præstarent talem favorem, & quia tota eram occupata à cognitione mearum miseriarum, imaginabar mihi, sisti me ab ipsis eo modo coram Divina Majestate, ut mihi eas ignosceret, meique miseretur; ac si aliquis constitueret pauperem valde miserabilem coram quopiam Principe, ut per motus ipsius egestate, ac miseriam illi subveniret. Dum essem intenta isti considerationi, dixit mihi Dominus quàm amantissimè ac suavissimè: Adverte, non esse id quòd tu cogitas, sed quòd ego tibi dicam: Non recordaris, te frequenter audivisse, quòd scriptum sit de ijs, qui me diligunt & ser-

vant mea mandata: *Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus vijs tuis; in manibus porabunt te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum?* Hoc igitur est, quòd modò tecum agitur. His verbis adeò exarsit cor meum amore hujus Domini, ut videretur totum esse conversum in ignem, dixerimque ipsi cum vehementi affectu: Jam memini, mi Domine, ac Dilectè animæ meæ: sed ego non perceperam tam multum, quia istam admirabilem magnitudinem tuæ infinitæ bonitatis non expenderam, neq; immensitatem clementiæ, & misericordiæ, quam exhibes peccatoribus; ideòque non existimabam, nec mihi veniebat in mentem, quòd loquereris mecum, quæ sum adeò plena peccatis, & miseris; sed cum illis, qui tibi verè serviunt, & obediunt. Tandem autem, nescio quid tibi dicam, nisi ut benedictum sit nomen tuum in æternum, propter hanc infinitam bonitatem, ob quam taliter agis. Tum sancti illi Angeli me elevaverunt, & reperi me in cœlesti Jerosolyma, ubi mihi contigerunt ea, quæ sunt superius narrata.

Aliàs manè expergefacta, vidi ad caput mei lecti stantem quendam sanctum Angelum, eique innixum cum summo silentio, quasi me custodiret dormientem, nè mihi aliquid accideret noxium animæ vel corpori; & obstupescens attentionem hujus sancti Angeli, glorificavi DEUM, propter curam, quam de me habebat.

In alia gravi molestia & afflictione, inquam me redegerant dæmones, dum me putarem esse solam, ideòque affligerer, dixit mihi Dominus: Noli affligi, quia non es sola: hic sunt, qui te juvabunt, tibiq; subministrabunt omnia necessaria. Subitò elevavi oculos animæ, & vidi illic adesse quatuor vel quinque Angelos, fixè intuentes meum vultum, ut viderent quid vellem, & quam re indigerem, recrearentque me in ea afflictione: ideo apprehenso lecti tegumento, elevaverunt illud aliquantum, ut me refocillarent, atque ita cessavit meus vehemens sudor. Attonita, quòd viderem curam, quam habebant sancti Angeli, qualem habere posset

Yy

famit-

famiulus fidelis, ac sollicitus de præstando obsequio, Domino suo in simili molestia, dixi illis: Sancti Angeli, attendite ac advertite, me, cui exhibetis istum favorem, esse vilissimam, & miserabilissimam creaturam omnium, quas habet DEUS, atque vos esse Aulicos caeli, & Spiritus Beatos. Ipsi responderunt: Noli consternari, neque mirari, id quod vides: nos enim fumus servi communis omnium Domini, qui est tuus Pater, ideoque non est mirum, quòd servi Domini in rebus necessarijs serviant ijs, qui sunt filij ejusdem Domini, cui famulantur.

Alià vice, cùm in lecto decumberem, solito afflictor, licet mei quatuor Angeli consueverint me in surgendo juvare, vidi venientem quendam Seraphinum in curru igneo, qui totus ardens, ubi descendisset ex curru, apprehensis meis humeris, nullo negotio me erexit.

§. III.

Quomodo ungant, & confortent homines.

Aliud munus Angelorum est, confortare debiles, ipsosque recreare, augendo spiritali unctioe gratia, & gaudio Spiritus sancti. Hoc illi ostendit Dominus, dum esset vehementer debilis, sed vehementer flagraret amore Christi Domini. Vidi, inquit, illum oculis animæ, quòd adesset, meque amantissimè intueretur. Sua Majestas aspexit Divinis suis oculis quosdam sanctos Angelos, qui aderant. Dum ipsos aspiceret, inceperunt se movere ex loco, in quo erant. Non vidi autem, quid agerent, sed adverti, me habere ingens linteum & candidissimum, suppositum mento, idemque totum extensum in lecto. Mirabar, & stupebam cogitans, vellèntne mihi fortè præbere aliquem cibum, ad corroborandam meam debilitatem. Cùmque id cogitarem, accessit unus ex illis sanctis Angelis quàm reverentissimè ad Christum Dominum, & summè attentus ad id, quod agebat, plumulâ aureâ valde artificiosâ & pretiosâ, quæ erat imbuta quodam Divino liquore, signavit me triplici cruce, unâ in-

fronte, alterâ juxta os, & tertiam in pectore, quæ remanserunt expressæ in ijs partibus, splendentes instar purissimi auri, adeoque quodammodo inculpæ, ut non viderentur posse deleri. Deinde advenit alius sanctus Angelus, & abstulit mappam, quæ mihi fuerat applicata. Admiranti mihi id, quòd fiebat, neque scienti, quid hoc mysterium significaret, declaravit illud Christus Dominus, dicendo: Nunquidne audivisti, referri locum quendam Scripturæ: *Unxit te DEUS, DEUS tuus deo letitia?* Hoc ipsum est, quòd modo tibi accidit: gaude, & esto contenta, quia modo denuò uncta es meâ gratiâ, & confortata virtute meâ. Factumque est ita, quia fui vehementer recreata, valdeque corroborata post debilitatem & imbecillitatem, quam senseram.

Quoad hanc visionem multò magis miror id, quòd illi contigit post duos menses, quando ipsam voluit describere, non esse imaginabilis affabilior conversatio, eâ, quæ tunc egit cum Domino. Non poteram, aut recordari, fuissentne tres cruce, an tantùm duæ: quia non memineram, ubi fuisset formata tertia, vel utrum, qui ipsas efformavit, fuerit Angelus, an verò ipse Dominus. Cùmque nollem progredi in eo, quòd scribebam, interrogavi ordine de his omnibus Divinam Majestatem, & ad omnia mihi sic fuit responsum: Cruces fuerunt tres, & tertia est efformata in pectore. Fuit autem Angelus, qui te unxit meo nomine, & meâ potestate; ac proinde accepisti eandem virtutem, quam accepisses, si ego ipse id fecissem: sicut de meam potestatem Sacerdoti, qui meo nomine, & meâ potestate ac verbis, potest absolvere à peccatis, baptizare infantem, & mundare à peccato originali, ac reliqua officia Sacerdotis peragere.

§. IV.

Ferunt pretiosa Dona DEI hominibus, & procurant reditum hominum ad DEUM.

Amplificemus quòd dictum est, alia ratione, in qua palàm fit, quomodo DEUS

istos beatos Spiritus nobis confert sua dona, ac virtutes caelestes, ydemque procurent id, quod nos illi debemus, retribuere, ac vicissim offerre in compensationem, & gratiarum actionem, qua in re consistit primum, maximèque proficuum Angelici muneris obsequium, quod nobis exhibent.

Vidi, ait, quodam die (anno 1615.) quinque vel sex Angelos DEI, qui admirabiliter ferebant quoddam elegans & pretiosum serinium, mediocri magnitudinis, pellucidum ita, ut forinsecus conspiceretur thesaurus, qui intus ferebatur. Erat ex nitidissima crystallo, & ornatum auro obryzo. Mei sancti Angeli exceperunt cum magno gaudio eos, qui advennerant cum isto scrinio, & statim illud collocaverunt, ac aperuerunt mysticè, ceperuntque exponere gemmas & thesauros, qui in illo adferebantur, ponentes singula illa pretiosa cimelia in manibus singulorum illorum sanctorum Angelorum, qui obtulerant mysterium, coram reliquis adstantibus, & sancto meo Angelo Custode. Interea, dum id fieret, etiamsi mea anima hæc videret (quia ad videndum cogebatur) manebat unita DEO, petens ab illo, ut solet, cum tenero fervore sanctissimum ipsius lumen, ne deciperetur. Tum illi sancti Angeli, servi magni Regis Majestatis, & sanctus meus Angelus Custos, mihi dixerunt: Soror nostra, attende, & cognosce misericordias, quas tibi DEUS præstat, ac Dona, quæ suâ divite, ac pretiosissimâ manu tibi elargitur. Aspice illa, & suscipe, cum gratiarum actione. Tunc mea anima defixit oculos in illo mysterio intentissimè, quia jam non poterat aliter fieri, & vidit in manibus singulorum illorum sanctorum Angelorum singula cimelia, pretiosa, ac admiranda, ex purissimo & splendidissimo auro, nec non gemmis elegantissimis, quasi caelestibus; sed unumquodque diversimodè efformatum. Unus habebat in suis manibus annulos, qui mihi videbantur esse septem, representantes & significantes septem dona sancti Spiritus; alius habebat in aures, quæ significabant auditum purum, & attentum animæ, obedientis DEO suo; alius habebat velum

pretiosissimum, distinctum varijs coloribus, & umbris, quod significabat virtutem silentij ac prudentiæ, pro occultandis & abscondendis donis, quæ anima accipit à suo DEO, usque ad tempus & occasiones, dum DEUS manifestaverit, se aliud vellet; alius habebat armillas, & brachia significantia oblivionem, & contemptum omnium rerum temporalium, & creaturarum, præter DEUM; alius cingulum, significans puritatem & castitatem; alius torquem, & alius denique coronam, representantes finem & præmium, quod DEUS ex sua bonitate & misericordia dabit animæ, quæ bene fuerit usâ donis acceptis, ab ipsius misericordia, & ex Divina ejusdem manu.

Visis his omnibus thesauris, mea anima obstupuit, & vehementissimè fuit confusa. Interea meus sanctus Angelus Custos, accedentibus ad me istis sanctis Angelis, mihi imponebat singula illa cimelia, suo loco, quod ego vix videbam, vel intelligebam, siquidem mea anima erat notabiliter afflictâ, timens, ne in aliquo erraret. Mansi in eo statu aliquamdiu, & idem meus sanctus Angelus Custos, mihi subito omnia rursus abstulit suo ordine, persuitque illa dona in manibus sanctorum Angelorum, à quibus ipsa acceperat, & illi ea receperunt, ac reposuerunt in suo scrinio, quod cum magno gaudio omnium ibi præsentium dederunt ac tradiderunt sancto Angelo meo Custodi, qui acceptum servavit in se ipso, cum demonstratione singularis gaudij, ac lætitiæ in Domino; cui cum ipse magnas ageret gratias pro tot misericordijs & auxilijs, quæ conferebat animæ sibi commissæ, ut illam custodiret, regeret, atque gubernaret ipsius nomine, ego stupebam, mirabar, atque confundebar sicut antea, ideoque non dicebam ullum verbum amplius, quasi nihil horum mihi accidisset. Et cum viderem sanctos Angelos, qui attulerunt illum thesaurum, non abeuntes, ac si aliquid expectarent, quod mihi non incidebat, tandem sanctus meus Angelus Custos, & quatuor mei Domini, videntes me ita abstractam, mihi dixerunt, quasi me vellent expergefacerere:

Soror

Y y 2

Soror, quid agis? qualem te exhibuisti erga Dominum, & non meministi, neque tibi in mentem venit, ut illi significares, quòd agas ipsi gratias, & illum benedicas pro tantis misericordijs, quantas tibi præstitit per hos Dominos Principes, quorum manibus tibi misit sua dona? Nonne vides, esse inurbanitatem, quòd illos permitas expectare, & hîc detineas? Hoc audito videbar mihi veluti expurgisci ex somno, & coniectis seriò ac fixè oculis in eos sanctos Angelos, qui advenerant cum thesauro, dixi illis: Principes Legati Cœlestes, per Dominum, quem adorant, & cui serviunt, ignoscant mihi meam tepiditatem, & dicant Domino DEO nostro Majestatis, quòd indigna ipsius serva, illi significet, se ei agere infinitas gratias, illumque laudare pro eo, quod est in se ipso, & pro infinita ejusdem Omnipotentia, Majestate, ac Magnificentia, proque eo, quod est, ac fuit erga nos suas pauperes creaturas, exhibendo omnibus suam misericordiam, præbendoque singulis speciatim auxilia & subsidia necessaria ad suam salutem ac majorem profectum, & præsertim huic suæ ancillæ indignæ, ac miserabili, quæ non utendo illis, quemadmodum tenetur, ea dissipat, tanquam vas argillaceum malè excoctum. Et cum Divina Majestas sit tantus Rex ac Dominus, & Monarcha cœli ac terræ, sitque tam infinitè bonus, per istam tantam gratiam & misericordiam, quam nunc denuò mihi præstitit, peto ab ipso aliam, quæ est Divina ejusdem gratia & favor, ut utar secundùm ejus acceptabilissimam voluntatem, omnibus ejus misericordijs ac donis, nè perdam meâ culpâ, & negligentia thesauros ac divitias, quas ex ipsius Divina manu suscepi. Hoc ab ijs peto, & rogo, ut dicant, meo nomine, Domino Majestatis. Illi sancti Angeli audiverunt attentè meum nuntium, & responderunt mihi, se ita facturos: quod mihi vehementer placuit, quia videbar mihi pro mea paupertate & exiguitate retribuisse, quantum poteram, nostro magno DEO ac Domino, à quo acceperam illa dona.

Sed ijdem sancti Angeli dixerunt subi-

tò: Soror nostra, & præter hoc, quod significas Domino Majestatis, quale donum illi offers, ut gratiam te exhibeas pro magnis, quæ ipse tibi modò per nos misit? Et hoc dicto unus ex illis Dominis, qui primario aperuerat scrinium, ut inde exponeretur thesaurus, ac postea illum in eo reposituerat, & clauferat, protulit quandam elegantissimam ac pretiosissimam pelviam, dixitque: Soror nostra, da nobis huc aliquid, & pone hîc quodpiam donum tuâ manu, ut illud feramus, ac præsentemus magno Regi, nomine tuo: æquum enim est, ut qui aliquid accipit, respondeat pro suis viribus illi, cui est obligatus: Noli nos dimittere ita vacuos, cum solo nuntio. Quando mea pauperula anima audivit hoc dici propter apprehensam suam tantam exaggeratam miseriam, ac paupertatem & vilitatem, incredibiliter indoluit, & tunc afflicta, dixitque: Mei Domini, sciant, me esse pauperrimam, & miserabilissimam creaturam omnium, quas habet Dominus DEUS noster Majestatis, ac proinde nihil habere offerendum meo Domino, quod non acceperim ex ipsius manu, & hoc ipsum, quantum in me est, dilaudavi & impendi perperâ: ideòque nescio, quid illi offeram, quod ipsi placeat, sique gratum, & quod ei etiam non obtulerim. Hac omnia audiebat attentè sanctus Angelus meus Custos, qui erat mihi valde vicinus, & secretò alloquens arcano quodam modo meam animam, dixit illi: Soror, offer nunc denuò tuo magno Regi ac Domino tuum cor, & tuam animam. Tunc ego ex illa admonitione mei sancti Angeli, ceppi solatium in Domino, quia mihi admirabiliter placebat, quod dicebat, eratque maximè conveniens voluntati meæ ac indigentia, unde illis dixi: Legati cœlestes, mei Domini, nescio quid possum offerre Domino Majestatis, quod ipsi jam non obtulisset, sicut dixi: sed nunc denuò offero Divinæ Majestati meam animam & cor; ut Divina Majestas per suam Bonitatem ac misericordiam illud destruat ac innovet, creetque in visceribus meis spiritum novum & humilem. Vehementer nobis placet, Soror, tuum munus (dixerunt illi san-

li sancti Angeli) nos illud acceptamus DEI nomine. Aspexit me tunc meus sanctus Angelus Custos, unde cognovi, quod vellet auferre cor meum pro munere, sicut fuerat promissum; & propter illam meam apprehensionem, naturaliter incipiebam deficere meis viribus naturalibus. Videns id sanctus Angelus meus Custos, accessit ad me, dixitque mihi: Eja Soror, noli animo concidere, quia munus, quod das Domino, non est cor carneum, sed spirituale, & cor cordis, quod sunt affectus vehementes ac ardentis erga DEUM, quos iste Dominus infundit animæ, per suam infinitam bonitatem. Atque istud est cor, quod nunc offeres DEO; nè igitur exanimemur. Et cum hoc ultimum diceret, posuit manum ad meum latus sinistrum, absque meo dolore; imò potius cum maximo levamine; & quando illam amovit, vidi quòd in ipsa haberet quandam figuram cordis, instar carbonis igniti, & habentis colorem rubini pretiosissimi ac splendidissimi, tribus auri purissimi zonis circumdati, videbaturque summi esse pretij, & va-

loris. Meus sanctus Angelus illud cum maximo gaudij & stuporis indicij dedit ac obtulit ijs sanctis Angelis, quod ipsi pariter servaverunt, cum majoribus demonstrationibus admirationis ac lætitiæ, posueruntque in pelvi, quam in hunc finem habebant; Et postquam mihi valedixissent quàm amantissimè, atque egissent admirandis verbis gratias (quæ ratione sunt consolati meam animam) abiverunt, valedicentes etiam meo sancto Angelo, & quantum meis Dominis. Fui recreata, & valde obstupui talia DEI opera. Paulo post autem reversus est ad me sanctus Angelus meus Custos, dixitque mihi admirandus: Quid tibi videtur, Soror, de huiusmodi operibus DEI, & de talibus misericordijs, quales tibi præstat? Bene te sibi obstrinxit Divina Majestas, ut des pro illo, ac ad ipsius libitum vitam, si opus esset, sisque resignata ex toto tuo corde ac anima. in eius acceptabilissimam voluntatem, ut in te exequatur omnia, quæ voluerit, pertinnerintque ad ipsius gloriam, & obsequium.

CAPVT II.

Quomodo illi DEUS manifestaverit magnam potentiam & curam Angelorum, in ipsa protegenda contra demones, iisque castigandis, & de rebus notatu dignis, quæ illi ea in re evenerunt cum S. Michaële, & S. Gabriele; nec non insignibus gratijs, quæ ei ab ipsis fuerunt exhibitæ.

Ed specialiter DEUS voluit manifestare Famule sue magnam potentiam; quam habent Angeli, ad omnia peragenda, quæ illis injunxit, præsertim contra demones, ad reprimendas ipsorum furtas, & puniendos eorundem excessus.

§. I.

QVadam vice, ait, mihi comparuit vastissimus fluvijs, & Angelus, qui uno solum pede in illud inmissis detinebat

ipsum furiosum impetum, ut significaret se eadè facilitate posse virtute divinâ detinere impetum nostrarum tribulationum & molestiarum. Aliàs vidi magnam rotam, plenam innumeris novaculis, representantibus hostes, qui nos persequantur in mundo: me verò stupente & interrogante, quis ab illis futurus esset immunis, subito quidam Angelus illam, me inspectante, quàm citissimè destruxit, dicens, quòd eà facilitate, quâ ille destruxerat istam rotam, possit DEUS liberare ab ijs periculis; & ipsemet Dominus mihi dixit, gratiam DEI, & bonam voluntatè hominis ex illis eruere.

Yy 3

Ue.

Verum maxime eluxit hæc potentia contra demones, qui ipsam persequabantur, dum illi quam sollicitissime succurrerent, ut eam defenderent, quemadmodum patuit in casibus recensitis in primo Libro, præter istum. Aliquando, inquit, cum mihi Dominus magnifice promisisset, daturum se mihi, quidquid peterem; afflicti propterea demones, & acti in rabiem, venerunt turmatim, quasi pugnaturi contra me, quorum unus agebat Ducem. Sed gloriosus sanctus Michael venerat suâ visitatione, qui ostendens maximam potentiam, unico motu suæ manus exanimavit demones; unde hi mordentes se ipsos, dicebant cum rabie: Ergone istam maledictam non confundemus, & pessumdabimus? atque unus præcipue dixit: Omnia proterit suis pedibus, & solum DEUM respicit, ideoque ipse facit, quidquid ab illo petit. Finito hoc cōflictu venit alius Angelus cum thuribulo, ex quo prodibat odor suavissimus, quem ego sensi, & postea sanctus Pater noster Ignatius, ac Pater Christophorus de Ribera, vir sanctus, & Christus Dominus illos sequens, tanquam Sacerdos suos ministros. Cum autem advenisset, formavit in meo capite signum Crucis, quo fui sanata ab ictu, qui mihi ex astutia demonis in eo fuerat inflictus.

Aliâ vice, vidi in meo cubiculo multos demones congregatos, qui mihi cum ingenti rabie vehementer optabant nocere, ita ut noctu non auderem in illud ingredi, nè cohabitarem tam malis socijs, neque audirem ipsorum blasphemias, & nequitas, unde confugi ad DEUM, ut me ab ipsis liberaret; ille verò mihi dixit: Nè te affigas, quia sunt sine comparatione multo plures, qui te juvant ac defendunt, quam qui tibi intentant malum, teque oppugnant. Quidquid autem tecum tam amici, quam inimici egerint, totum cedit in tuum bonum. Ità fui confortata, & attollens oculos, vidi mihi assistentes multos Angelos, quod mihi attulit magnum solatium. Postridie cum legerem ad fenestram ejusdè cubiculi, adverti in eo committi quoddam quasi prælium, adeò vehemens, ut omissa lectione me verterim, visura quid es-

set, ac vidi à quibusdam sanctis Angelis eici inde demones ex mandato DEI, quamvis illi se defenderent, & quando sibi ipsos videbantur eiecisse omnes, redibant aliqui per rimas portæ, quos tandem etiam abegerunt.

Aliàs (14. Junij anno 1600.) dum agerem cum Christo Domino, & sacratissima Virgine, venit quidam Angelus magnæ majestatis, quem sequebantur plurimi demones, cumque Christus Dominus ostenderet se velle abire, petij ab illo sanctam benedictionem, quam mihi Dominus negavit, significando, quod, si mihi ipsam daret, demones in momento fugerent. Postquam Divina Majestas abivisset, suscitaverunt adversum me grande prælium ac tumultum, cum monstrosis vultuum distortionibus, suffumigationibus, & alijs adinventionibus. In his certaminibus mihi fuit dictum, magnum illum Angelum ibi præsentem esse sanctum Michaelem, qui venerat ad me defendendam, meque quasi circumibat, repellendo illos manu, & in gravi quodam ipsorum insultu exhibuit quandam lanceolam cum suo vexillulo, quâ dum terram percussisset, omnes fuerunt superati & prostrati, erepterintque paviam sub porta. Et quia ego eram vehementer fatigata ac debilitata ex hac pugna, quasi corporaliter peracta fuisset, sanctus Angelus accepit thuribulum aureum, & circumivit me ter, ut abigeret factorem, quem ibi relinquerant demones, ac certo loco se inclinabat. Existimo illum id fecisse coram Christo Domino. Cumque adhuc remanerem valde debilis, dixerunt sancti Angeli, qui mihi assistebant, opus esse pluribus remedijs, & accedens sanctus Archangelus propius, formavit signum Crucis in mea fronte. Quia verò nihilominus sentiebam debilitatem, afflavit me, quasi me vellet confortare habitu suæ respirationis, quo fui magis corroborata. Et illo die mihi exhibuit alium favorem, comitando me, quando ibam ad Templum, ut more solito interessem Sacro, & communicarem.

¶ H(20)

§. II.

*S*ed intermissis alijs eventibus, referemus colloquium plenum mysterijs, quod cum illa instituit sanctus Archangelus Gabriel, puniendo demonem, qui eam torserat, & exhibendo ipsi speciales favores. Dum, inquit, agerem cum DEO, tempore quodam matutino (in Martio 1615.) comparuit mihi aliquis dæmon valde procerus, atrox & niger, ac abominabilis. Præferebat magnam nequitiam. Hæc visio mihi attulit gravem afflictionem ac horrorem. Et licet mihi videretur ad stare sanctus quidam Angelus, subito averti prorsus oculos. Verum coacta à Domino, iterum illos ad ipsum converti, & notavi, esse Angelum maximæ majestatis ac potentia, ut videretur posse debellare totum Infernum. Hic mihi dixit: Creatura DEI, & Anima redempta sanguine JESU Christi, ego sum Archangelus Gabriel: agnosce me, & scito, me venire in nomine Domini, ac propter officium, quod mihi injunxit, ut te custodirem. Adduco autem tibi hic istum dæmonem (cùmque verteret manum, & ipsum tangeret, prostravit se, & extendit dæmon humi) quem noveris illum esse, qui te maximè vexavit & afflixit, malèque tractavit; unde tu illum modo debes judicare: est enim in tua potestate & voluntate pœna illi injungenda, propter ipsius nequitiam. Cùm hoc audirem fui afflicta, dixique illi: Archangele DEI, ego vivo juxta Divinam dispositionem, & quidquid patiar, respicio DEUM, qui suâ manu omnia metitur atq; definit, ideoque id meâ nihil interest, neque me quidquam concernit, solùm desidero exequi voluntatem DEI. Sanctus Archangelus mihi reposuit, dixitque: Ego Soror ideo huc veni, considera, quid velis facere. Ego verò illi rursus dixi: Angele DEI, tu es præditus sapientiâ, ac fortitudine Divinâ, neque potes ulla in re errare; fac quod scis velle DEUM; tibi cedo, ac transcribo meum jus, & quidquid præterea dicis, ad me in hoc negotio pertinere: ego enim nihil ampliùs scio, quid agam.

Tum gloriosus Archangelus aspexit Angelum meum Custodem, stantem juxta me cum alijs quatuor, & dixit illi: Angele DEI, cui Divina Majestas commisit custodiam hujus animæ, bene audivisti ac vidisti, quid contigerit. Dic agè, quid tibi videatur ac tuis socijs, ut hic fiat. Angelus meus Custos respondit valde reverenter, & venerabunde: Archangele DEI, hæc Anima, quam Dominus mihi tradidit custodiendam, nunquam est passa damnâ vel jacturam ullam, propter molestias, afflictiones ac tormenta, quæ ex Divina dispensatione sustinuit à dæmone: quin imò illi profuerunt ad augmentum meritorum & coronam. Ego desidero majus bonum hujus animæ, & gloriam DEI; ac proinde nescio, quid tibi dicam. Aspiciensque socios, vidit illos quasi indifferentes in eo casu. Tunc sanctus Archangelus Gabriel pede premens corpus illius crudelis bestia, & evaginans, quem habebat applicatum, cingulo gladium, quasi igneum, valde vehementem, comburentem, & nimium horribilem, solam illius cuspidem admovit capiti dæmonis, qui subito evanuit ac descendit circiter ad unam orgiam sub terram, ejulando & lamentando horridissimè, ac si nova tormenta pateretur; Sanctus verò Archangelus Gabriel illi dicebat: Apage proditor, cum his mortalibus doloribus in abyssum Inferni; atque ille post hoc dictum se præcipitavit per quosdam terræ hiatus, & formidabilissima præcipitia, cum majoribus ac majoribus ejulatibus, & angustijs infernalibus. Per hæc præcipitia ruit ad Infernum, inspectante semper sancto Archangelo Gabriele, qui suâ illâ magnâ virtute ac fortitudine, suâque illâ terribili voce, ipsum urgebat, dicendo: Apage proditor, in abyssum Inferni. Ac deinde clausa fuit terra, & sanctus Archangelus Gabriel ibi remansit prope me, illosque sanctos Angelos præsentis, quos statim est alloquutus, dicens: Beati Angeli, profectò Dominus noster Majestatis vos bene occupat in eo, quòd assistatis isti ipsius creaturæ & animæ, eamque custodiatis, quæ tanti cõstitit JESU Christi

Ro

sto Domino nostro, & pro qua dedit tantum pretium, quantum fuit pretiosus ipsi? sanguis.

§. III.

ET conversus postea ad me, dixit mihi: Creatura DEI, & anima redempta sanguine JESU Christi Domini nostri, multum omnino es passa ab isto dæmone infernali, quem hîc vidisti. Sed propter DEI benignitatem & fidelitatem, ac ipso adjuvante, tibi omnia bene cesserunt, atque ad tuum emolumentum, & gloriam magni DEI ac Domini nostri, qui tibi munus hoc per me mittit; (tum protulit ramum palmæ, valde speciosum & pretiosum, in quo erat crux non admodum magna, habens in summitate impositam coronam elegantissimam ex auro & gemmis lucidissimis, qualis fuit ipsa quoque crux) & accedens ad me, dixit mihi peramanter: Accipe, Soror. Sed ego obstupescens, quod viderem tanta mysteria & miracula, atque etiam pudenda & confusa respondi: Nequaquam, Domine, quia non mereor tantum donum, non possum. Et humi prostrata, non audebam præ verecundia asurgere, neque intueri illud pretiosum donum. Videns id Archangelus, dixit mihi: Surge, Soror nostra, suscipe hoc donum. Tunc venit Dominus meus Angelus Custos, tangensque me, quasi mihi daret signum, iussit me surgere. Surrexi, & provoluta in genua, aperui meum animum illis duobus Angelis, dicendo: me prohiberi pudore, ne suscipiam tam magnum donum; cum verò sic oporteat fieri, & DEUS id velit, desiderare me, ut tradatur meo Angelo Custodi, qui bonam ipsius rationem esset redditurus, eò quòd ego non auderem acceptare tantum munus. Dum id videret Sanctus Archangelus Gabriel, dixit meo Angelo Custodi, ut susceperet illud donum pro ea creatura, quam custodiebat, quod Angelus loco ipsius suscepit reverenter, & cum demonstratione gaudij, statimque servavit in se ipso. Cum mea anima talia videret, & à DEO illuminata cognosceret virtutem, potentiam ac

fortitudinem illius Archangeli, fuit quasi attonita, & vehementer obstupescens, illi incepit dicere: Beate Archangele DEI Gabriel, Fortitudo Domini Majestatis, fortunata, felix, & beata est fors tua, eò quòd Majestas nostri magni DEI ac Domini, totaque Beatissima Trinitas te elegerit in Legatum nuntij omnium Divinissimi & admirabilissimi, quæ unquam commissa fuerunt, aut committerentur ulli puræ creaturæ. Tu sancte Angele attulisti hoc nuntium maximæ Reginæ ac Domine, & purissimæ ab omni macula, divinissimæ, & cœlestibus exornatæ gratijs præ omni pura creatura. O te felicem & Beatum! si enim esse Legatum alicujus terreni Regis est tanta dignitas, censeturque tam honorificum, eò quòd repræsentet Personam sui Regis, & tantam gratiam illi Rex præstat, cui adfert nuntium, quanto potiores & majores gratiæ ac privilegia fuerint, quæ acceperis à Divina Majestate, à qua fuisti missus ad tam magnum tantique momenti negotium: quales etiam honores erunt, & quantum nomen, quod in oculis illius summæ Reginæ, ad quam fuisti ablegatus, fueris adeptus? Magnas consequutus es gratias à Domino Majestatis. Ipse sit benedictus millies, & tu sis benedictus à Domino, qui te creavit. Audiens Angelus, quod ego illi cum hoc fervore dicebam, respondit mihi: Creatura DEI, & Amica Domini, omnino verum est, quod dixisti. Sit benedictus noster magnus DEUS, in omnibus operibus suis & miserationibus, quarum una ex maximis mihi ab eo præstitus, quamque ego æstimo, & quâ supremum glorior, est, quòd ab instanti purissimæ Conceptionis hujus præcellæ Virginis Matris DEI, semper illi inserviverim, ac adfuerim per totum decursum ipsius sanctissimæ vitæ, quoad usque cum corpore & anima est assumpta ad Cœlos. Et propter hunc favorem ac privilegium Divinum, propterque suam immensam Bonitatem, mihi contulit tantas tamque raras gratias, sicut dixisti: Tu verò, Soror nostra, cogita nunc, quid velis, ego enim te visitabo, quam diu vixeris in isto mundo, donec adveniat hora, quam DEUS con-

stituit ad te ex illo educendam, ac transe-
rendam, pro sua bonitate, & clementia,
ad æterna tabernacula, ubi ipso fruaris per-
petuò nobiscum, & cum omnibus Beatis;
vale: & valedicens Angelis, qui mihi ade-
rant, discessit, cum comitatu multorum
aliorum ad cælum.

§. IV.

Alius casus huic persimilis illi contigit in
festo S. Michaelis. Intulerat, inquit,
mihi quidam dæmon magnam molestiã,
atq; ecce! sanctus Archangelus me inuisit,
adducens ligatum hunc dæmonem, dixit-
que mihi: Ille est, qui te molestabat, quid
vis, ut cum illo faciam, & qualem pœnam
petis à me ipsi infligi? Ego nolebam ipsi
annuere, dicendo, quidquid faceret dæ-
mon, fieri DEO permittente, ideòque
me non habere quidquã dicendum. San-
ctus Archangelus autem instabat idem ite-

rando, cui respondi: Quod ego desidero,
Angele DEI, est, ut ipsum ita liges, nè ul-
lo modo noceat ulli Christianorum, ten-
tando ita, ut illum præcipitet in peccatum
mortale. Interrogavit me sanctus Ange-
lus: Et hoc, quot annis? significans mihi
id debere fieri ad tempus limitatum. Cui
ego continuò respondi: Tot annis, quot
Dominus noster vixit in hac vita mortali.
Sed quid hoc proderit, quia alij dæmones
statim aderunt ad inferendum damnum,
quod iste illaturus fuisset? Sanctus An-
gelus verò dixit: Hæc erit gratia, quam
DEUS tibi præstat, quòd damnum ab
isto inferendum non sint illaturi alij; unde
fiet, ut nonnullæ animæ, quæ propter ipsũ
fuisent damnandæ, non damnentur.

*Alia prerogative sancti Michaelis, sunt
descriptæ in mysterijs, quæ jam antè sunt e-
narrata.*

CAPVT III.

Quomodo adfuerit Festo, quod in Cœlo celebra-
tur in honorem Angelorum, videritque gloriam sui Angeli,
non absque magnis mysterijs.

VT nos DEUS excitaret ad
cultum sanctorum Ange-
lorum Custodum, à quibus
tanta bona suscipimus,
manifestavit suæ Famulæ
nonnulla valde stupenda
de festo, quod in eorum honorem agitur in
cælo à reliquis beatis Spiritibus.

§. I.

Die, inquit, antecedente Festum Angeli Custodis (quod Vallisoleti celebra-
bratur primâ Martij) mihi agenti cum
DEO, more consueto, ostendit ejusdem
Majestas in spiritu magnam multitudinẽ
Angelorum Custodum, insigniter arma-
torum, gestantium lanceas. Erant speci-
osissimi & pulcherrimi. Vidi illos in quo-
dam plano campo, in eujus medio erat

quidam quasi hiatus Inferni, ex quo cona-
bantur erumpere multi dæmones, ad no-
cendum, & inferenda damna hominibus:
Sancti verò Angeli, qui circumdabant illũ
infernalem hiatus, ipsis validissimè obsi-
tebant, & præcipitabant illos per eundem
hiatum deorsum. Non vidi ullum dæ-
monem inde egredientem, quĩ imò om-
nes fuerunt debellati, & mancipati carceri
intra illum Infernum, per cujus hiatus
conspexi, quæ non possunt dici, quia sola
eorum memoria me consternat, ac terre-
facit. Audivi vociferationes hominũ da-
mnatorum, ac dæmonum, qui illos tor-
quebant. Nihil ibi erat aliud, quàm con-
fusio, & enormia tormenta. Postquam
illi sancti Angeli Custodes vicissent diabo-
los, pulcherrimo ordine, præcedentibus
duobus vexillis, quorum unum ferebat
sanctus Archangelus Michael, progredie-
bantur

Zz

bantur bini ad Cœlum, ubi fuerunt cum plausu excepti à Domino DEO, & à cœteris sanctis Angelis, eorum socijs; atque Dominus illos laudavit propter præclarè debellatos dæmones. Deinde est instituta solennis processio ab omnibus Angelis DEI, qui celebrabant Festum in honorem Angelorum Custodum, ac decantabant eorum laudes, dicebantque: Isti sunt heroës DEI, quibus commisit custodiam animarum, redemptarum sanguine Agni. Obivit processio cœlestem Jerosolymam cum pompa & majestate, eaque finitâ omnes sancti Angeli constitenterunt suo quisque loco.

§. II.

ALio anno, pridie ejusdem festi Angelici Custodis, vidi stantem juxta me, & à dextris Angelum meum Custodem pulcherrimè exornatum, vestitum eleganter, ac festivè, coopertum auro & lapidibus pretiosis variorum colorum, demonstrabatque & exhibebat in se oculis meæ animæ magnam potentiam, quâ videbatur posse debellare totum Infernum. Erat quasi intrinsecus armatus, ac sub cingulo habebat adaptata arma exteriora, quendâ quasi parvum acinacem, convenientem corpori, in quo comparebat, & aliud simile telum bellicum. Cùm illum eo modo vidissem, fui vehementer rei novitate attonita, eoque amplius, quando conspexi reliquos socios præsentis non esse ita instructos, ideoque illi dixi: Mi Angele ac Domine, quomodo es sic ornatus, ac taliter vestitus? Dum id interrogarem, audiivi in cœlo inchoari magnam solennitatem, & resonare multa instrumenta musica ac bellica diversi generis, qualia sunt tympana, ac tubæ, aliaque hujusmodi, ut totum Cœlum videretur exhilarari illo tam suavia ac dulci & sonoro strepitu, quem simul edebant omnia ea instrumenta quàm ordinatissimè. Tum dixit meus Angelus: Anima mea, audisne, quid agatur in nostrâ cœlesti Jerosolyma? Noveris, ex mandato Domini Majestatis, celebrari magnâ solennitatem in illa Divina Aula, in honorem omnium Angelorum, qui sunt Cu-

stodes animarum: cui proinde adsumus omnes, cum his vestibus, & armis, quæ in me vides, & significant nostram gloriam, ac splendorem, & virtutem, atque fortitudinem datam nobis à nostro DEO & Creatore, contra potentiam infernalem dæmonum, pro defensione animarum, quas jussu DEI custodimus. Unde & ego pergo ad illam solennitatem: bene vale, & noli affligi, non enim manes absque me. Statimque abiit ad illud Festum cœlestem, in conspectu meæ animæ, quæ vidit, quidquid ibi fiebat, & quasi infinitos Angelos Custodes animarum, prædicto modo vestitos, summo ordine, & quàm apprimsimè distributos in duas partes, quasi in duas maximas cohortes gloriosorum Principum. Obambulabant circumquaque totum cœlum, cum omni ea cœlesti musica, de qua sum loquuta, & præcedebant illos, instar Ducum, gloriosi Archangeli, S. Michael, & S. Gabriel; comitabanturque omnes istos Principes, & Spiritus Angelicos, alij infiniti Angeli DEI, qui uni obibant illam cœli amplitudinem Divino quodam & cœlesti circuitu. Collocaverunt se deinde ordinatissimè coram throno Divinæ Majestatis, ibique omnes suo ordine se aliquamdiu detinuerunt, cantantes admirabiliter: *Gloria in excelsis DEO*; Tunc Dominus Majestatis aperiens clavi suæ Divinæ voluntatis murum magnæ gloriæ, ostendit se potentem, cum extraordinaria magnificentia & gloria, universis illis Spiritibus Angelicis; quibus in ipsius conspectu prostratis, dedit omnibus suam sanctam benedictionem: quæ accepta, subito se erexerunt cum summo gaudio. Postquam jam Dominus clausisset illum sacrum murum, discesserunt omnes, modo quodam mysterioso.

§. III.

ALio tali Festo (in Martio 1618.) venit ad me quidam sanctus Angelus valde hilaris, ferens quoddam quasi malum granatum parvum in manu, dixitque mihi: Accipe Soror hoc munus, quod tibi mittunt sancti Angeli Custodes; & statim mi-

hi illud posuit supra pectus, ingressumque est hoc malum granatum in me, & jam intra me existens fuit apertum. Quamvis verò esset parvum, continebat multas pulcherrimas gemmas. Et dixit mihi Angelus: Has DEUS dedit Angelis Custodibus, ut suo nomine tibi illas offerrent in signum incrementi, quod tibi conferet in septem virtutibus, & septem donis, ac duodecim fructibus Spiritus sancti; & quia omnia ista sunt viginti sex, mittunt tibi hoc munus viginti sex Angeli Custodes nomine reliquorum. Interrogavi ipsum: Et Dominus, estne unus ex illis? qui mihi respondit: Ego sum unus ex supremis cœli Angelis. Dixique illi: Quale obsequiū possum ego præstare sanctis Angelis pro isto favore? Respondit: Si commendareris DEO animas, ipsis commissas.

§. IV.

Aliam maiorem favorem, prorsusque specialem ipsi exhibuit in hoc festo sanctus illius Angelus: Qui, ait, mihi peramanter dixit: Anima, veni mecum, volo enim te ducere, ut videas locum, quem obtineo in beatitudine, & gloria sempiterna: id namque mihi mandavit DEUS Dominus noster. Veni mecum, siquidem plurimum recreaberis, & magno afficeris solatio. Quia eram debilis, ac destituta viribus, respondi ipsi: Angele mi, ac Domine, ego non potero istud iter peragere, ingens enim est mea naturalis imbecillitas. Ità, poteris, Anima, reposuit Angelus, nam ego te ducam, & hoc iter te nequaquam fatigabit, vel molestabit. Atque dum id diceret, in momento me inveni in cœlesti Jerosolyma cum meo sancto Angelo, ac reliquis mihi assistere solitis, modestè coopertam pallio coloris cœlestis, & in meo capite habebam perelegantem ac pretiosam coronam. Apprehendit me, meus sanctus Angelus, eduxitq; derepentè ad quandam valdè altum ac sublimem locum, ubi vidi totam illam cœlestem Aulam, & infinitatem Angelorum, qui erant splendidissimi, atque magnà præditi gloria; alij sublimissimi, & alij valde magni,

verum non ità, sicut illi priores; alij verò minores, omnes gloriosissimi. Hi sancti Angeli stabant pulcherrimo Ordine, longo tractu, & quasi in choros distributi. Vehementer obstupui visà magnificentia, & gloria illorum beatorum Spirituum, atque singulorum ab invicem differentià. Dum eo fruere solatio, arripuit me sanctus meus Angelus, posuitq; in alio altiore loco, & dixit mihi: Cape sedem in hoc loco, quem ego possideo, atque hinc videbis aliquid ejus gloriæ, quàm ego fruor ex omnipotentis DEI bonitate. Pudebat me summè id facere, quia ille locus erat valde sublimis ac altus, & mirum in modum gloriosus: Verum cum me pergeret urgere meus sanctus Angelus, dicendo: Anima, noli metuere, neque time, accede; accessi cum magna confusione, dixitque mihi subitò: Nunc attolle oculos, ac aspice. Et vidi elevatis oculis, quandam Divinum atque clarissimum Solem, resplendentem summâ & sublimissimâ luce, ex quo prodibant infiniti radij, alij majores, & alij minores; alij verò adhuc tenuiores: his radijs, qui erant instar auri obrizi, & ignitissimis, ac splendoribus Divinus iste Sol feriebat, & contingebat illū quasi vultum eorum beatorum Spirituum, singulos suo radio, pro sua infinitate, bonitate, & sapientia; tumque intuerer meum sanctum Angelum, vidi ipsum illuminari uno illorum radiorum eâ vehementiâ, eoque modo, ut illum incenderit instar ignis, & in se transformaverit, sicuti incensum est ferrum, quando egreditur ex ardenti ultrina. In hoc Divino mysterio Solis aderat ipsemet Omnipotens DEUS, cum sua beatifica visione, quasi tectus eâ specie Solis. Mirabar magnopere videns ista cœlestia mysteria. Deinde meus sanctus Angelus in momento & arcano modo me deduxit ex eo loco, constituitque coram Majestate Domini DEI nostri Trini in Personis, & Unius in Essentia: inclinansque me coram illo Domino, depositâ coronâ ex meo capite, dixit illi: Domine, DEUS Majestatis, vides hîc istam animâ, quam huc adduxi ex tuo Divino mandato. Et postquam me rursus erexisset,

dixissetque Dominus: Bene est; vidi Majestatem JESU Christi Domini nostri, qui tenebat in suis sacratissimis manibus coronam, quam Angelus abstulerat ex meo capite, & ipse attentè contemplabatur, ac versabat in omnem partem, considerando illam undiq; cum ea attentione. Deinde dixit suo Æterno Patri: Ista corona est elegans, est pulcherrima, & vehementer mihi placet, Domine; Designansque locum digito, addidit: Hic tamen aliquid deest, ut eam obtineat perfectionem, quam tu, mi Domine, decrevisti jam inde à tua æternitate: sed ego supplebo defectum virtute & pretio meorum meritum, ac sanguinis, quem profudi, applicaboque illi talem virtutem, & eam dabo gratiam ipsius operibus, ut, quod peragendum & complendum erat longiore tempore, fiat citius, atque ita acceleretur illius emigratio. Sit ita, sicut dicis, Fili mi, sit ita, per melicet, agebat Dominus DEUS

Majestatis. Cùm ego audivissem meum DEUM dicentem hæc tam mirabilia, ego ipsi infinitas gratias. Verùm meus sanctus Angelus, volente id Domino, postea me urgebat, ut me reduceret ad meum angelulum. Ego verò desiderans scire, quàm diu esset duraturum meum exilium, non me movebam, & quasi reluctabar. Sed intelligens me Dominus, dixit mihi benigne & amanter: Anima mea, noli affligi propter tuum discessum, brevi enim migrabis. Non dico tibi autem, quando, quia tibi modò id scire non expedit, neque convenit propter alia. Permite id mihi, & esto bono animo, atque nunc vade in pace. Et cùm mihi dedisset suam sanctam benedictionem, meus sanctus Angelus me apprehendit arcano modo, unaque cum reliquis suis sanctis socijs me abduxit, & collocavit in meo locello.

C A P V T I V.

Quomodo illi DEUS manifestaverit excellentiam & gloriam quatuor Angelorum, qui illi assistebant, & de quibusdam colloquijs, quæ cum ipsa habuerunt, deque eorundem absentia, ac reditu.

Tota hæc historia est plena multis rebus memoratu dignissimis, qua contigerunt Venerabili Marinæ cum sanctis quatuor Angelis, qui ipsi perpetuo assistebant: nunc duntaxat referemus quadam ipsos solos concernentia.

§. I.

In primis ei DEUS pro majore ipsius solatio voluit manifestare excellentiam & sanctitatem istorum sanctorum Angelorum, hunc in modum. Dum, inquit, essem afflicta propter defectus, quos in me deprehendebam, visitavit me Christus Dominus quadam nocte, & confidens in sella,

stipatus Angelis, mihi dixit, se velle apud me manere totâ illâ nocte, interrogavit me: Quid habes? visne aliquid? per me quidpiam. Ego ab illo petivi remediū meorum defectuum, & necessitatum, sicut soleo. Interea, vidi venientes quosdam Angelos, cum prægrandi disco, seu pelvi, quam posuerunt coram Christo Domino; cùmque versaret, quod in illa afferebatur, vidi esse elegantissimos nummos aureos, magnitudine exæquantés Imperialem, in quorum singulis erat expressus vultus Salvatoris. Accesserunt sancti quatuor Angeli, mei contubernales, suo ordine, & Divina Majestas dedit cuilibet unum nummum, sicut & meo Angelo Custodi. Deinde mihi dixit: Et tu nihil vis? Dum ego tergiverfarer, & Angeli me animarent,

ut acciperem, quod mihi offerbantur, profraui me in spiritu ad pedes Domini, qui mihi posuerit similem nummulum; quoniam acceptum repositum in sinu. Deinde reuoluit Dominus, quod erat in pelvi, & cum quinq; Angeli suo ordine accedent, portavit eunq; preciosissimum annulu, qualem postea & mihi dedit, inserendo ipsam meo minimo digito. Tunc illi dixi: Nomen etiam Tua Majestas daret unum meo Confessorio, & ipsius Fratru? Respondit: Omnino. Veniant pro illis Angeli eorum Custodes. Veniant, datusque est cuiusvis nummus & annulus. Mansi aliquandiu abrepta. Cessante deinde raptu, considerabam mysterium illorum nummorum & annulorum. Discernitque mihi sancti Angeli, quod nummus significaverit ardentem charitatem, ipsi à Domino communicatam, & annulus attentionem ejusdem charitatis. Anque ex eo tempore videbam in sanctis Angelis illum annulum insertum digito manus dextre, & ago scelham cordis illuminata, in illis multo magis inflammatam eorundem charitatem. Vidi ipsos etiam tunc redimitos coronis aureis, quod nunquam alias videram, & cum ex his hujus rei quæsiuissem causam, dixerunt mihi: Noster magnus DEUS, est Rex infinitus, Rex Regum, ac immensa Majestas, & qui servimus in ipsius Aula, sumus omnes magni Principes, ac Reges multo majores, quam terreni, propterea habemus ipsas coronas. Christus Dominus autem mihi dixit: Esse contenta? quiesce nunc. Et mansit apud me tota nocte, recreando me quibusdam sermo omnibus consolatoris. Deinde sui rapta in ecstasim, & quando ad me redij, jam Dominus abierat.

§. II.

Quamvis usque adeo certa essem de his rebus, propter tam diuturnam experientiam, quadam nocte, ut eram nature timidæ, cum sentirem terribiles dolores, incidit mihi cogitatio, seu quoddam dubium, utrum verè illi quatuor Angeli essent Angeli DEI? Dum ergo me viderem illa nocte solam, memine motum exi-

stente, & valde afflictam, sancti Angeli qui aderant, transiverunt ad alteram partem, ad quam conversa decumbentibus, ut starent è regione meæ; sed quia me admodum solabatur in illa afflictione, invocavi Dominum, dixique ei: Domine, visne mihi dare facultatem, ut à te aliquid petam? Respondit Divina Majestas: Petere, quidquid volueris. Ego ab eo postulavi, more solito, lumen, pro cognoscendis illius veritatibus, & sancta ejus voluntate, atque unà, ut mihi diceret, an illi, qui mihi assistebant, verè essent ipsius Angeli. Tunc mihi Dominus respondit aliquomodo subobscurè, significans tamen mihi, ipsos omnino esse. Postea deinde ad eum petij instantius, & dixit mihi: Nomen fide credis, me existere in omni loco, atque specialius à me illustrata vides expressis, me tibi adesse? Sicut igitur hæc duo sunt vera, ita verum est, istos esse Angelos meos. Et paulo post me abiecit in spiritu, dicens que ad celestem Civitatem, ubi vidi Christum Dominum in ositum, ac sanctissimam ipsius Matrem admirabili speciosam, & ceteros Beatos, atque inter illos conspicui meos sanctos quatuor Angelos. Tunc mihi dixit Dominus: Videre illos? agnoscesne ipsos? quasi diceret: aspice bene, quod sint mei Angeli. Deinde jussit Dominus mihi ab his ostendi quædam hujus mundi, & postquam vidissem memora, fontes, ac alias res amenas, interrogavissentque me, vellimne videre amplius, respondi, me molle talia videre in hoc exilio, visuram enim ea me postmodum; atq; ita cessavit raptus, reperique me in meo lecto. Et cum fuisset conquiescit, quod me reduxissent ad istud exilium, ac vallem lachrymarum, dixit mihi Dominus: Quare affligentis, cum ego sim apud te? Nonne scis, quod ubi moratur Rex, ibi sit & Aula. Tum vidi, quod sub cervicali reperent quidam quasi vermes, & erant parvi diaboli, qui me redegerant in illas angustias, ex quibus provenerat illud dubium. Angeli ipsos inde abegerunt, atque sic est penitus dissipata tota illa nebula, & remansit certissima de bona societate, quâ fruebar, licet illorum Angelorum opera & verba sufficiens

præberent testimonium, qui essent, alij enim quàm Spiritus Angelici non possent illa facere.

Et post hoc, Dominus aliquoties illos voluit ab ipsa conspici, non in specie & umbra corporis, quam gerebant, sed in eorum propria substantia spiritali; cum speciali sublimissimo lumine, quo illum propterea illustrabat; unde magis crevit ipsorum estimatio & amor.

§. III.

Quamvis hi sancti Angeli semper illi assisterent tacentes, præterquam quando necesse erit loqui breviter, quod accidit innumeris vicibus, afferemus duo colloquia prolixiora, quæ instituerunt pro ea consolanda in ipsius afflictionibus, & ad manifestanda illi nonnulla mysteria, quæ sic recenset.

Quadam nocte, quam vigil transigebat, afflictæ & sola, cò quòd obdormivisset solacia, quæ mecum manebat, cum intra me dicerem: O quàm sum sola! dixerunt Angeli, non es sola, Soror nostra, quia hic sumus. Accefferunt deinde viciniùs, & unus ex minoribus se acclinavit ad lectum. flexis genibus, positis còbitis in lecto, sublatisque oculis ad cælum incepit me solari, dicendo mihi pauca quædam verba de cœlesti gloria, & communicando speciale lumen, cum quo illa penetrabam. Inprimis mihi dixit: Ecce Soror, in illa cœlesti Jerosolyma est lux quædam inaccessibilis. Quo dicto fui aliquamdiu absorpta, & rapta in ecstasim. Deinde addidit: secundò etiam ibi est dies æterna, quæ caret nocte; & fui iterùm aliquantum absorpta. Subjunxit: Tertio animæ, quamvis non comprehendant DEUM, vident illum tamen & possident, quantum sufficit ad ipsas satiandas, utque sint beatæ; & passâ sum dentò mentis excessum. Subjecit: Quarto, gaudium, quod habuerunt primo die, durabit perpetuò, absque fastidio, & fui rursum aliquo tempore abstracta, penetrando semper cum lumine, quod mihi dabatur, sublimia illa, quæ in ijs verbis còtinebantur, quod me affecit solatio, ac recreavit. Et post hoc surrexit sanctus An-

gelus, accessitque ad reliquos in ea specie, quam solebat gerere.

Aliàs, post toleratas quasdam afflictiones ac molestias, dixerunt mihi isti sancti Angeli, se mecum maniueros totâ eâ nocte, & unus ex ipsis, ut me distraheret, dixit: Volo tibi modò recensere historiam ex sacra Scriptura, quæ contigit ante adventum Christi Domini in mundum. Illo tempore erat quidam vir nomine Jacob, qui servivit septem annis cuidam homini diviti, ac potenti, ut sibi desponeret unam ipsius filiam, quæ erat præter morem formosa. Audito principio hujus historię, quamvis illam recenseret Angelus, modo gravi, suavi, & cœlesti, unde capiebam solatium, dixi illi: Angele DEI, per DEUM terogo, nè mihi referas, neq; commemoras antiquas historias, quarum ego non habeo magnam notitiam. Cum etiam sim obnoxia timoribus, vivamque semper cum metu, nolo sumere, pro mea imbecillitate, occasionem ex eo, quod dicis, alicujus inquietudinis. Angelus se aliquantum continuit, ac deinde dixit: Soror nostra, nos Angeli DEI non possumus referre, neque quidquam dicere aliud, quàm ipsius veritates, idèoque nè timeas, nec dubites. Et hoc dictò redijt ad historiam, quam inchoaverat, dicendo: Servivit hic Jacob septem annis, ut sibi desponeret filiam sui Domini, sicut dixi, & ijs elapsis illam ipsi non dedit ejus Pater, allegans pro exculatione, in ea regione non esse consuetum, nuptui dare filias minores præiis, quàm majores. Desponsavit igitur illi filiam majorem, quæ erat lippa, dixitq; ipsi: quòd, si vellet Sponsam habere filiam minorem, quæ erat formosa, serviendum illi esset alijs septem annis. Hoc ità evenit, Anima. Sed volo tibi narrare aliquid aliud sublimius & excellentius, atque accomodatam meæ intentioni. Noveris etiã, quòd quando Filius DEI venit in mundum, & assumpsit carnem humanam, ut subveniret omnibus hominibus, venit ad suum dilectum populum, in quo sibi complacuerat, ut iniret mirabilem illum contractum cum Synagoga, seu ipsam sibi desponeret, & postquam illi inservivisset

tot annis, præstitissetque ipsi tantam gratiam & favorem, exceperunt illam valde malè & inhumanè, neq; ei dederunt Sponsam, ac proinde accepit ejus loco, pro eo tempore, sororem lippam, quæ fuit Gentilitas. Considera felicitatem hujus, & miseriam illius. Quid tibi de hoc videtur? Ego eram ad eò turbata, propter meos solitos timores, ut vix intelligerè, quid mihi loqueretur in sua illa cœlesti conversatione, quam nihilominus Angelus prosequutus est, dicens: Noveris quoque, Anima; quòd Dominus DEUS Majestatis ordinariè, licèt sit infinitæ bonitatis, benignitatis & misericordiæ erga suas creaturas, sit etiam Omnipotens, terribilis, & justissimus in suis pœnis, idèoque sæpe propter peccata & culpas sui populi, illum derelinquat, abeatque eò, ubi meliorem dispositione recipitur ab animabus, quem admodum fecit cum suo proprio ac dilecto, & æstimato populo, de quo tibi modò loquutus sum. Scias præterea, ut tangaris commiseratione, & ploras ac postules à DEO misericordiam, quòd Divina Majestas vehementer sentiat, se offensam esse à quodam populo, illique indignetur propter ipsius gravia peccata, & vilipensiones suæ Divinæ Majestatis, & propè constituerit illi deferere, & derelinquere, & transire ad alium populum, ubi melius recipiatur, majori fide adoretur, & honoretur. Cogita Soror nostra, quis sit iste dolor, ac afflictio, & quàm dignus compassione sit status illius populi derelicti ac deserti à suo DEO & Domino, quæ est summa ipsius pœna, ac tanta, ut si nos Angeli ejus possemus dolere & flere, summe præ commiseratione fleremus, implorantes pro eo DEI misericordiam. Adverte similiter, quanta felicitas, quàmque immensa, & quàm beata sit cœlestis sors illius populi, què Dominus ex altissimis suis judicijs, & magna misericordia disposuit, ut reciperet, crederet, ac amaret Divinâ ipsius potentia, & Majestati. Hujus misericordiæ figura fuit historia Lize lippæ, quam tibi retuli, non solùm, ut te distraherem, ac diverterem à tua afflictione & doloribus, sed etiam ut videres, agnosceres ac ponderares opera DEI, alti-

tudinem judiciorum ipsius, immensam ejus sapientiam & bonitatem, ac dominiũ, quod habet super omnes suas creaturas, exhibendo ipsi pro sua Divina voluntate clementiam & misericordiam, quæ semper reluctet in omnibus ejus operibus. Oportet tantùm clamare, & petere à DEO misericordiam, cum charitate, humilitate, & confidentia, quia hac ratione placatur DEUS.

§ IV.

Procedente tempore (in Decembri anno 1617.) me DEUS dignatus est probare, subtrahendo mihi istam bonam societatem, & quodam die mihi dixerunt mei sancti quatuor Angeli: Scias, Soror, diabolos fuisse conquestos apud DEUM, dicentes, non esse mirum, quòd perseveres fidelis in ipsius servitio, cum te custodiat per assistentes tibi quatuor suos Angelos: atque Divina Majestas fortè volet, ut nos aliquamdiu à te absentemus. Præpara te ad id, & esto bono animo, neque existima, hoc fieri propter tua peccata. Ista mihi erant dicenda, nè nimium contristarer, ac timerem, etiam si dolerem me destitui tam bona & antiquâ societate. Sed eo tempore me invisit Beatissima Virgo, & solata est, dicendo mihi, nè affligerer, quandoquidem ipsa esset futura mea consolatrix ac protectrix. Paulo post mihi dixerunt sancti Angeli, jam advenisse tempus ipsis à DEO constitutum, pro abitu. Incepi propterea contristari, & conqueri, illi verò me sunt solati, dicendo mihi, se, tibi, & quicunque existerent, curam mei habituros, brevi que reversuros; significantes mihi, quasi id futurum post dies quadraginta, seu, se per tempus quadragesimalis jejunijs abfuturos.

Non multò post vidi venientem magnam multitudinem Angelorum DEI, descendentium ex Cœlo, & venientium quodammodo ad comitiam dandam illis quatuor abituris, à quibus mihi valedicentibus accepi quatuor mysticos aureos nummos, quos mihi dederunt quasi in pignus sui reditus, dicentesque: Bene vale,
Soror;

Soror, discesserunt; quamvis me subinde visitaverint in meis afflictionibus, manserintque mecum aliquantulo tempore, & statim abiverint. Sequenti feriâ quartâ Cinerum, antequam illucesceret, venerunt ex proposito, atque id ipsum mihi dixerunt. Eâdem feriâ quartâ manè illos vidi, adhibitis nonnullis instrumentis musicis, canentes quandam quasi lamentationem de casu Adami, quæ musica me summo opere recreabat in meis magnis afflictionibus.

§. V.

Post tres ab hinc annos in Paschate vidi se moventes, & ad me accedentes istos meos Dominos quatuor Angelos, dixique illis: Quid volunt, mei Domini? mandantne mihi aliquid? Ipsi responderunt: Soror nostra, volumus tibi valedicere, quia Dominus nos iussit ire ad quoddam negotium, concernens ipsius majorem gloriâ, & obsequium. Bene vale itaque, nec tristeris, nostra enim absentia non erit diuturna. Ego fui modicum turbata, & notabiliter commota, dixique ipsis: Domini mei, quorsum volunt ire, & relinquere me solam? nam veniet diabolus, & occidet me. Non occidet, certò, dixerunt ipsi; quia Dominus est defensor tuus, & custodiet te, atque pro tuo solatio & auxilio manet tecum Angelus tuus Custos, ac Angelus *Panmympus*, qui quantumvis sit parvus, qualem illum in ipsius specie vides, tantâ est tamen virtute præditus ac potentia à Domino DEO nostro, ut possit debellare & vincere omnes diabulos inferni: atque, si id pro tuo est solatio, etiam aliquem alium tibi relinquemus loco nostri, ut tibi adsit, tæq; adjuvet, ac soletur quantum nos ipsi, quin etiam amplius, ad nostrum usque reditum. Quibus respondi magno affectu, quo erga eos ferebar: Non, Domini, non, Domini, nihil volo, donec ipsi revertantur: hoc enim esset aliquid pro me novi. Quamvis autem illos interrogaverim, quò & quid acturi irent, dissimulaverunt mihi id dicere, datâque mihi suâ benedictione, discesserunt, me vidente, ad valde dissitas regiones, ac maria,

quo ad usque mihi disparerent, & effugerent meum conspectum, sicut videri desinit Sol, quando occumbit, seque abscondit, relinquens quasi lugubri veste cooperatam terram. Post hoc rememorata sum turbationem ortam ex absentia sanctorum Angelorum, & reprehendens me vehementer propter hunc defectum, dixi ad DEUM, resignando me ex corde in sanctissimam ejus voluntatem. Mi Domine, ac DEUS mi, offero tibi cor meum, ac resigno in tuas manus istam tuam misericordiam, & gratiam, quam mihi præstas, dum facis, ut apud me maneant hi sancti Angeli: & si vis, tibi que placet, ut caream hoc tanto bono, & solatio præsentis & societatis istorum Beatorum Spirituum, id tibi offero toto corde meo, & propria voluntate, etiam pro tota vita mea, sicut tibi obtuli reliqua omnia spiritalia solatia; quia nihil volo, nisi tibi placeat, siquæ conforme tuæ sanctissimæ voluntati. Postquam hoc dixissem, sanctus Angelus *Panmympus* recedens à me, ivit ad locum sanctorum Angelorum absentium, quem, humi procumbens, est osculatus, ac veneratus; quod mea anima est mirata; cumque se erexisset Angelus, interrogavi illum, quare id fecisset. Ille verò mihi respondit: Noli mirari, Anima, quod à me vidisti fieri: quia isti quatuor Angeli mei socii sunt me superiores, ideò que par est, ut faciam, quod vidisti. Fuit autem res notari digna, remansisse quandam virtutem instar suavis odoris, ubi soliti erant stare illi sancti Angeli, qui discesserant, atque in toto cubiculo.

§. VI.

Sequentis septimanæ feriâ tertiâ, horâ secundâ vel tertiâ matutinâ, agens cum DEO vidi alicundè remotissime comparentes instar lucidi Solis, dum exorientur mundo, meos Dominos quatuor Angelos fulgidissimos ac triumphantes, cum comitatu multorum sanctorum Angelorum, qui vocibus & instrumentis musicis laudabant Dominum. Hunc in modum pervenerunt ad cælestem Curiam, ubi fuerunt solennissimè excepti à Domino, & à tota illa

illa cœlesti Jerosolyma. Præferebant vexillum pretiosissimum, insignitum admirabili quâdam cruce, quæ videbatur polle-
re magnâ virtute contra diabolos, & cum accessissent ad thronum Beatissimæ Trinitatis, DEUS est eos amplexatus quàm amantissimè, salutando ipsos, & illi prostrati coram Divina Majestate ipsam laudabant, ac benedicebant propter id quod est, & propter virtutem sibi ab illa collatam, idemque faciebant omnes Cœlites.

Deinde feriâ quartâ manè, agenti mihi cum DEO, dixit ejusdem Majestas: Anima, quando voles, ut ad te revertantur, tæque solentur tui Angeli? Quia fueram confusa, & me pudebat turbationis, quam senseram in illorum discessu, respondi Domino: Domine mi, ac DEUS mi, nihil volo, nisi quod conforme fuerit tuæ sanctissimæ voluntati, & beneplacito tuo. Sit ita, ajebat Dominus, brevi redibunt, ut apud te maneant; & quia obtinuerunt victoriam, adferunt spolia, tanquam boni milites, quæ tecum partientur, sicut æquû est, cum sint tui fideles amici & auxilia-
tores.

Feriâ quintâ manè, cum perageretur Missæ Sacrificium in Oratorio, vidi tempore Evangelij meos Dominos quatuor Angelos, adstantes valde reverenter, habentes accensos cereos in suis manibus, & indutos vestibus, ornatis auro ac gemmis: gestabant in collo catenas aureas, & in brachijs armillas quàm elegantissimas, ac pretiosissimas, relucebâtque in illis magna, quædam & specialis virtus, ac fortitudo DEI. Eram magnopere exhilarata eorum præsentia, & aspiciebam illos, neque poteram ab ipsis avertere oculos, donec mihi Sacerdos ferret sacram Hostiam, illis antecedentibus eo modo, quo fuerant in Oratorio. Solicitabar, nè eorum aspectus mihi impediret compositionem internam & externam, necessariam pro suscipiendo Domino, verum placuit Divinæ Majestati, ut dum ingrederentur in cubiculû, mihi disparerent. Post Communionem, & actas gratias Christo Domino, vidi ipsos, ubi semper consueverant manere, in cubiculo. Tum accedentes ad me, interroga-

verunt peramanter, & vultu hilari, quomodo valerem, quàmque ex voto mihi res cesserint ipsis absentibus. Primus accessit sanctus Angelus *Fortitudo*, & detractam sibi catenam auream, quam gestabat in collo, imposuit mihi. Deinde accesserunt duo Angeli, *Missus major*, & *Missus minor*, depositasque armillas ex brachijs mihi imposuerunt, ac tum Angelus *Raphaël* inseruit anulum in digitum meum mantis dextræ. Fui isto mysterio confusa, ac obstupui vehementer & cogitavi, quid hoc esset mysterij. Illi mihi dixerunt: Soror, venimus victores, per DEI virtutem, ex eo loco, ad quem nos Divina Majestas miserat, & adferimus spolia virtutis, gratiæque Divinæ, ut tibi possimus applicare virtutem ac donum puritatis, pro bonis operibus Divini obsequij, cujus figura sunt armillæ, & amorem perfectum ac Divinum, significatum per catenam auream; atque suavitatem & pacem cordis in omnibus operibus, repræsentatâ per anulum. Hæc sunt cimelia & spolia, quæ tibi ferimus ex nostra victoria. Sit benedictus DEUS, qui est omnium author. Hac Divinâ misericordiâ Domini, & gratiâ, quam isti sancti Angeli mihi præstiterunt, fui summopere confortata & recreata. Cœpit autem me desiderium sciendi, quare Dominus fuerit dignatus ablegare istos Dominos Angelos potius, quàm alios, cum habeat tot ad eam expeditionem, id quod ex illis quæsi-
vi; qui mihi amanter respondentes dixerunt: Soror, fuimus missi à Domino ad hoc opus gloriæ ipsius & obsequij, quia nos concernit ex officio, propter nomina quæ gerimus, & virtutem, quam nobis contulit pro ejusmodi operibus. Illuminata à Domino, intellexi istos sanctos Angelos profectos fuisse ad terram & locum sanctû, ubi est sacrum Sepulchrum. Fuerat nimirum à diabolis suscitatus, DEO permit-
tente, ingens tumultus inter illos infideles, contra DEI servos Religiosos Ordinis sancti Francisci, quos vehementer cruciabant & affligebant. Sed isti sancti Angeli virtute & fortitudine divinâ debellaverunt diabolos, & mitigaverunt illos rigores, atque omnia pacaverunt.

ueniebant ad defendendum Castellum. Fuit magnus terror dæmonum, non fugerunt tamen, sed retrocesserunt, ita ut non verterent terga. Sanctus Archangelus se collocavit cum socijs in bene ordinata acie contra dæmones, qui in momento incipiebant fugere, semper retrorsum incedentes, non obuersis dorsis, cadebantque alij in ignes, alij in profundissimos fluvios, adeo ut omnes disparuerint, reportantibus Angelis victoriam. Ego interrogavi, qualem esset hoc mysterium? & sanctus Angelus mihi respondit: Istud Castellum est figura Ecclesiæ Catholicæ, quam tanto opere dæmones persequuntur, sed totus Infernus non prævalebit adversus illam, sicut vidisti. Roga DEUM, & ora pro statu Ecclesiæ Catholicæ, quia ideò tibi DEUS voluit ostendere istud mysterium.

§. II.

ALio die, agens cum Domino, vidi de repete multas catenulas aureas, pendentes ex quibusdam catenis aureis, quas quidam Angeli superiores pulsabant in cælo admirabiliter sonantes, quasi nomine DEI convocarent & congregarent sanctos Angelos Custodes hominum, qui obediētes in momento se conferebant ad cælum, & inter illos etiam ij, qui continuo mecum morantur. Postquam omnes pervenissent ad cælestem Jerosolymam, prostraverunt se ante conspectum DEI, adorantesque ipsum, dixerunt Divinæ Majestati: Adsumus Domine noster omnipotens, & venimus, ut sciamus, quid nobis mandes. Dominus illos suscepit perbenevole, & iussit surgere, dixitque ipsi: Vocavos, Angeli mei, ut vos admonerem, diabolum novâ sollicitudine his diebus urgeri, & magnâ rabie agi contra homines, quibus nunc denuo nocere vult in tribus rebus. Existētibz in peccato mortali vult tollere vitam, ut in eo intereant: tepidos, quibus id unum sufficit, quòd non peccent mortaliter, cæteris neglectis, vult inducere in peccata gravia: & perfectos, qui sunt dediti virtuti ac orationi, vult, si possit, decipere, transfigurando se in An-

gelum lucis, atque hac viâ illos præcipitare. Volui vos hac de re commonefacere, ut primos strenuè tueamini & fortiter contra dæmones, ac denuò illis succurratis; secundis aditis sollicitudine, & utamini signo Crucis, ad fugandos dæmones, opponendo illud ipsis; tertijs autem subveniatis vestrâ virtute, disturbando fraudes diaboli, sicut vento dispellitur nebula terræ. Illi responderunt DEO, facturos se, quod ipsis Divina Majestas mandabat ac injungebat, quàm sollicitissimè, & DEUS, datâ ijs suâ sanctâ benedictione, illos dimisit: qui repetierunt terram, ut exequerentur, jussâ DEI. Cogitabam metuendo, ut soleo, quem in finem id fecisset Dominus, ac dicebam: Nunquid Angeli sunt capaces culpæ vel incuriæ, ut illos DEUS denuò admoneat? & dæmon potestne plus, quàm illi DEUS sit permittitur? Hoc modo me conabar operosè abstrahere ab eo, quod videram, & audiveram. Interea mihi, dum ita essem abstracta, Dominus loquutus est, dixitque: Soror, benedicis: sed ego subinde soleo dare novas inspirationes hominibus per me ipsum, vel per meos Angelos, & Angeli superiores illuminant inferiores, pro meo beneplacito, dæmon quoque à me petit interdum facultatem tentandi homines, quam si illi concedo, dum mihi videtur, & expedit pro bono & exercitio meorum electorum, moneo de novo meos Angelos, quòd dæmon sit solutus, ut majorem impendant curam custodiendis animabus.

§. III.

ALiquid aliud simile mihi accidit aliàs. Dum quadam nocte agerem cum Domino, more solito, elevavi oculos ad cælum, & vidi magnam multitudinem Angelorum, excedentium numero stellas Cœli, qui comparebant extra cœlû quasi attoniti, dum contemplarentur terram, præferentes tristitiam, propter id, quod in ipsa videbant. Cùmque illos ita tristes vidiissem, mirabar, nec poteram intelligere, quænam esset causa hujus consternationis, & mœsti vultus. Post longiusculum

A a 2

tempo-

temporis intervallum, vidi omnes sese moventes, & bono ordine collocantes, ad eum modum, quo cohors quæpiam militum se coordinat, ac disponit pro conflictu, seu pugna. Conata sum me ab isto spectaculo abstrahere pro viribus, & confugi ad DEUM, sicut consuevi. Verum denique, non potui aliud agere, quam spectare, quod fiebat. Vidi, à majore illorum Beatorum Angelorum parte circumdari extrinsecus totum cælum, antecedentibus ipsos tubis ac tympanis, & nonnullis vexillis elegantissimis, quæ præferebant. Conspexi etiam duos sanctos Angelos, qui pulchritudine, & majestate excedebant cæteros, erantque tam potentes, ut ij soli viderentur possessorum mundum debellare. Promulgabant quædam nomine DEI, quatuor proclamationibus, in quatuor mundi partibus, & in quavis parte aliquid diversum, ita ut quatuor promulgationes, contineant quatuor Divinæ Majestatis mandata ac decreta, fieretque in una parte, una, in alia verò alia, & sic in reliquis. Prima erat, ut omnes sancti Angeli Custodes invigilarent, seque impenderent custodiendis & protegendis majore sollicitudine ac diligentia justis ad se pertinentibus, eò quòd peccata mundi irritavissent, magisque in dies irritarent iram DEI, atque diabolus sibi solito plura concedi peteret, ad inferenda majora damna, ac mala populo Christiano; & propter commissa peccata, ac justam indignationem DEI timeri posse, ne ipsorum postularis annuat. Secunda, ut sancti Angeli Custodes sacrarum Religionum, essent singulariter solliciti de illarum conservatione, & protectione, eò quòd propter defectus, & exiguam quorundam Religiosorum observantiam, ac eorum ambitiones, provocent iram DEI, ipsumque vehementer offendant: & diabolus vehementer sollicitetur, ut illis noceat ac inferat damnum. Tertia, ut sancti Angeli Custodes animarum Purgatorij illas animarent, & impensè solarentur bonâ ac securâ spe, cessaturos brevi cruciatu, & ipsas fruituras divino conspectu. Quarta, ut servi DEI & justis continuò ac ferventer orarent pro statu sanctæ Matris Eccle-

siæ Catholicæ, ejusque conservatione, eò quòd delicta peccatorum in dies provocent iram & justiciam DEI, possitque metui aliqua gravis pœna. Ego capropter extimui, & fui afflicta, orando suppliciter DEUM, ut dignaretur misereri sui populi Christiani. Oetiduo post mihi manifestavit Dominus, se esse placatum intercessione S. Joachimi, & aliâs intercessione sancti Josephi, ut infra dicitur.

§. IV.

Die Angeli Custodis (in Martio anni 1623.) agens cum meo Cultode, adivi à Christo Domino per quendam sanctum Angelum, qui suavissimè inflabat quendam tubam, convocatos fuisse omnes Angelos Custodes hominum, quasi esset ab illis exacturus rationem eorum officij. Quando vidi abeuntem meum sanctum Angelum, dixi ipsi: Domine Angele, quò vadis? Respondit mihi: Nonne videtis nos vocari à Domino? Et ego dixi: Nonne verò Divina Majestas scit, quòd in ipsius sanctis Angelis nullum habeat locum culpa, vel negligentia? quare illos vocat? Sanctus Angelus reposuit: Nè hac de re loquaris, Soror; modò videbis. Hoc dicto, abivit; & vidi omnes sanctos Angelos Custodes comparuisse coram Majestate JESU Christi Domini Noltri, qui erat indutus vestibus aureis, & subnigris, mirè splendentibus. Omnes se prostraverunt ac adoraverunt suum DEUM, & Dominum. Jussit illos Divina Majestas surgere, & interrogavit Angelos Custodes Fidelium: Quomodo vobis succedunt ea, quæ agitis cum meis fidelibus. Quidam ex sanctis illis Angelis responderunt, contrahendo humeros: Domine, totâ nocte laboravimus, & non cepimus ullum fructum. Dominus autem ipsos est solatus, dixitque: Ite modò, ac in nomine meo projicite retia, & referetis ingentem fructum. Deinde interrogavit Angelos Custodes Infidelium: Et vestra, quem sortiuntur successum? Illi responderunt: Domine, omnis noster labor est inutilis. Quibus Dominus dixit: Nolite affligi. Nonne scitis,

scitis, quòd semen feminantis aliud ceci-
derit supra petram, aliud inter spinas, a-
liud in viam, & totum perierit, tantumq;
illud, quod cecidit in terram bonam, pro-
rulerit fructum? ac tum Christus Domi-
nus stans coram Æterno Patre, monstra-
vit ipsi sua vulnera pedum & manuum, ac
lateris, dixitque illi: Obsecro tuam Ma-
jestatem, Pater Æterne, per hæc vulnera,
quæ sum passus pro hominibus, & per meâ

Mortem, ac Passionem, ut illorum mise-
rearis, & ignoscas ipsis eorum peccata, def-
que illis lumen & cognitionem tui ipsius.
Pater Æternus respondit: Fili mi, fiat quid-
quid petis, juxta Divinam Sapientiam tu-
am, & prout scis convenire ad meam glo-
riam, ac secundum tuam Divinam dispo-
sitionem. Ego obstupui, visis & auditis
tantis mysterijs.

¶

CAPUT VI.

De eo, quod ipsi duodecim Angeli, qui illam sub-
inde invisebant, narraverunt, quid eis evenerit cum hominibus,
quorum fuerunt custodes.

IN Februario, Anni 1620.
quodam die vidi venien-
tes duodecim Angelos
DEI, quibus ad me ap-
propinquantibus dixi:
Quid volunt mei Domi-
ni? Mandatne mihi Dominus aliquid?
Illi responderunt: Venimus, ut te invisa-
mus, tibiq; inserviamus: quod faciemus
sæpius, quia Dominus nobis præcepit, ut
te solaremur, & juvaremus. Persuade ve-
ro tibi fortiter, non esse imaginationes,
sed veritates DEI, ea quæ fiunt. Inter-
rogavi ipsos: Quomodo vocantur Domi-
ni: Dixerunt: sumus Angeli DEI: & hoc
est nomen nostrum, quod sumus ipsius
nuntij. Tum quatuor ex ijs nomine om-
nium accesserunt ad lectum, & flexis geni-
bus, quasi venerationis causâ, illum sunt
exosculati. Ego fui tantopere pudefacta,
ut abrepta in spiritu surrexerim, prostra-
verimque me humi, deosculatura eorum
pedes. Et cum meus sanctus Angelus Cu-
stos me vellet erigere, alij quinque dixe-
runt: Angeli DEI præstiterunt, quod
debent, isti creaturæ, & illa facit bene,
quòd illos veneretur, propter eminentiâ,
ac dignitatem, quâ excellunt homines.
Ita discesserunt, & deinceps me interdum
visitaverunt. Aliquando mihi retulerunt
quiddam horribile de vigilantia, quâ An-

geli custodiunt animas, quidque illis acci-
dat cum ipsis. Agens cum DEO, vidi
duos sanctos Angelos, quos postea rescivi,
fuisse Custodes hujus Civitatis Vallisoleta-
næ. Obstupui ijs visis, dixique illis: Quid
volunt mei Domini? Mandantne mihi a-
liquid? verum ipsi quasi dissimulanter di-
xerunt: Anima, venimus ad te visitandâ,
nomine DEI. Dum autem intrâ & cir-
cum illos aspicerem, vidi in altera parte
stantes alios sanctos Angelos, atque rece-
dentibus modicum illis duobus, adverti
esse duodecim, quaternos in tribus ordini-
bus, efformantes nescio quomodo mysti-
cè quendam figuram, quasi repræsentati-
vam Beatissimæ Trinitatis. Conspecto
hoc mysterio sum mirata, & avertens ab
ipsis oculos, aspexi meos Dominos, qui-
buscum ago familiarius; sed non potui,
propter vim, quæ mihi à DEO infereba-
tur, abstinere à videndo eo, quod alij An-
geli agebant. Et vidi, quòd sibi mirabili-
ter adaptarent pallia, iisque obvolverent
brachia, & circumdarent corpus, ac si se
celeriter disponerent ad peragendû quod-
piam magni momenti, & præclarum opus.
Vidi, quòd tres ex ipsis formaverunt sin-
guli quendam thronum mysticum. Aspe-
xi primum, qui licet mihi initio videretur
esse instar admirabilis altaris, & imaginis;
alia ex parte tamen crescebat, vidique il-

lum evasisse quasi in altum & excelsum, montem, valdeque pulchrum & pretiosum, ac plenum grandi thesauro. In hoc monte erant multæ viæ & semitæ. Prima erat lata, plana & spatiosa; aliæ angustæ & arduæ, fursùmque tendentes, intercedentibus infinitis semitis longis & brevibus per alias vias, ac vergentibus ad alias partes & latera, ut in his non videretur aliud, quàm quidam labyrinthus, & quoddam rerum diversarum, ac veluti invicem intricatarum infinitum: erant quoque ibi quidam quasi gradus in una parte, valde difficiles ascensu. In vertice tandem hic mons habebat jucundissimam & pulcherrimam planitiem.

Angelus se collocavit ad radicem istius montis, dixitque mihi: Accede anima, & videbis diversitatem viarum, quas DEUS habet pro deducendis ac dirigendis animabus ad earum salutem: aspice, quali via ambulaverit quædam anima, quam Dominus meæ curæ commisit, ut illam juvarem, & custodirem. Constitui ipsam initio in hac via lata & plana, quam hic vides, quæ est figura & repræsentatio Legis DEI, ac sanctorum ipsius præceptorum, (designabat autem mihi quasi digito, vel ut eminens id, quod ostendebat) incessit, ajebat, ea anima hac viâ facilè, & cum solatio, donec attingeret & conscenderet superiorem illam angustam semitam, quæ significat ac repræsentat Consilia Evangelica: Illac progressa est aliquamdiu, aliquantum molestè & difficulter, & nunquam impingendo ac cespitando. Demum descendit per illud latum deorsum, quod ibi vides. Continuò autem illam, DEO juvante, arripui, prout potui, & reduxi ad priorem viam latam, quâ illam deducebam; sed dæmon ipsam tentabat varijs rebus, & inquietabat ac turbabat, ut mihi tandem evaserit è manibus, & intraverit in illam lacunam, quam ibi vides, & sic incidit in magnam miseriam ac fœditatem. Ego tamen, cum DEI auxilio, eam inde extraxi, & mundavi: atque dum illi inspirarem dolorem de peccatis, & pœnitentiam, ipsamque manu ducerem hanc

viâ, contulit illi Dominus tantam virtutem, & fortitudinem, ut cum ea conscenderit illos arduos gradus, quos ibi vides, nõ absq; labore ac molestia, quæ significat magnam illam difficultatem, quæ sentitur, quantum est ex parte animæ, dum ascenditur ex statu imperfectiore ad alium perfectiorem. Inde illam DEUS deduxit ad semitam vehementer angustam & altam, quæ significabat ac repræsentabat viam orationis & contemplationis, quam tenuit cum valde magno & insigni profectu ac spiritu. Postea ipsam DEUS perduxit ad illas vias tam extraordinarias, quas illic vides, & solus DEUS, ipsiusque Sapientia intelligit, ac scit, quò vergant, & tendant. In hoc statu, & in ista via, hæc anima ultra modum profecit, mansitque illa cum magna pace, & quiete, in admirabili quadam ac Divina solitudine DEI, & sui spiritus. Hinc eadem anima fuit ducta à DEO, me ipsam comitante, ad illam viam altam, ac Divinam, quam ibi vides, ubi in altissima contemplatione, & cum sublimissima cognitione DEI, ipsiusque perfectionum, ac speciali unione tradidit suum spiritum DEO, quo fruitor æternum. Volui tibi, jussu DEI, ostendere hoc mysterium, & viam admirabilem, atque extraordinariam, quâ DEUS duxit istam animam, pro tuo solatio, utq; conquiesceres in operibus DEI, & recrearetur tua debilitas. Noveris autem, quòd nos duodecim Angeli DEI, qui te aliquoties pro tuo solatio, ex DEI mandato, visitavimus, Custodes fuerimus duodecim animarum, ex quibus tantum tres sunt salvatæ, sicut vidisti in tribus illis facellis, & novem damnatæ: atque ita ordinariè res eveniunt. Commenda id totum DEO, & esto bono animo, ac habe solatium in tuo DEO. Rogo autem te, amore Domini DEI nostri omnipotentis, ut evulges id, quod vidisti: cedet enim ad gloriam DEI, & utilitatem ac solatium animarum; atque nunc vale. Tunc omnes illi sancti Angeli à me discesserunt, relinquentes me plenam solatio.

✽✽✽✽✽

CAPUT

CAPUT VII.

Quomodo illam multi Sancti ex omni statu visita-
verint, præsertim in gravibus ipsius cruciatibus, atque in uno eorum Christus
Dominus commendaverit suæ Sanctissimæ Matri, Sanctoque Joachimo,
ac Sancto Josepho, & alijs Sanctis, ut eam frequenter
inviserent.

Post Angelicas, recensibi-
mus visitationes aliorum
Cælitum, quorum speciales
prærogativas illi DEUS
manifestabat modis admi-
randis. Ha visitationes
accidebant varijs temporibus & occasio-
nibus, sed plerumque in gravibus ipsius crucia-
tibus, ad consolandam illam, & in ijs ani-
mandam. Et quia multarum fuit occasio
id, quod ipsi contigit in quodam vehementi
cruciatu, quem est passus anno 1615. quando
spectato naturali cursu, videbatur esse vi-
cina morti, nisi illi DEUS ex suis incom-
prehensibilibus iudicijs voluisset magis pro-
longare annos vite, magnum erit opere pre-
tium referre prius eum casum. Sic igitur
ait:

§. I.

Cum mihi DEUS vellet præstare gra-
tiam, quam hic exponam, disposuit
me ipsius Majestas quasi per integrum diem;
& horâ secundâ post mediam noctem, vi-
di intrantem, per portam mei cubiculi,
Christum Dominum, cum sanctissima sua
Matre, præcedentibus multis Angelis, &
sequente quodam sancto ac Venerabili Se-
ne, staturâ altiore Christo Domino, à
quo illuminata, intellexi esse Patrem Bea-
tissimæ Virginis, sanctum Joachimum. Ve-
niebant unâ sanctus Josephus, Sponsus
DEI paræ, & sanctus Dominicus, ac san-
ctus Franciscus, aliq; multi Sancti. Chri-
stus Dominus & sanctissima ipsius Mater
confederunt in duobus thronis, qui ibi e-
rant è regione mei lecti, aliquantum re-
moti, reliqui sancti se collocaverunt ad pe-
dem lecti, ita ut totum circumdarent, at-
que etiam cubiculum. Accesserunt ad

Dominum duo sancti Angeli candidâ in-
duti veste, ferentes elegantia candelabra,
cum ardentibus candidissimis cereis, & in
eorum medio ibat sanctus Angelus, gestans
librum in manu, qui videbatur crystalli-
nus, & erat exornatus auro in extremitati-
bus. Postquam autem se inclinavisset co-
ram Domino, provolutus in genua coram
ejus Majestate, aperuit librum, applican-
do illum suo capiti. Non habebat liber
folia, sed quasi duas tabulas crystallinas,
aptas scriptioni. Tum Christus Dominus
scripsit gravissimè, quasi quatuor lineas, in
superiore libri parte, & duas lineas in me-
dio, atque alias quatuor infra, & in altera
parte tantundem, ita ut ego viderem, quid
scriberet, quamvis Angelus dorsum habe-
ret mihi obversum. Postquam cessavisset
scribere, surrexerunt Angeli, & abiverunt
ad suum locum, qui verò tenebat librum,
tenebat illum semper apertum: & ego in-
tellexi, quid scriptura contineret. Erat au-
tem, quasi notis arcanis, descriptus totus
meæ vitæ cursus. Atque Angelus, qui ac-
ceperat librum, proposuit ipsum conspe-
ctui omnium illorum Sanctorum, qui in
eo cognoverunt universa, illis lineis con-
tenta. Hoc videtur fecisse Dominus, ut
Sancti inducerentur ad istam visitationem
libenter obcundam, atque magnificarent il-
lam, quam ipse tantopere estimabat, ac a-
mabat.

Deinde Angeli dederunt quoddam si-
gnum, quasi captando attentionem: Di-
vina Majestas enim volebat loqui; & fa-
ctum est magnum silentium. Conversus
Dominus ad Sanctos dixit: Mando ac
præcipio, ut quam diu hæc mea famula
vixerit, eam juvetis, solemini, ac visiteris
frequenter. Et sancto Seni Joachimo di-
xit,

xit, se illi idem commendare, & rogare, ut id faciat. Sancto Josepho, compellendo ipsum Patrem, quod illum educavisset, ac sustentavisset, dixit: se idem ab eo petere, ac postulare, & quidem peramanter, ac reverenter. Convertens se autem ad suam sanctissimam Matrem, cum magna teneritudine & reverentia, illam rogavit, ab eaque petijt, ut juvaret, foveret, visitaretq; sæpe suam Famulam: quod sacratissima Virgo accepit, cum magnis indicijs promptæ voluntatis, idemque fecerunt omnes reliqui Sancti. Dum id fieret, confundebar more solito, & consternabar, ut vix mei essem compos. Assurrexit deinde Christus Dominus, & sanctissima ipsius Mater ex thronis, atque postquam se erexissent in pedes, inceperunt valde lentè ad me venire. Ego fui vehementer turbata, & confusa, petilq; à DEO lumen ipsius, favorem & auxilium. Volebam me præcipitare ex lecto, ut oscularer pedes mei Domini, sanctus autem Angelus meus Custos, qui toto eo tempore stabat juxta me, id mihi prohibuit; & in momento me pacavit atque composuit, recollegitque omnes meas potentias. Sanctissima Virgo præcessit modicè Dominum, & venit ad me, inclinansque se parum, me est amplexata, superponens sua brachia meo collo & capiti, quo tetigi sacrum ipsius pectus, dicendo, ut me dignaretur juvare, ac frequenter visitare. Ibi DEUS meam animam illuminavit, ut intelligerem causam Beatitudinis Beatissimæ Virginis, ac reliquorum Sanctorum, quæ erat cognitio summi Boni, quod est DEUS. Post hoc à me recessit Christus Dominus, & sanctissima ejus Mater, ut abirent, quod ego vehementer sensi: & accesserunt ad me sancti singillatim, ut mihi gratificarentur, seque offerrent ad præstandum id, quod illis Dominus mandaverat. Sanctus Joachimus erat primus, tum sanctus Josephus. Sanctus autem Dominicus mihi dixit, me jam scire, quantam curam mei gereret, seque deinceps, volente id DEO, sæpius ad me venturum. Notavi specialiter, abesse ab eo mysterio gloriosum Patrem sanctum Ignatium, quem animadvertēbam.

potius emanere tanquam personam occupatam alijs animabus: quia id, propter quod reliqui advenerant, ipsi alias fuerat injunctum & mandatum à Domino, ut proinde hoc negotium jam pridem illius fuerit, sicut mihi significaverunt mei sancti Angeli.

§. II.

Sancti exequabantur, quod illis Dominus injunxerat, & veniebant hic isto, ille alio die, non solum modo nominati, sed etiam noster S. P. Ignatius, & alij multi, quorum visiones recensere sequentibus capitulis. Nunc referemus quoddam earundem compendium, ab illa his verbis comprehensum:

Istis ipsis diebus mihi DEUS præstitit gratiam, ut me visitarent multi ex incolis cælestis Jerosolymæ, Episcopi & Cardinales, ac duo Summi Pontifices, & Personæ graves, nonnulli quoque Principes Status sæcularis, ex diversis nationibus. Dum viderem intrantem ad meum cubiculum tantam ac tam insignem multitudinem, fui turbata, & vehementer afflictæ, cogitabamque in corde meo, quale mysterium vel judicium Domini illud esset, ubi tot graves homines convenirent; erant enim longè plures, qui manebant extra, quam qui fuerant ingressi, videbaturque impossibile, ut ingrederentur. Cum dicta afflictione & angustia, recurri ad DEUM, postulatura ipsius gratiam ac lumen, pro assequenda in ea occasione ipsius sanctissimæ voluntate, & cognoscendis ejus veritatibus, ac licet viderim, quod tres vel quatuor Personæ ex illis graviore, mihi vellet loqui nomine DEI, peterentque à me attentionem, non erat possibile, ut vellem ipsos audire, neque erat modus, propter magnam meam turbationem, donec Angelus meus Custos, & cæteri, qui aderant, quasi me increpando, mihi mandavissent, ut auscultarem, ac attenderem quietè, & sine timore. Tum mea anima conquievit, & illæ personæ statim me sunt alloquutæ, dixeruntque hoc modo: Soror nostra, & Creatura DEI, venimus nomine magnum DEI, ac Domini nostri, & ex ipsius voluntate ac mandato, ad te visitandam & videndam.

dendam, atque ad cognoscendam in carne Creaturam, cui Dominus ex sua bonitate ac misericordia, & incomprehensibilibus iudicijs, contulit & confert tot ac tantas misericordias & gratias. Ideo venimus, Soror nostra. Quare ita timuisti, & avertata es nos, cum simus omnes ejusdem patriæ, & tu amica DEI? atque hoc dicto, relinquentes animam meam quietam, ac affluentem solatio in Domino, discesserunt à me, & abierunt, sicut venerant.

§. III.

Eodem tempore illam visitaverunt duo Sancti ex veteri testamento, Rex David, & Propheta Zacharias, Pater sancti Joannis Baptista. Vidi, inquit, in meo cubiculo duos viros gravissimos, quorum alter erat ornatus vestibus regijs, habens coronam auream in capite; alter indutus vestitu Sacerdotali, magni pretij, more antiquo. Illis adstabant quidam Angeli, quos alloquebantur. Ego fui afflicta, & confugi ad DEUM, ut peterem ab ipso lumen, prout soleo. Sancti videntes, quid ageretur in mea anima, & meam confusionem ac timorem, paulatim, cum tenerimo amore, mihi magis appropinquabant, atque unus dixit: Quid habes Amica, & Soror nostra? noli timere, conquiescat, ac solatio repleatur animus tuus & cor; non enim habes, quod timeas, ego namque sum Rex David, & iste beatus Socius, quem hic vides, est sanctus Zacharias. Venimus nomine nostri magni DEI ac Domini, & ipso volente ac jubente, ut te visitemus, nosque tibi promptos exhibeamus, ad te iuvandam ac defendendam, ubi opus fuerit.

Alio anno, quodam festo Paschatis, me visitavit idem sanctus Rex David, cum nostro primo Parente Adamo, qui præferebant tantam auctoritatem, ut satis demonstrarent, qui essent, qui ve fuerint; & specialiter sanctus Adamus ostendebat, se esse dignum Patrem omnium hominum. Cum tamen illum viderem, erupit mihi ex ore, quasi non advertenti, quid dicerem: O sancte Pater, quantum mali nobis attu-

lituum peccatum! Et sanctus Rex David mihi dixit: Tace hac de re, modo enim non est tempus. Sed sanctus Adamus respondit: Ut ut sit, habetis JESUM Christum Dominum nostrum, descendentem ex mea carne. Quasi diceret: Si vobis meum peccatum attulit grande malum, memineritis, idem fuisse occasione, ut haberetis talem Redemptorem, qualis est DEUS; factus homo, pro redimendo homine. Dum hi Sancti essent apud me, distantes ab invicem, & nonnihil à me remoti, visitavit me Christus Dominus, & cum per medium illorum transiret, adverti, quòd in transitu inclinaverit aliquantum caput, quasi ipsos veneraretur. Cumque ego id tacite considerarem, Divina Majestas mihi dixit: Quid ergo? nonne vides, quòd fuerint mei Patres & Progenitores secundum carnem? ut agnoscerem, qualem reverentiam DEUS velit à nobis exhiberi nostris Patribus ac Progenitoribus, cum eam ipse voluerit exhibere suis.

§. IV.

Denique fuerunt adeo frequentes visitationes istorum tam gloriosorum ac illustrium Sanctorum, ut in ipso quodam diceret, quod sequitur:

Videntur mihi ab usque mense oculi corporis evasisse, nescio quâ ratione, quadantenus spirituales, adeo ut ex res ac mysteria, quæ Dominus DEUS manifestat animæ, & ipsa suis illis oculis interioribus, cum eo lumine, quod illi dat Divina Majestas, videt tam clarè & vivaciter, ac distinctè, abripiant oculos corporeos, eo modo, & arte quadam usque adeo subtili ac spiritali, ut sæpe possem dicere, quod ipsi quoque mei oculi corporei talem rem, vel tale mysterium viderint, non rudi, ordinario, & materiali modo, quo discernitur, quid sit nigrum vel album; quid sit hic, vel ibi, naturali distinctione, sed videatur illis anima contulisse, & communicavisse quandam suam virtutem, & quædam quoddammodo conspicilia, adaptata ipsius visui, quo pacto vident quasi per pellucidum vitru idem, quod illa videt, & DEUS ipsi

ipsi manifestat. Ac proinde visus ille oculorum naturalium, qui ordinariè, ut apparet, solet impedire visum oculorum spiritualium, postquã pervenerunt, DEO disponente, ad hunc statum, non impedit

oculos animæ, imò videtur illam adjuvare, sicut quando aliquis adhibet conspectilia, ut plus & melius videat. Nescio, quid sit hoc, præterquam, quòd sint magna secreta in rebus spiritualibus.

CAPUT VIII.

De Sancto Joachimo Patre Beatissimæ Virginis, & quàm sit potens ad placandam iram Divinam suis precibus, atque quomodo ipsa procuraverit, ut illius Festum celebraretur in tota Ecclesia.

V gloriosus Sanctus Joachimus, Pater Beatissimæ Virginis, præstaret, quod illi Christus Dominus injunxerat, incepit visitare Venembilem Marinam in ipsius afflictionibus, hunc in modum:

§. I.

VIdi, inquit, in Februario anni 1615. venientem Sacratissimam Virginem Dominam nostram, cum sancto Joachimo suo Patre paulatim, & modo quodam gravi ac admirabili. Erat indutus honoratissimis vestibus, more antiquo, & comitabantur ipsum multi Angeli DEI, in candido vestitu, atque cum albis cereis, quos ferebant in manibus. Omnes autem subfiterunt ad portam mei cubiculi, tantumque intravit illa Domina, & ipsius sanctus Pater, ubi fuerunt cum magna reverentia excepti à sanctis Angelis, qui ordinariè apud me morantur. Beatissima Virgo, & sanctus Joachimus, ostenderunt, se summe gaudere & lætari, quòd illos ibi viderent, alloquendo ipsos cum ardenti amore, charitate, ac reverentia. Sanctus Joachimus ijs dixit: Spiritus beati, & Angeli DEI, vos DEUS creavit altiore ac eminentiore præditos naturâ, quam sit nostra humana. Et subito accedens ad me sanctissima Virgo, imposuit brachium meo capiti & collo, dixitque mihi peramanter: Amica nostra, Dominus sit tecum, detque

tibi se ipsum possidendum in sua æternitate, ubi manebis nobiscum semper. Sanctus Joachimus stabat juxta sanctissimam Virginem, demonstrans magnam hilaritatem in vultu, & confirmans, quòd illa Domina utriusque nomine fecerat, debet mihi suam benedictionem, dicendo: Benedicat tibi Dominus; imposterum, ipsi ipsius, te specialius juvabimus. Hæc tanta gratia me affecit magno solatio; sed multo magis mirata sum, quòd ultra duodecim horas non discesserint, ita ut mihi non esset possibile, me ab illis abstrahere, vel capere somnum. Tacebant, sicut fieri solet apud infirmum, quando, qui ipsi adsunt, volunt apud eum manere, & ipsum solari, sed parum illi dicunt, propter ipsius debilitatem. Elapso eo tempore, sui rapti in ecstasim, & quando ad me redi, iam abiverant; retinui verò specialem devotionem erga sanctum Joachimum, eo quòd sit, qui est, & Pater sanctissimæ Virginis, Dominae nostræ.

§. II.

Minibilior fuit alia visio, in qua illi Dominus manifestavit hoc ipso tempore, quanti faciat orationes & preces hujus gloriosi Sancti, ne imiscatur peccatoribus. Accidit autem 25. die Maji, anno 1615. duo post quatuor illas promulgationes & mentiones Angelorum Custodum, enumeratis capite 5. Agens, inquit, quadam nocte cum Domino, vidi in meo cubiculo meos sanctos

sanctos quatuor Angelos valde eleganter & festiue vestitos, cum ingenti splendore. Sedebant in quatuor thronis, qui erant instar sedium, quarum esse consuevit usus in choro, ex purissimo auro; tenebant in suis manibus instrumenta musica, quibus valde suaviter ac harmonice consonabant. Unus incepit voce discantistica dulcissime decantare laudes DEI, quamvis ego non bene intellexerim, quid caneret; ceteri vero ipsi accinebant pari suavitate ac dulcedine. Fui vehementer consternata, fecique meis consuetis percussa timoribus, quod soleo; sed paulo post vidi ingredientem in meum cubiculum sacratissimam Virginem MARIAM Dominam nostram, una cum sancto Josepho suo Sponso, quæ in suis brachijs gestabat sanctissimum Infantem JESUM, indutum solo indusio, contexto ex argenteis & aureis filis splendidissimis: quod habebat in suis manib⁹, pedibus, & pectore parva suorum vulnerum signa, verum admirabiliter resplendentia, & adverti, non esse vulnera, sed eorum cicatrices. Comitabatur illos magna multitudo Angelorum, qui omnes manserunt extra cubiculum, quasi ad portam. Postquam sacratissima Virgo est ingressa meum conclave, assurrexerunt quatuor sancti Angeli, & recesserunt, relictis vacuis thronis, in quibus federant. Deipara confedit in uno, & sanctus Josephus in altero, qui erant duo throni medij, remanentibus vacuis alijs duobus, erant enim quatuor. Sanctissimus infans JESUS, mirè affabilis & amabilis, residebat in brachijs suæ sanctissimæ Matris, cujus collum stringebat suis brachijs & manibus, amplexando ipsam, & subinde se vertebat, ac aspiciebat sanctum Josephum, & me. Cum id viderem, converti me ad DEUM, in mea usitata consternatione, petendo ab ipso lumen, more consueto, quod mihi non obfuit, quia Dominus Majestatis suæ solitâ bonitate & misericordiâ, me ab alienatam à sensibus, abripuit ad suum Divinum Esse, in cujus profunditate ac immensitate, mihi videbar submersa, fuitque mea anima unita Divinæ ipsius Naturæ, tam arctè & suaviter, ut inter me & res hujus terræ

videretur intercedere chaos profundissimum, & distantia quædam infinita. Hæc res diu duravit, & quando ad me redij ex eo raptu, dixit mihi Dominus: Contemplare, Soror, istud mysterium, & confer te illuc, quia ibi me reperies. Atque tunc sum contemplata diutius & clarius, quod recensui.

Ingressus est deinde meum cubiculum quidam Sanctus proceræ, quamvis non inconvenientis staturæ, quem, habito cœlesti lumine, cognovi esse sanctum Joachimum Patrem Beatissimæ Virginis. Venit indutus veste fusca, pro more sui temporis, accessit ad sanctissimam Virginem, cum magna reverentia & veneratione, flexisque genibus, accepit ex ejus manû sanctum Infantem JESUM in suas ulnas, atque dum ab illo tangeretur, illustravit ipsius vestem ingens splendor, quo antea carebat. Sanctus Infans amplexatus est suum Avum, suavissimèque illi est blanditus, pendens ex ejus collo. Surrexerunt deinde omnes, & exiverunt ex meo cubiculo. Præcedebat numerosa Angelorum multitudo, qui stabant apud portam, ac tum ibat sanctus Joachimus, gestans parvulum in suis brachijs, quem sequebatur Beatissima Virgo, postea sanctus Josephus, quo ordine processerunt inter cœlum & terram, per aliud medium cœlum maximum & splendidissimum, recesseruntque tantopere, ut quasi disparuerint; semper illos tamen, licet eminè, videbam. Totam hanc sanctam Societatem antecederant duo sancti Angeli ex majoribus, quasi annunciantes pacem, ac dicentes, Patrem Æternum, propter merita JESU Christi Domini Nostri, & sacratissimum ipsius Sanguinem, propterque preces sancti Patriarchæ Joachimi, suspendere executionem suæ Justitiæ, & pœnas, quas ipsius populus multum promeruerat peccatis, contra ejus Majestatem commissis. Post has annunciationes, & promulgationes quasi pacis, reversa est ad meum cubiculum omnis illa sancta Societas, remanentibus ad portam sanctis Angelis. Introivit cum sanctissima Virgine, & sancto Josepho sanctus Joachimus, ferens super-

benedictum Infantem in suis brachijs, & accessit ad meum lectum, flexitque genua, quasi ob reverentiam sancti Pueri, & postquam se collocavisset, ut illum mihi ostenderet idem sanctus Puer, cum magno tuo gaudio, amplexabatur sanctum Joachimum, ac atrebatat ipsius faciem, teneritudine & affectu nepotis, unaque dignatus est etiam me amplecti sanctus Puer, & mea anima fuit mirè exhilarata ab ipsius Majestate, sensitque maxima solatia: ego quoque affectu amantissimo illum dissuaviabar, tanquam abrepta in ejus amore. His aliisque peractis, sanctus Patriarcha redijt ad sanctissimam Virginem, reddiditque illi sanctissimum ejus Filium, & abiverunt eo ordine, quo venerant; ego verò remansi plena solatijs, propter annunciationem pacis, & gratias acceptas.

§. III.

Hoc eodem anno & mense (in Majo anni 1615.) incepit desiderare, & procurare, ex devotione, quâ erga hunc sanctum Patriarcham ferebatur, ut celebraretur ipsius Festum. Egit cum quibusdam pijs Personis, quæ tenebantur eodem desiderio; & emnt valde addictæ eidem Sancto, aperiens hæc viâ aditum, ut in tota Ecclesia illius Festum ageretur, quemadmodum celebratur gloriose Sanctæ Annæ, Matris Beatissimæ Virginis. Exaudivit DEUS preces sue Famule, & semen, quod seminavit Valisoleri protulit suum fructum, quando singularibus prorsus vijs, eò res deductæ est, ut sanctissimus Dominus noster Gregorius XV. anno 1622. secundâ Decembris, jussertit recitari Officium de S. Joachimo, in universa Ecclesia. Perveneruntque hæc nova in ipsius notitiam, sequenti Februario, anni 1623.

Tunc, aut, quodam die manè vidi gloriosum sanctum Joachimum, cum Beatissima Virgine, quam manu ducebat; & postquam fecissem, quod soleo, mihi timendo, Beatissima Virgo me salutavit per amanter, dixitque mihi: Soror, venio cum meo sanctissimo Patre ad agendas tibi gratias, pro grato obsequio mihi præstato, quòd procuraveris, quantum in te fuit,

ut celebraretur Festum mei Patris. DEUS te propterea remunerabitur, unaque ego. Meus sanctissimus Pater adfert pretiosum cimelium, ut id tibi det, quòd suscipe, tanquam in gratiarum actionem. Sanctus Patriarcha se vertit ad sanctissimam Virginem, dixitque illi: Filia, & Domina mea, accipiat illud tua Majestas, detque ipsi suâ manu, quia ab ista Creatura DEI melius suscipietur ex tua manu, quam ex mea. Quare sanctissima Virgo accepit ex manu sancti Patriarchæ torquem aureum pretiosissimum, accedensque ad me, injecit illum meo collo. Obstupui, & rapta sum extra me, propter tantam gratiâ, atque ad me reversa, non vidi meos Dominos.

Postquam advenit dies sancti Joachimi, vigesimâ Martij 1623. institui, ut quam solennissimè ipsius Festum celebraretur in Monasterio sanctæ Annæ Recollectarum Monialium Ordinis S. Francisci. At ecce pridie, dum agerem cum DEO, dixit mihi sua Majestas: Anima, non poteris frui Festo, quòd instituis tuo Sancto. Veni mecum, & fruëris illo, quòd in ipsius honorem agitur in cælo. Duxit me Dominus ad cælestem Jerosolimam, vidique sanctum Patriarcham splendide adornatum, intrâ ipsummet DEUM, & in devino illius pectore. Angeli in honorem ipsius celebrabant solenne Festum, decantando suâ cælesti musicâ laudes DEI, & Sancti cum magno gaudio & jubilo, offerentes illum à se plurimi fieri. Sancti Veteris Testamenti etiâ celebraverunt illius Festum, & decantabant magnas ipsius laudes, dicebantque, sibi ab eo fuisse ad limbum allata nova de proximo adventu in mundum Filij DEI. Christus Dominus illum summopere honorabat, compellendo ipsum Patrem. Fui delibuta ingenti solatio, & lætata sum in Domino propter hoc Festum. Sequenti postea die, quò dicebatur Officium de S. Josepho Spensio Beatissimæ Virginis, quia illius Festum, quòd incidere in Domitiam Quadragesimæ, fuerat translaturum, vidi gloriosam sanctam Annam, venientem cum sancto Josepho, & postquam diu fuisset relucta,

ta, nolens ipsis loqui, gloriosa sancta Anna mihi dixit: Dominus me ad te mittit, ut te visitem, dicamque tibi, pertinuisse ad singulare ipsius obsequium id, quod præstitisti, procurando Festum mei Conjugis, qui est magnus in Regno cælorum. Ego habui maximam gloriam accidentalem, & gaudium in ejus Festo. Considera, quid velis à me fieri in tui gratiam. Cui ego re-

spondi: Mea Domina, nihil peto, nisi ut roges Dominum, quò mihi det suum lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus, ut me conformem in omnibus sanctissimæ ejus voluntati. Tunc mihi Sancti promiserunt, quòd me essent adiuturi, & discesserunt.

CAPVT IX.

De Glorioso Sancto Josepho, Sponso Beatissimæ Virginis, deque magna ipsius Sanctitate.

§. I.

Um vacarem orationi in Festo Sancti Josephi, vidi coram me Christum Dominum, ejusdemque lateri adstantem gloriosum sanctum Josephum, aperto capite, cum magna humilitate, ut pote coram Majestate tanti Domini. Habebat vestitum honestum, & perelegantem, vultus ipsius erat mirè modestus & gravis, in quo præferbat magnam mansuetudinem & sanctitatem: apparebat esse maturæ ætatis, quasi quadragenarius, habebatque baculum aureum. Aspexit illum Christus Dominus vultu amœnissimo, dixitque mihi cum ingenti gustu: Ecce iste est meus Pater, & is, quem eo loco habebam in terra; quid tibi de illo videtur? Ego ipsum intuebar & recreabar, mirabarque me videre sanctitatem, quam demonstrabat, & multò magis, quòd viderem æstimationem, & venerationem, ac amorem, quo, pro nostro exemplo, Christus Dominus se prosequi ostendebat istum gloriosum Sanctum, cò quòd ipsum educavisset, eique servivisset Infanti. Hoc enim significabat ille gustus, quo illum sibi habebat adstantem, mihi que eo modo, sed absque comparatione longè meliore, spectandum exhibebat, quo nobilis quispian magni alicujus Principis filius, quem

educavisset vir honoratus & bonæ conditionis, quamvis pauper, lactavisset; ipsius conjunx, & ille deinde sustentavisset, cum labore ac sudore sui vultus, se gratum exhiberet tali viro, eundemque æstimaret; quòd fuisset quasi educator illius, ac nutritius; & videns ipsum domi suæ, post relatas ei gratias, compensatamque eam educationem, diceret suis domesticis, volens illum commendare, honorare & laudare: Videte mei famuli, iste est meus Pater, qui me educavit, quid vobis videtur? Honorate illum, & servite ei, ut tali. Dum ipsum ità contemplerer, videreturque mihi etià eximius esse illius honor, quòd habuerit Sponsam sanctissimam Virginem & Matrem JESU Christi, DEI & Hominis veri, dixi ipsi: Verè, gloriose Sancte, fuit tibi præstita major gratia & favor in eo, quam fuerit præstitus, aut sit præstandus unquam ulli virorum in terra; siquidem tibi est data in Sponsam mulier optima & sanctissima, atque excellentissima omnium quas habuit, aut habiturus est unquam mundus, quamvis univrsarum simul sanctitas in hunc censum veniret. Potes te æstimare felicem ac beatum. His auditis, quæ dixeram, gloriosus sanctus composuit suas manus, fixisque humigenibus, dixit cum magna humilitate, & æstimatione hujus gratiæ, quam illi DEUS contulit: Ità, omnino est, & ità esse agnosco. Deinde se erexit, constititque ad unum la-

rus Christi Domini, qui etiam stabat, & ego stipabam alterum latus, atque Divina Majestas imposuit suam sanctissimam manum meo capiti, sicut solet imponere manum Sacerdos, quando recitat Evangelium super infirmum, tenuitque illam ita aliquamdiu. Sed dæmon, eâ re exacerbatus, protulit quandam blasphemiam, & contumeliam tam magnam coram Christo Domino, & sancto Josepho, ut me notabiliter affligerit, ac turbaverit. Videbar enim mihi libentius toleratura qualescunque tormentum, quam ut audirem tam præsumptuosum dictum. Et cum Divina Majestas videret me esse turbatam, propter blasphemiam dæmonis, elevavit suos oculos, ac aspexi ipsum, qui stabat aliquantum remotus ad portam cubiculi, fuitque is aspectus tam severus, ac tantam indicans indignationem, ut nemo esset, quem Divina Majestas intueretur ijs oculis, quin contremisceret, ac desideraret potius absorberi à terra, quam coram ipso comparere. Unde in momento aufugiebat diabolus, ac ejulabat tam lamentabiliter & dolenter instar canis, pessimè habitus, cuique contractæ fuissent & concussæ costæ fustibus, ut propterea sine fine ulularet. Gloriosus sanctus Josephus me est solatus, dicendo mihi: Noli id ægrè ferre, nec te afflige, hæc enim est conditio diaboli, ut semper conetur vexare, ac turbare animas. Etiam me est persequutus per Herodem. Quin & Christum Dominum est ausus aggredi in deserto, nè doleas. Ità fui exhilarata, & recreata. Cumque essem quietior, expendi terribilem severitatem, quâ Christus Dominus intuitus fuerat dæmonem, & oculos in illum conjecerat, atque consternata eâ ipsius Majestate, ac infinitâ potentia, quæ in illo intuitu se prodebat, incepti miseris illis compati, eorumque vices dolere, quibus propter ipsorum malitiam & cœcitatem idem intuitus allaturus esset tantum dolorem & confusionem; unâque aspicebam Dominum, quasi visura, an jam esset placatus; quamvis enim indignaretur diabolo, videbatur tamen illi ipsius magna severitas, etiam mihi incutere terrorem. Adhuc Christus Dominus

& gloriosus sanctus Josephus aliquamdiu manserunt apud me, pro meo solatio. Cumque se verterent ad abeundum, quia ego nihilominus eram aliquantum tristes, eo quod me ita turbavisset diabolus, Christus Dominus id videns, mihi dixit permanenter: Nè maneat ad eò desolata, veni nunc nobiscum. Et hoc dicto discessit. Tum ego me reperi in Cœlo coram Divina Majestate, & glorioso illo sancto quietam & pacatam, ac oblitam illius præteritæurbationis, nec non mei ipsius, ita ut non intelligerem, neque sentirem quidquam eorum, quæ sunt præsentis vitæ, amarem vero tranquillè & quietè, ac sine contradictione DEUM; & Bonum infinitum, ac si essem soluta & libera à carne mortali, atque à carcere corporis hujus. Quanto tempore id duraverit, nescirem dicere, verum ut mihi videtur, non duravit diu.

§. II.

Aliâ vice, pridie Festi, quo hic Sanctus colitur (anno 1614.) dum decubarem ægrota in lecto, venit mihi in mentem, quod in supplicatione, quæ instituitur in ista Civitate, soleant portare effigie Sancti Josephi, ducentis parvulum JESUM, eo modo, quo illum duxit inventum in Templo, quando revertebatur in Nazareth; & invasit me desiderium, videndæ illius imaginis, quod, ut videtur, non contigit absque motu Divino; subitò enim audivi vocem ejusdem Sancti dicentis: siquidem optas videre meam imaginem, ego te invisam. Postridie mane, cum perageretur Sacrificium Missæ in Oratorio, ut sumerem sacram Evcharistiam, conspexi gloriosum sanctum Josephum juxta altare, ad latus Epistolæ, atque parvulum JESUM speciosissimum, supra eandem aram. Et quia vehementer angebar propter defectum, quem à me existimabam esse commissum præteritâ nocte, ob reprehensam quandam meam sociam, dixit sanctissimus Puer sancto Josepho, quasi subridendo: Sed quare illi angitur propter suos defectus, quasi ego illos curarem; si enim aliquid accidit, id

ortum est ex ipsius natura. *Et verò ita se res habet, nam ea illius reprehensio, fuit conjuncta sancto zelo, & si quid se admiserit, attribuendum est displicentia, ad quam naturaliter inducebat is defectus.* Post hoc, quando Sacerdos tulit Augustissimum Sacramentum in sua patena ex Altari ad meum lectum, venit una cum ipso Gloriosus Sanctus Josephus, & procubuit in genua juxta lectum, Puer autem JESUS stetit prope me, donec communicarem, dixitq; mihi, ut DEO commendarem Regna Angliæ & Galliarum. Verum ego nihilominus me vehementer cogebam, ne aspicerem Puèrum JESUM, quia potius optabam, me internè colligere cum Sanctissimo Sacramento. Tunc mihi sanctus Puer dixit: Quare hoc facis? nonne scis, me posse existere in pluribus locis, sicut sum in pluribus Hostijs consecratis, & in tuo pectore, atque etiam hic? Si Sacerdos, qui celebravit Sacrum, tibi velit aliquid dicere, tametsi communicaveris, audis ipsum, & respondes illi; cur ergo ad id non attendas, quod ego tibi loquor? Hoc dicto, Dominus, quia cognoverat Fidem, ex qua meum illud desiderium procedebat, videri desijt, atque ego me collegi, quemadmodum optaveram.

§. III.

Alio Festo sancti Josephi (anno 1618) me visitavit sacratissima Virgo cum suo sancto Sponso, dixitque mihi: Viden hic virum sanctissimum & felicissimum omnium, qui sunt in Cælo; eò quod ipsi DEUS confiderit suum Filium, ut illum eductaret, & me ejus Matrem. Sanctus est humiliter protestatus, totum id sibi datura fuisse absque suis meritis. Et ego ab illo aliquid petivi, quod tum desiderabam, ac dixi: Benedicte sancte, cum perspectam habeas puritatem hujus Domine, regale DEUM, ut declaretur mysterium ipsius purissime Conceptionis. Responditque Sanctus: Quamvis DEUS sit Omnipotens, requirit tamen dispositionem ex partibus suarum creaturarum, ut faciam nihilominus, quod mihi dicis. Dum vellet a-

bire, accessit ad me, dicendo mihi: Suscipe Soror hoc, quod confortabit tuum spiritum, & corpus in cruciatibus, quos patieris. Ferebat autem intra digitos frustillu panis, qui superne habebat aureas strias. Ego illum volebam suscipere, sed Sanctus ipsum applicuit meo ori, quem in momento, licet non fuerit ingressus in os, nec illum masticaui, sensu intra stomachum, sicut sentio qualemcunque cibum, quem comedo. Fui ea re turbata, & dixi Beatæ Virginis Domina mea, quid est hoc? Respondit mihi: Panis iste est ex illo, quo vescebatur meus Filius in nostra Domo Nazarethana, dum esset parvus. Tum ego aiebam intra me: Quomodo autem id potest esse? Et Beatissima Virgo dixit, quasi me increpando: Nonne scis, DEUM esse Omnipotentem, & posse facere majora his, ac dare, quandoeunque vult, de eo pane? Post hoc dixi meis sanctis Angelis: Hodie erat dies Communionis, non poterò communicare, eò quod habeam istam particulam panis intra me; qui statim responderunt: Ille non impedit Communionem, quia interrogatus est arcano modo, & tu ipsum non comedisti.

Quod ad hanc revelationem attinet, advertendum est, irà intelligendam esse, ut si ille panis non fuit mysticus, sed verus, sicut dixit Beatissima Virgo, non existimetur fuisse panis ex eo tempore hucusque conservatus, sed reproductus à Divina Omnipotentia, à qua potest reproduci quoruscunque, & quando libet.

§. IV.

Alio die sancti Josephi, mihi agenti cum DEO, spectabilis adfuit sanctus Patriarcha, & ego propter meos timores diu sum conata me abstrahere ab eo aspiciendo. Sanctus me expectavit, quoad usque non possem amplius abstinere ab illo videndo, & obgerere frui sancta ipsius conversatione. Veniebat nitidissime ornatus, pro more illius temporis, eratque gravissimus, & illuminata à DEO, cognovit meritum eximiarum ejus virtutum, ac præstantiam intellectus, quo fuerat præditus.

ditus, ut ipsum magni facerem, ac æstimarem. Et dixi intra me: Quantus sanctus erat iste Patriarcha, & erat faber lignarius! Sanctus autem valde graviter & benignè respondit meæ cogitationi, ac dixit: Verum est, me fuisse, qualem me vocas; sed DEUS me dotavit magnâ habilitate ac præstanti intellectu, unde egregiè excellebam in arte, & conficiebam quædam opera, non multa, sed exquisita & præclarâ, quorum pretio sustentabam Dominum, & sanctissimâ ipsius Matrem, quod ipsum Divina Majestas adeo augebat, ut, licet me non magnopere occuparem labore, haberem tamen necessaria pro sustentatione. Scias præterea, nostram paupertatem non fuisse vilem, neque miserabilem; sed honoratam. Habebamus pauca, decentia tamen statum nostrum, & pro more illius seculi; atque hunc in modum ipsos sustentavi, quoad vixi. Mea verò Domina ac Sponsa etiam laborabat, & conficiebat quædam pretiosa opera, texta ex arte confecta fæminis, quibus distinebatur cum magna pace, quiete, & gravitate. Contulerat mihi quoque Dominus insignem notitiam sacrarum Scripturarum ac Prophetiarum, & cognovi omnia, quæ erant eventura Redemptori, unâque Crucem, quam animo suo obversantem habuit ab ipso suæ Conceptionis instanti: eandemque & ego præsentem habebam, & hæc mihi ita penetrabat animam, ut, cum tenerem in meis indignis brachijs illum sanctissimum Dominum, sæpè mihi acciderit consideranti, quid esset passurus, ut sacras ipsius vestes copiosis perfunderem lachrymis. Alias verò, dum eum stringerem meis brachijs, calefaciebam frigidò tempore sacratissimas illius manus, halitu mei oris. Taliter, Anima, se res habebant. Hoc dicto, admovit manum uni lateri, & eximie latum torquæ, cui erant appensi humi aurei, referentes exactissime expressa mysteria vitæ ac mortis JESU Christi Domini nostri, modo quodam admirabili & vivaci, injecitque illum suo collo. Postea vidi in ejus pectore Crucem ex purissimo auro, cujus longitudo exæquabat quadrantè ulnæ, atque in illa figuras quasdã o-

antib

vales, in quibus erant designata mysteria mortis JESU Christi Domini nostri elegantius, quàm in torquæ, videbaturque; illic adesse virtus ipsiusmet DEI magis, quàm in torquæ. Summus fuit splendor radiorum & lucis, atque claritatis, quàm ex se illa Crux emittebat: unde Sanctus ita evadebat speciosus, adeoque exornabatur, ut obstupuerim viso tali mysterio. Interea se Sanctus incepit movere, mihi que appropinquare. Hic cæpi denuò timere ac turbari: Sanctus tamen ad me accessit, deponensque suum torquem, circumdedit illo meum collum, dicendo: Accipe, Anima, ex mea manu, atque in nomine Domini, ista cimelia. Et crucem applicuit meo pectori, quæ penetravit meum corpus, non absque dolore; & pervenit usque ad animam, ibique me intimè pervasit, nec illam amplius vidi. Hoc factò à me discessit, data mihi suâ benedictione.

§. V.

Aliam admirabiliorem apparitionem ipsius Gloriosi Sancti, experientis ipsi periculofum statum mundi, habuit similem illi, qua, ut dictum est, spectabilis illi adjuit sanctus Joachimus. Alio die, inquit, Sanctus Josephi, agens cum Domino, vidi hunc Sanctum Patriarcham venientem ad me, visitandam. Ducebat manu Puerum JESUM, quasi in ætate duorum circiter annorum, qui elevavit caput, intuendo sanctum Patriarcham; dixitque illi: Mi Pater, sum vehementer fatigatus. Quod bis, terve repetivit. Sanctus illum interrogavit, quare esset fatigatus? Puer autem idem iterabat. Tum Sanctus Josephi sustulit quàm reverentissime & amantissime sanctum Puerum ad suas ulnas; quem alloquebatur verbis tenerrimis, apprehensaque manu pedibus ipsius, dicebat illi: Mi DEUS, & Domine mi, ac sanctissimi pedes, qui nostri causâ vulnerandi sunt, & conclavandi! Atque arreptâ unâ sacratissimarum ejus manuum (nam altera stringebat collum Sancti) osculabatur illam, & applicabat ad suam faciem, alloquendo ipsum blandissime & amantissime. Inter hæc

hæc sanctissimus Puer obdormivit acclinato capite ad Sanctum, ac plurimi Angeli, qui aderant, & cum ipso venerunt, ad-moverunt digitos ori, dicendo: Dominus dormit, silentium; nemo illum excitet. Dum ego stupefem & mirarer, videns hoc mysterium, convertit se ad me sanctus Josephus, dixitque mihi: Dominus dormit, roga illum, ne expergiscatur, hoc enim expedit, indicando mihi, peccatis Regnorum & Civitatum provocari Dominum, & exsuscitari ad exercendam suam justitiam, qui nunc dormit in sua misericordia, ideoque dicebat: Roga Dominum, ut dormiat in sua misericordia. Unde ego afflicta converti me ad Dominum DEUM nostrum, ac deprecata sum ipsum, quam optimè potui, ut misereretur Populi Christiani, & suæ Ecclesiæ, propter merita hujus gloriosi Patriarchæ Sancti Josephi. Sanctus autem mihi dixit: Adhuc aliquid aliud est, quod te oportet dicere. Cumque ego interrogarem, quid esset? dixit Sanctus: Adde; & propter merita Sanctissimæ Virginis MARIÆ, atque propter IESUM Christum Dominum Nostrum, & ejus mortem, ac sanguinem, quem effudit pro nobis. Feci, quod ju-bebar à sancto, & impendi huic orationi multum temporis, petendo id à Patre Æterno. Tum conspexi in Divino ipsius

pectore sanctissimam Humanitatem JESU Christi Domini Nostri, & Divinam ejusdem Personam, ac modum, quo hic illius Filius procedit à suo sanctissimo Patre ab æterno, per Divinam generationem, vidique, quomodo Pater æternus illum amaret, ac à Filio amaretur vicissim Æternus Pater, & ex utroque procederet Divinus Amor, ac Spiritus Sanctus. Viso hoc mysterio, aperui oculos, ut intuerer sanctissimum Puerum, qui jam fuerat expergifectus ex somno; & sanctum Patriarcham, qui ipsum gestabat in suis brachijs, videbaturque gravari, quasi sustineret grande pondus, mirantique id mihi, dixit Sanctus: Non est mirum, quod sit tam gravis, quia suscepit in se peccata mundi; quod pondus etiam est meum, propter amorè, quo erga illum feror; qui enim verè diligit, sentit afflictiones dilecti, tanquã proprias. Post hoc Sanctus Patriarcha collocavit sanctissimum Puerum humi, ut staret, sicut initio: vidique ipsum subito resplendentem, quasi mille soles, vestes ipsius radiabant maximã luce, atque splendore, & sanctus Patriarcha continuo discessit, abducens unã Puerum, cum comitatu magnæ multitudinis Angelorum cantantium: *Gloria in excelsis DEO.*

CAPUT X.

De eximijs favoribus, quos illi exhibuerunt, S. Petrus Apostolus, dando ipsi quandam mysticam clavim, pro ingressu cœli, & S. Joannes Evangelista, animando eam ad patiendum, atque ad quatuor ferventes affectus, quos exercebat.

§. I.

Cum aliquando essem vehementer afflicta dolore capitis, attollens oculos animæ, conspexi Sacratissimam Virginem, induram vestibus perquam pretiosis & gloriosis, ad cujus dextram sta-

bat gloriosus Apostolus S. Petrus, in vestitu modestissimo, coloris quasi fusci, quo repræsentabat personam magnæ auctoritatis. Alterum latus stipabat gloriosus Evangelista Sanctus Joannes, gerens vestem, quæ referebat colorem quasi ignitissimarum prunarum. Et quamvis illos nunquam viderim, tamen illuminata à DEO, ipsos optimè agnovi. Intuebar eos

Ccc

cum

cum magno solatio, præsertim sanctum. Apostolum Petrum, qui mihi dixit: Venio nunc, ut te curem ab hoc dolore capitis, quem pateris. Videns ego, quòd mihi vellet præstare tantam gratiam absque meo merito, & ullo ipsi à me exhibito obsequio in vita mea, actis ipsi gratijs, incepti illi quædam dicere, quæ mihi DEUS suggestit, non tanti faciens sanitatem mei capitis, quam mihi Sanctus offerebat, quanti favorem, quem mihi ea in re exhibebat. Ad hæc omnia Beatissima Virgo, & gloriosus Sanctus Joannes nè verbum loquebantur, imò ostendebant, se adesse cum quadam reverentia, cedentes in hoc sancto Apostolo; & specialiter sacratissima Virgo videbatur illic præferre magnam venerationem, quâ ipsum fuerat prosequuta, degens in hoc mundo. Cum diceret verba, quæ retuli, licet essent interna, erant tam vehementia, ut me magnopere debilitaverint. Quod agnoscens gloriosus sanctus Petrus, dixit mihi peramanter: Tace, quiesce, & dormi. Tum ego dixi: Gloriosè sancte, esset sanè pulchrum, si te præsentem, & postquam venisti ad præstandam mihi tantam gratiam, ut mihi conferres sanitatem, ego essem tam inurbana & incircumspecta, ut dormirem, atque sic istud beneficium ex tua manu susciperem? hoc nullo modo fieri oportet. Gloriosus autem Apostolus mihi respondit: Et ignorasne, quòd ego non tantum sanaverim in Nomine Domini infirmos, sed etiam resuscitaverim mortuos, qui propterea non poterant animadvertere gratiam, quam ipsis præstabam? etiam nunc igitur te sanabo, quamvis dormias, & non advertas. Dum id audirem, ac advertēbam Sanctum dicere bene, tacui & quievi, atque ita dormivi; sed nihilominus statim vidi, cum me componerem ad somnum, quòd Gloriosus Apostolus elevaret manum, mihiq; bene precaretur. Post hoc fui libera à dolore capitis, & recuperavi vires, neque illos amplius vidi.

§. II.

Alia vice, dum interesset Sacrificio Missæ, in Festo Gloriosi sancti Petri Apostoli, vidi illum pontificaliter vestitum, stipatum multis Angelis, & ad quoddam Altare cum Missali, quasi sacrificaret. Conabar ipsum non aspicere, ut essem interta Sacro, quod erat audiendum ex præcepto. Vidi illum ter benedictentem toti Christianitati, ac tenentem in sua manu clavim auream, quam mihi porrigebat, & ego nolebam suscipere: operâ autem cujusdam Angeli illam imposuit intrâ me ipsam. Post hoc, & sumptâ sacrâ Eucharistiâ, incepti cogitare, qualenam esset illud mysterium clavis? Respondit mihi sanctus Apostolus: Dominus tibi sæpe dixit, daturum se tibi suum Cælum, cum autem ego habeam claves, volui tibi hanc dare, ut illam habeas intrâ te, sciasque te eò intraturam. Duas deinde post horas, detrepente sensi ingens solatium, quòd essem salvanda. Sed in momento discrete Spiritum, cujus ea erat suggestio, composuitque se mea anima instar gallinæ, quæ fovet pullos, quando advolat milvius, tota conlternata, & dixi: Si servavero præcepta DEI, & fuero mortua in ipsius gratia, clarum est, me salvandam; si vero illa non observavero, nequaquam salvabor. Interrogavi meos Dominos, quis Spiritus ille fuisset? Illi contraxerunt humeros, & siluerunt. Verùm Dominos mihi dixit: Nè te affligas, ego tibi id aperiam: demon à me petivit copiam, te aliquoties alloquendi, dicens, quòd sciret imitari meam loquelam, ita ut te falleret, cogitareque, esse me: ipse est loquutus; sed est pudet factus, quia à me illuminata, subito agnovisti illius fraudem.

§. III.

Alio Festo sancti Apostoli Petri, contempsit in cubiculo sanctum Apostolum, & quia meo more timebam, ac eam delatata, conabarque me abstrahere, Sanctus me satis diu expectavit; postquam verò quievi, dixit mihi: Soror, da mihi istud

Rosa

Rosarium, quod hic habes. Quando id audiui, fui denuò confusa. Accepim enim Rosarium, & abscondimur in eas manus, nec illud Sanctus videtur: Sanctus autem, nihil dicit quàm sita visum: Nomen scis, me esse nuntium Patrum, quid times? Age, Anima, dic mihi hoc Rosarium, quod habes. Estne possibile, quòd non sis mihi illud concediura? Dimisi Rosarium ex manibus, & Sanctus statim disparuit ex meo cubiculo, vidique ipsum in Cuius celesti coram Christo Domino genibus flexis, & cum meo Rosario, quod in manibus tenebat. Dominus illum aspicietbat quàm benignissime, dicebatque ipsi: Petre, quid vis? Ille respondit: Domine hic seruo Tuae Majestati illum florem tuæ servæ (& exhibebat illi Rosarium) supplex oro, ut illum ex mea manu suscipias in tuas. Si ita, licet, Petre, sicut tu vis. Et suscepit Dominus Rosarium ad suas sanctissimas manus, contritavitque illis totum, trahendo ipsas per illud iteratò, ac deinde restituit Sancto. Fui abrepta in ecstasim, videns hoc mysterium, & quando mihi suum reddita, vidi meum Rosarium supra meum lectulum.

Iste seruo, in re aded exigua, indicabat tenerum amorem, quo Sanctus prosequabatur hanc suam famulam, cui nulla alia gratia, quæ, ut pote concernentes alia mysteria, referretur sua loco.

§. IV.

Specialissimus, valdeque gratiosus, & precus suis seruo, quem illi exhibuit sanctus Joannes Evangelista, paulo ante Festum sancti Petri. Eodem anno, quodam die, inquit, Sanctus Apostolus & Evangelista Joannes, ex improvviso est alloquutus meos Dominos Angelos, dixitque ipsis: Venio in nomine Domini, ut ducā istam creaturam ad locum mihi à Domino constitutum, & sublevem illam, aliquantum à molestijs, quas patitur, conversusque ad me, dixit: Anima, intellexistine id? Ego, more meo timens, incepti quasi respuere hunc favorem, nolens illum levamen: Sanctus tamen illum res ipsa præstitit, abduxitque me unā cum

meis sanctis Angelis. Dixit mihi autem: Conster tibi, inquam, te intra illum arcum arcum, quum vides. Ostendit mihi quendam quàm medicum arcum, quo jaciuntur sagitte, tam magnum, ut me caperet; & quamvis ego mirarer conspectā illā movitate, viderique mo hi molle in illum ingredi, nihilominus Sanctus me in ipsam introduxit, atque hoc modo sui ducta per quoddam mare pellucidissimum, spirituosum & amœnum, ac deveni ad quendam campum, qui erat in medio illius maris instar lenile. Ibi sibi sibi, & Sanctus mihi dixit: Contemplant, Anima, istum campum ad eos virentem & elegantem; huc habitavi, ubi mihi Dominus revelavit sua magna arcana, & res grandes, eventuras in tua Ecclesia. Perstravi totum illum campum, recreantique sunt mirum in modum oculi meæ anime, & confortata fui in Domino, cognoscendo confusi ea omnia, quæ fuerunt revelata Sancto. Deinde me duxit ad celestem Jerusalem, non quò soleo ire, sed ad quendam maximam campum illius Civitatis, qui erat plenus arboribus, ac varore, & reperiebantur in illo omnia genera admirabilium fructuum in magna abundantia, quæ res me magno affectu solatio, ac stupore, quòd viderem tantam varietatem rerum celestium. Ibi me collocavit Sanctus, dixitque mihi: Accipe, Anima, istum arcum, & has sagittas; atque magnā vi ejaculare unam. Feci, quod iussa fueram à sancto Apostolo, & magnā vi atque conatu ejaculata sum unam sagittam, fuitque jactus tam fortis, ac tam procul sagittam deferens, ut effugerit oculos. Iussit me jacere aliam, ac præterea duas, ut essent quatuor, quas emisi ad diversas partes, ut quasi efformarem Crucem. Et sanctus dixit: Hoc optime perregisti, Soror. Inde me deduxit ad conspectum Beatissimæ Trinitatis, atque Dominus me secum univit, quo sum satis diu fructa, & Sanctus mihi disparuit, ut illum non amplius viderim toto tempore, quo ibi mansi. Mei autem Domini me, reduxerunt ad meum angulum; ac tum ipsum denuò vidi, declaravitque mihi mysterium illorum quatuor jactuum, & ar-

cūs. Noveris Anima (dixit Sanctus) per illum arcum, in quem fuisti quodammodo inclusa, tibi significatum esse, quod animæ tendentes ad perfectionem, & cupientes obtinere cognitionem supernaturaliū ac divinarum veritatum, quas DEUS ex mera sua bonitate illuminat, sicut te, se, debeant includere intra hunc aureum arcum, id est, abstrahere se ab omnibus curis, de bonis temporalibus, & rebus terrenis, tantumque anhelare ad res æternas, & illas appetere, ac respicere solū DEUM, absq; diversione ad quidquam aliud. Quatuor autem illæ sagittæ, quas ejaculata es, sunt quatuor affectus, ac desideria ardentia, quæ habes, & DEUS tibi dedit tam vehementia ac magna, quàm erant quatuor jactus, quibus tam procul propulisti sagittas, ut effugerint conspectum. Primus est, ingens desiderium, quo teneris, ut te in omnibus conformes Voluntati DEI, placeasque ipsi in omni occasione. Secundus significat magnum desiderium, quod habes, lucrandi & salvandi animas: quamvis enim hoc desiderium non possis mandare executioni, sicut tu vis, non propterea perdis tuorum desideriorum præmium, quod est maximum meritum,

ac tantum, ut nequeat perspicui. Tertius jactus significat summū desiderium, quo raperis ad videndum DEUM, quodque statuto tempore adimplebitur, & modò est tale, ut sit inexplicabile. Quartus, significat vehemens desiderium, quo cupis in tua morte perfici omnia, quæ DEUS de te constituit. Finito hoc alloquio, ad me redij ex isto mentis excessu: Oprimè verò adverti, quòd visa mihi fuerim videre hunc sanctum Evangelistam longè alio modo, quàm viderim alios Sanctos. Eri enim mihi omnes compareant, & ego illos videam oculis animæ, in specie corporea; istum tamen Sanctum vidi aliter; quia mihi illum videbar vidisse quasi vivū, & cum corpore ac anima resuscitatum. DEUS quoque mihi manifestavit magnitudinem ipsius gloriæ, quæ erat maxima. DEUS sit benedictus. Amen.

Hoc loco animadvertendum est, quòd, dum dicit, ipsum à se fuisse visum resuscitatum, innuat illum esse mortuum, sed tamen ex speciali privilegio resuscitatum, atque nunc degere in celo cum corpore & anima, ut sentiunt graves Doctores.

CAPUT XI.

De Sancta Maria Magdalena, & undecim millibus Virginum, atque admirandis Visionibus de gloria, & prærogativis harum Sanctarum.

§. I.

Dile Sanctæ Magdalene, mihi audienti Sacrum, comparuit eadem Sancta. Veniebat cum multis sanctis Angelis, dicebatque mihi: Amica, venio cum his sanctis Angelis, ut te ducam ad locum, ad quem ego vivens in carne, fui ab ipsa frequenter deducta. Ego nolebam ire, nè Sacrum negligere; & mei Domini Angeli, similiter abnuebant: illi tamen, qui venerant cum Sancta, dixerunt, id ju-

beri à DEO, & hoc dicto me abduxerunt. Conabar nihilominus attendere Sacrificio Missæ. Istud mysterium evenit, quando dicebatur Evangelium, & fui mihi reddita, dum Sacerdos ablueret manus. Duxerunt me ad quandam deliriosum & pulcherrimum Paradisum, quem bene agnoscebat, eò quòd illum alias viderim. Ibi intra momentum fui ter edocta, quasi in ictu oculi, qualis esset Divina illa essentia felicitas ac beati DEI, & quomodo in ipso, & per ipsum redderentur beati ij omnes, qui illius majestate fruuntur. Magno, mea anima, illo brevi tempore, affluebat solatio.

rio. Reducta sum ad meum cubiculum, & Sancta rediuit mecum una cum suo bono comitatu, dixitque mihi, se in vita sua non deliquisse mortaliter actuali peccato carnis, fuisse tamen scandalosam, & peccavisse internè: quamvis istud ultimum non voluerim audire, sed tamen id ab illa fuisse dictum, intellexi.

§. II.

PRidie Festi undecim millium Virginu, manè (in Octobri anni 1617.) mei Domini quatuor sancti Angeli, DEO volente, mihi dixerunt: Soror nostra, hodie celebratur solenne Festum in Cælo, in honorem istarum sanctarum Virginum. Veni nobiscum, & videbis illud. Erant plurimæ & speciosissimæ, vestitæ purpurâ, redimitæ coronis, ac ornatae aureis torquibus, aliæ verò totæ cooperiebantur auro, & grandibus unionibus, ac gemmis. Elegantia vultuum & oculorum erat tanta, adeoque extraordinaria, ut mihi videretur esse quædam beatitudo, vel unius illarum conspectu frui. Procedebant ritu supplicantium, solis comitatae Angelis, quos inter etiam erant mei, & non comparebat ibi ullus Sanctus, præter Beatissimam Virginem, quæ formosissima & pulcherrima progrediebatur in medio. Volui illam accedere, sed Angeli mihi dixerunt: Contine te, quia tu adhuc degis in exilio. Domina autem nostra se ad me vertit, cum magna affabilitate, dixitque mihi: Noli affligi, hic enim est tuus locus, qui tibi ad definitum tempus reservatur. Vidi meum locum esse quoddam spatium vacuum inter eas sanctas Virgines, proximum DEI paræ. Musica istius pompæ erat Divina; & Angeli se videbantur quasi eviscerare. Resonabat per aërem illius supernæ Jerosolymæ cælestis quædâ harmonia, quæ abripiebat animam; volitabant veluti linguæ igneæ, ac descendebant, collocabantque se super capita earum sanctarum Virginum ac Martyrum. Aliæ erant majores, aliæ minores, quemadmodum major erat vel minor amor, quo singulæ flagrauerant, tempore sui martyrij.

Ego, in ea processione, incedebam ex una parte, cum meis Dominis. Respexi retrorsum, ac vidi in fine processionis sequentem JESUM Christum Dominum nostrum, & progrediente paulatim eadem pompâ, ipse mihi videbatur immotus. Erat hic Dominus ad dextram Patris Æterni, stipatus millibus Angelorum, & sanctorum Patriarcharum, Prophetarum, Apostolorum, Martyrum, cæterorumque Sanctorum Cœlitum. Illo conspecto, deserui Processionem, ac meos sanctos Angelos, atque cucurri ad meum Dominum. Angeli me impediabant, dicendo: Quò vadis, Soror? Dominus autem ipsis dixit: Permittite illâ ad me venire. Permiserunt me, & ego provoluta in genua, apud pedes mei Domini, venerata sum ipsum, ut potui. Tum Dominus extendit ad me suas sanctissimas manus, & imposuit illas meo capiti, deditque mihi suam benedictionem, & petivit à suo Æterno Patre, ut & ipse mihi suam impertiretur benedictionem, quod fecit. Patrem Æternum vidi in specie humana, habebat ad dextram suam Christum JESUM Dominum nostrum, & videbam in ipsius Divino pectore candidum agnellum, qui erat Verbum æternum; ibique mihi manifestavit Dominus, & me illuminavit ac docuit, quomodo Divinus ille Agnus procedat ex intellectu Patris, & ex amore Agni ac Patris, procedat Persona Spiritus sancti. Ibidem quoque eâ claritate vidi mysterium Sanctissimæ Trinitatis, quâ in hac vita mortali videri potest, & adverti, quòd etiam si Agnus maneret in Divino pectore, & Christus Dominus esset ad ejus dextram, non essent tamen duo, sed unus; sicut quando sunt duæ Hostiæ consecratae, existit in utraque unus solus Christus JESUS Dominus noster. Non est explicabile solatium, quo mea anima, propterea fuit repleta, & sum mihi meterepta, cum talia viderem. Postquam autem mihi modicum fuisset restituta, jam illa Processio erat finita, & videbam sanctas illas Virgines, singulas in suo loco ac throno, atque in momento nihil ultra conspexi, sed eram in illa cælesti Jerosolyma sola, nihil videns; sicut absolutâ aliquâ solenni-

lennitate, omnes revertuntur domum, & evacuatur forum ac platea, ita ego remansi sola, & valde afflicta, quia ignorabam, quid mihi esset agendum, vel quò eundum. Fortuitò vidi quendam Angelum DEI, qui, cum me deberet solari, magis me afflixit, quia mihi dixit, ut abirem, non enim me posse ibi manere, & vehementer me urgebat. Ego nesciebam, quò esset eundum, donec conspexissem unum solum Angelum, ex meis quatuor, *Mino-rem*. Ipso conspecto, mihi videbar respiravisse, dicebamque illi: Ah, mi Domine, quomodo me reliquerunt solam? Responditque mihi gratiosissimè: Et quomodo tu, Soror, nos reliquisti? Placètne tibi id? ubi fuisti? Deduxit me ad meum cubiculum, ubi jam erant alij tres mei Domini, & dum eodem modo illis conquererem, re- tuli ab illis idem responsum.

Alià vice, biduo vel triduo ante Festum undecim millium Virginum, vidi in mea recollectione duas Virgines eleganter vestitas; sed non multum id curavi, timens,

ne propterea, quò valde afficiar his sanctis Virginibus, mihi imaginer illas à me videri. Alio die in Templo, conspexi coram me quasdam puellas mirè gratiosas, ac formosas, & comptissimas, quæ cooperatæ pallio cujusdam Dominæ, stipabant utrumque ipsius latus, & cor mihi amorillarum exarsit. Sequenti die, qui erat iisdem sacer, vidi in Templo multas Virgines splendidissimas, in vestitu coloris quasi purpurei, vivacissimi, & pretiosissimi, quæ gestabant torques & monile in collo magni pretij. Erant autem quasi immerse in quodam lacu, pretiosissimi & jucundissimi visu sanguinis, ut ipsius aspectus non incuteret horrorem, sed potius afficeret solatio. Erat sanguis instar vitri crystallini, referens colorem perfectissimæ purpuræ. Contemplata sum aliquamdiu has sanctas Virgines, fuitque cor meum illarum amore repletum, atque confirmatum in devotione, quæ erga ipsas ferebar.

CAPVT XII.

De duodecim Apostolis, deque S. Martino & S. Augustino.

§. I.

Sanctus Martinus Episcopus Turonensis, in suo Festo, aspectabilem se præbuit oculis meæ animæ, vestitus Pontificaliter, & salutavit me, deditque mihi suam sanctam benedictionem, quam benignissimè. Sed cum ego nihil minùs cogitarem, quàm obventurum mihi ejusmodi favorem, fui vehementer consternata, & recepi me, atque confugi ad DEUM. Sanctus verò nonnihil dissimulante se gessit, quamvis non intermiserit me alloqui, dicendo mihi: Soror, visne spectare quandam magnam solennitatem, celebrandam ad Gloriam DEI, qui est delictium ac solatium animæ tuæ? Fui con-

fusa hoc audito, & licet sim venerata Sanctum, atque in meo corde illi egerim gratias pro favore, quem mihi exhibebat, nihil tamen ipsi respondi. Verum subito sum ducta à quibusdam sanctis Angelis ad grande & principale Templum, cujus summa Capella erat ex præstantissimo & purissimo auro, ubi vidi Beatum sanctum Martinum, vestitum more Pontificio quam splendidissimè, & mysticè ibidem celebrantem Sacrum. Ministri assistentes erant, quidam sanctus Propheta, qui legit Epistolam, & quidam sacer Evangelista, qui cecinit Evangelium, in quo mihi videbantur cani illa verba Christi Domini: *Qui vult venire post me, abneget semet ipsum, tollat Crucem suam, & sequatur me.* Accolythos agebant Angeli Hierarchiæ superioris, gratiosissimè ornati, ac elegantissimè & in

& in choro, in quo assistebant, etiam suo ordine circumquaque confidebant omnes sancti Prophetæ, induti pluuiabibus quàm pretiosissimis, ut illorum aspectu recrearetur anima. In corpore hujus magnifici Templi erant per circuitum duodecim Cappellæ sumptuosissimæ, in quibus mysticè celebrabant Missas duodecim Apostoli, singuli in sua; quibus in eo mysterio inserviebant Angeli. Hoc modo & ordine incepit sacrum illud Officium, & admirabilis solennitas, atque Beatus Sanctus Martinus inchoavit suam Missam, cum Subdiacono ac Diacono, sicut dictum est: fuitque mirabile, quod Dominus fecit, quando Sanctus adoravit quàm reverentissimè sacram & mysticam Hostiam, eandemque, cum illa se erigens, elevavit; quia tunc ibi comparuit Christus Dominus, indutus vestibus regijs pretiosissimis, inusitatâ conspicuus magnificentia & majestate, atque cum illum adoraret tota illa cœlestis Curia, & beati Spiritus, resonuit quædam cœlestis musica illius Angelici & mirabilis Chori. Finito Sacro, conjunxit se suo ordine quàm convenientissimè sacrum illud Collegium Apostolicum, & sancti Prophetæ, ac Evangelistæ, omnesque illi Spiritus beati, exceptis sanctis duobus Ministris, remanentibus apud Altare cum glorioso sancto Martino, & maximâ solennitate, instar bipartitæ processionis sunt comitati Christum Dominum, incedentem in medio omnium eodem modo, quo comparuerat in Altari, cum elevaretur Hostia. Progressi sunt usque ad altare, ubi fuerat celebratum illud mysterium, & adveniente Christo Domino, recessit Beatus Sanctus Martinus ad unum altaris latus, descendens uno gradu, atque sanctus Prophetæ cum sancto Evangelista se collocaverunt ad alterum latus sinistrum altaris, eadem ratione, & manserunt omnes inclinati summa cum reverentia, donec Dominus, postquam accessisset ad Altare, seque aliquantum inclinavisset, conversus ad totam illam cœlestem Curiam, cum insolita Majestate, tanquam DEUS & Homo, Rex & Dominus omnium creaturarum, ipsis impertitus fuisset suam sanctâ

benedictionem, cujus etiam fuit particeps paupercula mea anima. Eâ verò finitâ, insonuit talis musica illorum Angelicorum Spirituum, ut nullâ valeat lingua eloqui, quantum ibi anima senserit bonorum ac suavitatis. Mirabatur tamen & stupebat ac verecundabatur, se adesse tam stupendis rebus, & versari in cœtu adeò gravi & cœlesti, ut plena solatio ac bonis, quæ illâ invitabant ad nunquam inde abundum, si posset, intueretur sanctos Angelos, qui eam illuc deduxerunt, ac circumdabant, attendens, vellente ipsam abducere, an verò magis illi appropinquare, ut ab ijs tecta, posset melius sustinere suam confusionem. Datâ benedictione à Domino, omnes surrexerunt, & Dominus discessit, atque ego fui ab Angelis reducta ad locum mei exilij.

§. II.

ALIAS, inter orandum, consexi gloriosum Patrem sanctum Augustinû, vestitum habitu suæ Religionis, vultu gravi ac splendido. Et quia illum nunquam videram, habui me neglectim, sicut soleo, non curando id multum. Alio die, iterum se mihi eodem modo spectandum exhibuit, atque tunc attendi aliquantò amplius, quàm primâ vice; nihilominus tamen me abstraxi, quia illis diebus eram nonnihil timida. Sed gloriosus Sanctus cognoscens meum timorem ac imbecillitatem, dissimulanter se gessit, reliquitque me eo tempore. Redijt autem tertio, similiter exhibens vultum splendidiorem, & gloriosiore; habuitque vestem distinctam stellis, quæ coruscabant quadam luce promicante, ut videbatur ex ipsiusmet corpore. Sicut sum intuita exteriora, & corpus gloriosi Sancti; ita vidi interiora, & cor, quod erat plenum claritate & maximâ luce, totumque accensum & ardens amore DEI. Tum conjeci in ipsum oculos, jam absq; timore, vel dubio, quin imò cum magno solatio, & gaudio, ac incepi illum instantissimè obsecrare, ut mihi à Domino impetraret sanctam ipsius gratiam, pro exequenda in omnibus ac per omnia

omnia sanctissima ejus voluntate, & rogavi ipsum, ut oraret etiam pro sua Religione, & pro nonnullis ex ea speciatim, constitutis in majori necessitate. Dixit, se id facturum, & nullo præterea mihi dicto verbo, fuit quasi abreptus, oculis erectis ad cælum, manibusq; ab invicem disjunctis, cum magna devotione. Ego sum

passa ecstasim, aspiciendo illum toto tempore, quò ibi mansit, quòdque non erat tam breve, quàm mihi visum est, quia apparebat instar Seraphini inflammatus, & flagrans amore DEI, atque exinde mea anima fuit repleta affectu, & amore erga istum Gloriosum sanctum.

✠

CAPUT XIII.

Quomodo illi DEUS miris modis manifestaverit

Eminentiam, Sanctitatem & Gloriam S. Patris Nostri Ignatij, & quid ei Gloriosus S. Dominicus de ipso dixit, deque Societate JESU.

Frequentius invisentes Venerabilem Marinam Sancti, quorum ipsi DEUS prerogativas miris modis manifestavit, fuerunt Fundatores sacrum Religionum. Quamvis autem Sanctus Pater Noster Ignatius non sit alijs antiquior, exordiemur à revelationibus illum concernentibus, quia alioquin non possent intelligi, que spectant ad ceteros; præsupposito eo, quod est dictum in capite octavo Libri primi, ac deinceps passim, dum recenserentur alia mysteria.

§. I.

Cùm hic Sanctus Patriarcha fuerit specialiter addictus sanctissimo nomini JESU, ab eoque appellaverit suam Religionem, assumpto ipso pro Capite ac Duce suorum Fideliorum, ut idem gloriosum Nomen per universum orbem portarent coram fidelibus & infidelibus, hanc ipsius singularem inter reliquos sanctos prerogativam DEUS sua famule manifestavit, exhibendo illam in mystica quadam pompa innumerabilium Angelorum & Sanctorum, celebrantium Festum Sanctissimi Sacramenti, eo modo, qui suo loco est expositus. Id ipsum patebit ex alijs visionibus, quas illa sic refert.

Quodam die manè agens cum Domino, vidi, ait, Gloriosum Patrem Sanctum

Ignatiū, non ita, sicut ipsum videre soleo, nimirum in vestibus, quales ordinariè gerunt ipsius Religiosi, sed more Sacerdotali indutum, sacrâ epomide supernè plicata, quali utuntur Sacerdotes, dum ferunt Sanctissimum Sacramentum, quæ tota erat repleta multis nominibus JESU, efformatis Phrygio opere ex auro, tam pretioso ac lucido, ut unumquodque nomen videretur esse lucidissimum ac splendidissimum Sol, & singula erant incincta circulo, circumdato multis radijs, coruscantibus instar solarium radiorum. Tenebat Sanctus in suis manibus sacram Hostiam, & ego modò illam videbam, qualis aliàs apparet, modò existentem in ipsa sacramentali Puerulum, quem species sacramentales tegebant instar veli. Cùm vidissem hoc tam novo modo sanctum Patriarcham, abstraheram me, quemadmodum consuevi facere, ac avertebam oculos ab eo spectaculo, & cogitabam, quidnam id posset esse? Gloriosus Sanctus quamvis videret, ac penetraret, quid ageretur in meo corde, tacebat, ac gerebat se dissimulenter, non cogens me multùm ad se aspiciendum, imò recedebat modicum, donec Dominus, uti solet, me liberaret ab illo timore, ac pudore, disponderetque, ut possem videre mysterium, quod mihi proposuerat ostendere. Paulo post, cum me jam Dominus disposuisset, denuò Sanctus

Pater

Pater noster Ignatius mihi se videndum præbuit eodem modo, vidique ipsum manifestius & clarius, atque etiam dictum mysterium.

§. II.

ALiâ vice, dum aliquando manè cum DEO agerem, amando ipsum omnibus viribus meis, vidi Nostrum S. Patrem Ignatium præsentem, in suo vestitu ordinario, & magnâ conspicuum gravitate, atque modestiâ ad eò insolitâ ac Divinâ, ut me rapuerit in magnam admirationem; fuerimque ipsum singulari prosequuta veneratione. Aspiciebam illum frequenter; sed quia vehementer flagrabam amore DEI, perseverabam apud Divinam Majestatem, continuando meum exercitium. Siquidem autem volebat ut attenderem ad id, quod mihi statuerat manifestare de hoc Sancto, indulisit diabolo, ut me modicum turbaret, & sic illa vis, quam mihi Divinus ipsius amor inferebat, cessaret, recurreremque ad illum, quem coram habebam. Egit mecum DEUS instar Matris volentis repellere suum filiolum sibi adhærentem, ut ad alium transeat, quæ dolo utens illum terrefacit, ut eo timore percussus non advertat, quorsum eat, ac terrefactus confugiat ad brachia alterius præsentis. Cum igitur ego ita adhærerem DEO, ut non possem ab illo separari, comparuit mihi diabolus in specie valde abominabili, protulitque verbum quoddam horridissimum, quod me ita affixit, ut mallet sustinere quantumcunque grave tormentum, quam illud audire, statimque uno saltu se à me proripuit, & collocavit in alio loco cubiculi. Tunc elevavi oculos, & vidi adesse sanctum Patrem Nostrum Ignatium, qui mihi peramanter dixit: Quid hoc fuit? accede, nè affligaris, nè turberis. Applicui me ipsius lateri, & conqueivi, fuique magno delibuta solatio. Nihilominus continuè intuebar diabolum, alibi consistentem, cujus aspectus me vehementer affligebat; sanctus verò Pater mihi peramanter dicebat: Aspice huc. Tum sustuli oculos, ac vidi in ipsius sancto pectore

scriptum, & expressum aureis literis sanctissimum Nomen JESU, intrâ rotundum circum, formatum ex splendidissimis aureis radijs, qui ascendebant per illius vultum, & extremitatibus superabant caput, quod mirâ illustrabant claritate. Ego videns taliter sanctum illius vultum, quasi transfiguratum, & gloriosum, qualiter ipsum nunquam videram, attente illum coepi contemplari, & passa sum ecstasim ingenti perfusa gaudio, ut nihil amplius sentirem doloris. Quia tamen ipsum videbam tam gloriosum, ita eum reverebar, ut vix illum auderem intueri, & sanctus Pater mihi iteratò dixit: Aspice, aspice bene. Habitâ istâ licentiâ & imperio, denudò contemplabar sanctum ejus pectus, ubi gerebat impressum in ipsamet sua carne sanctissimum Nomen JESU, in cujus dulcissimi nominis medio, vidi Christum Dominum in specie parvi, & Sole splendidiore Pueruli, sanctum autè Patrem longè magis quam antè gloriosum, vultumque ipsius magis fulgentem, uti & vestes, propter lucem & claritatem, quæ ex sancto ejusdem corpore promicabat, & illas irradiabat. Cum verò ego illum tantopere amem, fuit mea anima repleta summo solatio, & prostravi me ad ejus pedes, voluique illos osculari, verum Beatus Pater, nè aliquid faceret contra suum sanctum morem, seu, ut melius dicam, quò mihi daret majus exemplum humilitatis, quia sciebat, quantopere illâ indigerem, id non est passus, sed retraxit pedes introrsum; & tunc illi dixi: Sancte Pater, siquidem me non vis dignari eâ gratiâ, ut me permittas osculo venerari tuos pedes, liceat mihi dissuaviari tuam sanctam manum. Respondit mihi amabilissimè: sit ita, licet. Quare accessi, osculataque sum illam cum magno meæ animæ solatio, dum illam haberet extensam, ac positam supra genu, & ipse mihi impertitus est suam benedictionem. Interea, dum fruerer istâ gratiâ, vidi adesse multos Patres ex ejus Societate, quasi arrectis capitibus, ut viderent illam gloriam, atque transfigurationem sui sancti Patris ac Ducis, & postquam aliquamdiu ibi substitissent, cum esset tempus ab-

D d d

eundi,

eundi, accesserunt multi Angeli; apprehensaque ipsius veste, voluerunt illum abducere, sed ego ijs respondi, ut mihi eum dignarentur relinquere adhuc modicum, pro meo solatio. Quod quidem fecerunt, sed aliquantò post redierunt, & sustentantes Sancti vestem, ipsum abduxerunt, continentes quàm lætissimè hæc verba: *Iste est Dux & Caput sanctæ Societatis JESU; iste est, qui assumpto hoc sacratissimo Nominè pro secessu, conatus est inferre bellum, & intulit illud diabolo, honori utique ac veneratui est idem sanctissimum Nomen: exhibeamus illi istum honorem, tribuamusque ipsi laudem, quam bene promeruit.* Hoc modo illum ij sancti Angeli deduxerunt ad Cælum, sequentibus ipsum illis Patribus Societatis, filijs ejus.

§. III.

Referamus aliam visitationem, non minus gratiosam & plenam mysterio, qua facit ad idem propositum, & in qua ipsi exhibuit singularem favorem, atque gratiam longè utilissimam. Dum, ait, essem intenta orationi, elevavi oculos animæ, & vidi sanctum Nostrum Patrem Ignatium, quasi confidentem in sella, indutum suo ordinario vestitu, & cum sancta gravitate, ac solita modestia. Subitò illi incepti referre querelas, quibus me ipsam ordinariè incuso, & sanctus Pater me consolans suo sancto alloquio, mihi dixit: Aspice. Ego illum aspexi, & vidi aperientem quoddam scrinium, ex quo exemit elegantissimum fasciculum variorum ac diversorum florù, qui erant speciosissimi, & præditi admirandis coloribus, acceptumque ad suam manum mihi ostendebat, dicendo quàm amantissimè: Contemplare istum fasciculum tam elegantem, spectat enim ad te, & pro te illum combinavi: contemplare diversitatem florum, quos habet, qualésque sint eorundem colores, quàm sint exquisiti, & gratiosi. Cùmque eos contemplerer, vidi esse ligatos & constrictos nitidissimè & elegantissimè quibusdam ligulis seu vinculis, quæ erant referta gemmis. Non poteram avertere oculos à tam preti-

oso fasciculo, & quidam fratres stantes post Nostrum sanctum Patrem, etiam illum fixè intuebantur: quia verò dixerat, ipsum ad me spectare, præstolabar, an illum mihi esset daturus, quidve de eo esset facturus: sed gloriosus Sanctus ipsum reposuit ad scrinium, in quo illum antè habuerat, ac deinde mihi dixit: Stupes, quòd nescias, quales sint flores istius fasciculi, quem pro te collegi, & tibi servabo, ut eo fruaris suo tempore. Scias verò in viridario celestis Jerosolymæ reperiri multos Divinos flores, quibus nunc delectantur animæ Beatorum, qui illam inhabitant, & quia laboraverunt tempore sui exilij, ut inquirerent veram & perfectam virtutem, edomando suas passiones, obtinuerunt coronas eorù florum, & illius gloriæ, quæ singuli fruuntur, pro varietate diversarum virtutù, quas exercuerunt in terra: atq; inde ego decerpsi hos flores, & confeci tibi hunc fasciculum, consideratis attentè virtutibus, quæ in ijs Beatis, qui erant redimiti his floribus, mihi videbantur meliores & gratiores, ac rogavi Dominum illorum celestium habitaculorù, ut tibi conferret easdem virtutes, mihi que per ipsum liceret, tibi statuto tempore offerre hoc donum & munus, ac ostendere istum fasciculum florum ex illo celesti horto decerptorum, quem tanquam rosam, oblectando me ipsius fructu, sicut tibi dixi, servabo, ut tibi illum tradam suo tempore, quod fiet postremis tuæ vitæ diebus, possidendum in æternis tabernaculis. Audivi, quod mihi à Sancto Patre dicebatur, meque magno replebat solatio, dum expenderem singularem gratiam, quæ me dignabatur; impetrando mihi à DEO illa bona, & fui adeo capta amore illorum florum, qui erant tam elegantes, & grati oculis animæ, ut eorum non potuerim oblivisci. Post hoc mihi rursum Sanctus Pater noster est loquutus de alijs rebus, & cum ego ipsi recenserem quasdam meas misérias ac fragilitates, solabatur me, ac aliquantò post mihi dixit: Aspice huc. Sustuli oculos, & aspexi illum, ac vidi, quòd haberet manum dextram applicatam pectori, & supra illam sanctissimum Puerum JESUM splendidissimum, cinctum lu-

cidissimis radijs. Sanctus Pater stabat apertio capite cum summa reverentia, & in sancto suo pectore atque collo, habebat quaedam elegantissima & pretiosissima cimelia, quibus declarabat excellentiam virtutum suae sanctae animae. Et postquam se ita aliquamdiu spectandum exhibuisset, cum magno meo solatio, dixit mihi: Quid tibi videtur de isto Puer? visne illum? Ego tacui, & aestimavi me indignam eâ gratiâ: videns autem meam tergiversationem Sanctus, dixit mihi: volēsne osculari ipsius pedes? Tum, quamvis etiam me id puduerit facere, accessi ad sanctissimum puerum cominus, atque simul quodammodo aliquantum eminus sum exosculata, juxta illius pedes, quasi brachium Sancti Patris, statimque iterum recessi. Paulo post volentem jam abire Sanctum nostrum Patrem abduxerunt ita, sicut mihi comparuerat, quidam sancti Angeli ad caelum, me inspectante, & vidi illum duci, usque dum collocaretur in sua sede.

§. IV.

Aliam similem visionem gratiosissimam habuit, in qua vidit gloriosum Sanctum Dominicum, qui, DEO volente, egit praerogationem virtutum Nostri Sancti Patris Ignatii. In ejus Festo (anno 1615.) post horam secundam matutinam, vidi venientem Nostrum sanctum Patrem cum alijs multis ex sua Societate, existentibus in Caelo, inter quos cognovi Patrem Petrum de Leon, & Patrem Sebastianum de Sarmiento; juxta Sanctum autem veniebat Gloriosus sanctus Dominicus. Cum ego hoc spectaculum averfarem more solito, quamvis non ita, sicut aliâs, Gloriosus Sanctus Ignatius me est alloquutus, dixitque mihi: Venio, ut tibi adferam donum, quo majus non potes in hac vita obtinere. Hoc audito sui confusa, & obstupui, aspiciendo illum. Subito mihi ostendit in sua manu Sanctissimum Nomen JESU in clusum elegantissimo circulo, qui erat splendidior Sole, & coruscabat admirandis radijs ac splendoribus: cumque ipsum contemplerer, vidi intra circulum, in quo

erat Nomen JESU, stantem ipsummet Christum Dominum in specie Pueruli. Tunc mihi Sanctus dixit: Accipe, Soror, hoc donum, quod tibi adfero, majus omnibus, quae habere potes. Haecenus habuisti in corde tuo scriptum: *Hic hospita- tur JESUS*, quae inscriptio in eo spectabatur; verum deinceps ipsemet DEUS illud inhabitabit, quem ibidem videbis. Atque hoc dicens accessit ad me, & cum imposuisset meo pectori illum sanctissimum circulum, sensi quod me permearet, ac pertingeret usque ad cor, in quo vidi ipsum Dominum, & ex eo tempore illum ibi frequenter conspicio. Recessit deinde Gloriosus Sanctus, & mei Angeli videntes meâ verecundiam, adduxerunt me ad ipsum, prostravique me ad ejus pedes, exosculando sanctum illius vestitum: ille verò dimisit modicè manum, & ego ausa sum ipsam dissuaviari, ac superimponere meis oculis. Sanctus illam imposuit meo capiti, deditque mihi suam sanctam benedictionem, & post hoc raptus est in ecstasim. Tum gloriosus Sanctus Dominicus, aspiciens sanctum Patrem, tangensque illum manibus, dixit haec verba: *Iste est Beatus Sanctus Ignatius, Fundator & Patriarcha sacrae Religionis Societatis JESU. Iste est, qui in spiritu genuit, virtute sibi à DEO communicatâ, tam multos spirituales Filios, qui suâ virtute ac doctrina tantopere in Ecclesia DEI profuerunt animabus. Iste est radix illa & arbor fecunda, quae produxit tam magnum & proficuum fructum caelestem in terra. Iste est magnus ille & humilis contemptor sui ipsius, qui nunquam admisit pro se, vel pro suis spiritualibus Filijs, honores, dignitates, praerogativas aut praelaturas, subjecitque omnia suis pedibus. Iste est, qui inter omnes electos DEI, ac eminentiores Beatos, obtinet valde altum, & insignem locum. Iste est, in quo propter praecclaras ipsius virtutes, & Beatitudinem, quâ fruitur, DEUS Dominus noster, author omnium, laudatur & glorificatur ab omnibus Angelis.* Ita perorabat Gloriosus Sanctus Dominicus, in laudem Gloriosi Sancti Ignatii, eratque longè amplius id, quod ego intelligebam, quam quod sonant verba. Et placuit mihi

vehemēter iste sermo, magis quàm si quid vis audivissē ex alijs, qui hoc die dicuntur, de ejus laudibus. Post hoc audivi Dominum loquentem cum Sancto, dicentēque ipsi: Ignati, quid agis? Expergiscere, volo enim tibi ostendere tuam Religionē. Tum Sanctus reversus est ad se ex suo raptu, & vidi illi à Domino exhiberi spectandam universam multitudinem Filiorum, quos tantum vidi confusē, sicut qui videt

multos homines in Templo. Sed Sanctus illos omnes distinctē videbat, & recreabatur vehementer bonis ac perfectis Filijs, pro ijs autem, qui non erant tales, rogabat DEUM, ut eorum misereretur. Deinde petivit à Glorioso Sancto Dominico, ut mihi impertiretur suam benedictionem, quod Sanctus fecit.

✱✱✱✱✱
✱✱✱✱✱

CAPUT XIV.

Quomodo illi DEUS manifestaverit præstantiam Instituti Societatis, & quandam pompam procedentium multorum ex ea Beatorum, cum nostro Sancto Patre Ignatio, in magna gloria.

Quandoquidem bona arbor cognoscitur ex bonis fructibus, voluit DEUS suæ Famule manifestare eminentiam Sancti Patris Nostri Ignatii per fructus, quos produxit; Ex his fuit Institutum & forma vitæ Religiosa, quam fundavit ad eam perfectam ac Apostolicam in bonum animarum; multitudo item Filiorum quos habuit, & qui ipsius vestigijs in hoc Instituto insistentes sunt consequuti cum insigni sanctitate caelestem Beatitudinem. Quanquam uterque hic fructus sit instar unius, quia Institutum vivum aliud non est, quàm Sancti Fundatoris & sanctorum ejus Filiorum Societas, cum virtutibus impressis in eorundem cordibus, quemadmodum extant descriptæ in Constitutionibus ac Regulis. Hoc oportebat monere, ut intelligerentur due sequentes visiones, quæ fuerunt verè admirabiles.

§. I.

Dum agerem, inquit (in Februario 1621) cum DEO, vidi venientem quendam Religiosum Societatis, in quodam quasi feretro, in quo solent collocari defuncti; ille tamen veniebat vivus, quasi abreptus in contemplatione, portabatur

que in ea sandapila à multis Religiosis Societatis, quos comitabantur multi Angeli. Collocaverunt ipsum in medio mei cubuli, & subito vidi in ejus pectore sanctissimum Nomen JESU, quod emittebat ex se multos splendidissimos radios, erantque illi Religioso superimpositum, tanquam corpori glorioso. Radij extendebantur per universum mundum, ad remotissimas usque illius Regiones, & ad quemcunque locum pertingebant, totum vehementer illuminabant, ac inflammabant. Der repente se moverunt, ut ipsum auferent, ac tum animadverti totum feretrum esse unde quaque plenum eodem nomine JESU, collucente radijs splendidissimis, & Religiosum habere in manibus ac in pectore quosdam quasi Soles cum eodem nomine, quod ingenti lumine coruscabat. Admiranti id mihi dixit Dominus: Ut te consolaretur in tuis doloribus, volui tibi exhibere Institutum Societatis, & præclarā ipsius virtutem ac ardorem ad portandum nomen meum per totum mundum, me adjuvante, ut ejusdem sectatores splendore suæ doctrinæ, atque exemplo vitæ in universo Orbe, & in remotissimis illius partibus, erudiant ac incendiant animas.

Paulò post vidi venientes alios Angelos, ferentes quandam magnam & pulcherrimam

cistam eleganter exornatam gemmis, & cum ipsam aperuissent, erat in illa inæstimabilis thesaurus auri ac argenti, & unio-
num, atque gemmarum omnis generis: & dixerunt Angeli: Hæc sunt opera Societatis, pretiosa in oculis DEI, cedentia in bonum multarum animarum. Tum ego dixi intrâ me: Si igitur hoc est in Societate, quæ paulò antè fuit fundata, quid erit in alijs antiquis Religionibus, quæ à tot annis etiam fatagunt, ut adjuvent animas? Responditque mihi Dominus: Etiam habent suos pretiosos thesauros.

§. II.

Fructû hujus Instituti ipsi manifestavit DEUS in alia visione hoc modo: Cum essem, inquit, aliquâdo manè collecta more solito, dixissetque mihi pridie Gloriosus Pater Sanctus Ignatius, quòd mihi esset gratiam præstiturus, ostendendo mihi alicubi quædam, pro magno meæ animæ solatio, nesciens, qualia essent futura, cogitabam prorsus alia diversa; subito autem elevavi oculos animæ, itâ disponente DEO, & vidi ex altitudine cæli ad terram, atque ad locum, in quo eram, incipientes descendere, suo ordine, duobus longis tractibus, more supplicantium, multos Sanctos Societatis. Mirata id fui, & aspexi ipsos, ut viderem illud mysterium, ac modum, quo veniebant, nec non speciem, & constitutionem Personarum. Dum itâ illos attentè considerarem, vidi istos sanctos Religiosos esse homines sanctos, amabiles, ardentés maximâ charitate, & virtute clarissimos. Vestitus ipsorum ac ornatus erat hujusmodi: Ferebant pro insigni suæ Religionis consuetum suum pallium, præstantissimæ & pretiosissimæ texture, quod tantum eorum collo erat applicatum, reliquum autem gloriosissimè habebant elevatum in altû: omnes erant à cingulo deorsum tecti, & circumdati lucidâ nube; singuli gestabant in sua manu tesseram & symbolum significans virtutem, quam præ cæteris amaverant, & in qua specialius eminuerant, seque exercuerant in hoc exilio. Unde amatores Cru-

cis Christi Domini gestabant sacram Crucem pretiosissimam in sua manu, & horum erant multi: alij ferebant aliud insigne, significans ardentem charitatem & amoré DEI, cui magis studuerant, eratque elegans Hierotheca, in qua includebatur pretiosa margarita, tota incensa quodam pretioso igne; horum etiam erant multi, quia major istorum Sanctorû pars ferebat hæc duo insignia, ac symbola: eundemque in modum cæteri consequenter habebant alia insignia, quæ omitto, tum nè sim prolixior, tum quia accuratius aspexi & consideravi ista, utpote principaliora, ideòque illa possum bene describere. Ex parte singulos sequebantur aliquantum distantes singuli Angeli, qui ipsos comitabantur. Itâ descenderunt isti Beati Sancti, sicut dixi, ex ipso summo Cælo, usque ad terram, & locum, ubi ego miserabilis manebam: postquàm eò pervenissent, vidi descendentes de Cælo, & per medium illius sanctæ pompæ duos sanctos Angelos, magnæ potentia & majestatis: unus erat sanctus Archangelus Michaël, alterum autem non adeò bene agnovi: qui cum pertigissent ad locum, in quo ego eram, salutaverunt me, dicentes: Bene tibi sit anima; & nullo præterea verbo dicto, me apprehenderunt, atque in momento elevatam ex lecto, in quo decumbebam, itâ ut sentirem mihi ipsum corpus alleviari, me duxerunt per illam sacram processionem, donec pervenirent ad portam Cæli, per quam illa descenderat, meq; apud eam collocarent. Atque tum ego longè magis sum mirata, ac obstupui, & miserabile corpus, quod vix sentiebam, erat ibi acsi non esset, adeò ut nescirem dicere, an meum corpus remanserit in lecto, an verò fuerit portatum ab illis Angelis cum spiritu, sicut aliàs possum, & scio dicere. Constituta in illa porta cæli, me converti ad aspiciendos illos sanctos Angelos, qui me eò attulerant cum aliquanto timore, qui mihi oriebatur ex eo, quòd me viderem in ea altitudine, quia mihi videbar, si sibi virtus & auxilium illorum cælestium Spirituum mihi deesset, in magno versari periculo; sed ipsi agnoscentes meam imbecillitatem, dixerunt

runt mihi: Esto secura, & noli timere, Amica, quia non habes causam, non enim tibi deerimus, neque te deseremus. Tunc sublato illo timore, quem habueram, aperui oculos, & aspexi, quid esset in altera parte, post illam partem, vidique ibi plures ex illis sanctis Religiosis, qui suo ordine stantes ab ea porta introrsum, conficiebant circulum gratiosissimum, in cuius medio, honoratiore loco, stabat Gloriosus Pater Sanctus Ignatius. Subito me coram ipso inclinavi, & Sanctus Pater me est peramanter alloquutus, dixitque mihi: Bene veneris, Amica; & extendens suas sanctas manus ad utramque partem, quam occupabant ij sancti Religiosi: vide, *ajebat*, quam bona & sancta sit ista Societas; Sanctis autem Patribus dixit: Dent ipsi locum; quod illi fecerunt, & ego confedi penes portam, prope primum, qui illic stabat ad dextram sancti Patris, ac deinde eos sum attentè omnes contemplata, ac vidi esse viros valde graves & venerabiles, ac insigniter sanctà & eximià præditos virtute. Illi verò, quos sanctus Pater noster Ignatius habebat sibi utrimque adstantes, erant Præpositi Generales, qui, pro insigni suæ dignitatis, gerebant quandam coronam, instar mitræ in suis capitibus, & reliqui illi sancti Patres, gravesque Religiosi erant ex primis ipsius locijs, qui singulari suâ observantiâ, quâ in vita sua excelluerunt, ac Divino Spiritu, sunt promeriti tam honorificum locum, quàm erat dextra & sinistra Sancti Patris Ignatij. Post hos, quasi in gyrum dispositi, circumstabant alij sancti Religiosi, quorum aliquos ego agnovi, quia cum illis fueram conversata, erantque arbitri meæ consentiæ. Ad hæc omnia ego nè verbum protuli, neque ullum proferre potui; tantùm audiebam, videbam, attendebam, ac tacebam.

Cùm spectarem sanctam istam Societatem, ejusque visione recrearer, vidi venientem & accedentem Christum Dominum, in dextra parte illius sancti circuli, & consistentem juxtà tertium vel quartum Patrem, ante sanctum Patrem Ignatium, statimque Sacratissima ipsius Majestas coniecit oculos in me, & dixit mihi: Bene ve-

neris, Amica, dic, quis te huc adduxerit? sciresne dicere, quomodo huc veneris? Tum ego potui aliquid loqui, & dixi (nesciens, qualis fuisset meus adventus, eo quod esset ita insuetus, sicut dictum est) Domine, isti sancti Angeli me huc attulerunt, quomodo sim hic, tu, Domine, scis, me non assequi; & volui plura dicere ejus Majestati, peteréque ab ipso misericordiam, & gratias, more solito, quando illum vido, sed non potui amplius ullum verbum pronuntiare: Sacratissima tamen ipsius Majestas videns, me velle loqui, & non posse, ideoque affligi, dixit mihi: Ne idagrè feras, neque enim expedit, te hic modo loqui, ego te optimè intelligo, & replebo sinum tuorum desideriorum. His auditis, fui delibuta solatio, & liberata ab illa afflictione, elevatisque oculis cum magna pace animæ, conspexi innumerabiles Angelos, conspicuos summâ gloriâ ac splendore, præferentes maximum gaudium, atque decantantes in illo aureo & glorioso aère, unâ cum sacra illa processione & exitu Sanctorum Patrum, laudes & gloriam Agni DEI, tanquam Domini, à quo, & per quem acceperint coronas suæ Beatitudinis. Deinde sancti Angeli, à quibus eo jussu DEI fueram allata, me reduxerunt ad illum locum & spatium, in quo sacratissima Christi Domini Majestas stabat, quod erat è regione mei, qui ex mera sua infinita bonitate me dignatus est secum ducere, per illum locum, ut viderem gloriam, & bona, atque cœlestia habitacula, quæ erant ex altera parte illius portæ & sancti chori, ducendo me paulatim, ut id viderem; quemadmodum si quispiam perambularet, & semel tantùm circumiret aliquem hortum. Deinde me eadem Majestas constituit in eo loco, in quo antea fueram, ubi paulò post me converti ad Sanctum Patrem Ignatium, exhibitaque reverentiâ ipsi, ac toti illi sacro cœtui, nullo dicto verbo, quia non poteram, valedixi ipsi, & Sanctus Pater mihi dedit suam benedictionem, etiam nomine omnium reliquorum. Atque in momento duo sancti Angeli me arripuerunt, sicut prius, & inceperunt deducere sensum per illam sanctam portam.

pompam, dum interim ego amanter contemplarer utrinque illos sanctos Patres, & coram ipsis me venerabundè inclinarem, illi verò etiam me aspicerent cum magno amore & charitate, ostendentes se mihi bene velle. Hac ratione me deduxerunt usque ad terram, & locum, in quo fueram collecta in meo cubiculo, ubi statim ad me redij ex illa ecstasi, reperi que me cum corpore & spiritu in meo lectulo, nec parùm mirabar, quod contigerat. Aspiciens autem sursum, vidi adhuc illam Processionè Sanctorum, qui me amanter intuentes, benedixerunt mihi in nomine Domini, & statim inceperunt ingredi per illam sanctam portam, suo ordine, quo fuerant egressi. Postquam autem intravissent, clausa est janua, & cooperta quadam nube coloris prorsus cœlestis. Sancti Angeli, qui, ut dixi, comitabantur hos sanctos Religiosos, eos reliquerunt, & non sunt ingressi unà, sed postquam illi intraverunt, & clausa fuit janua, ingressi sunt etiam ipsi suo ordine, & non per ullam portam, sed penetrabant ac pertransibant ipsum cœlum clausum. Post hæc vehementer obstupui talia DEI opera, digna solâ ipsius potentia ac bonitate, & quod me vehementer reddidit attonitam, fuit inusitatus modus meæ elevationis ac raptus, qui mihi videbatur non fieri solummodo in spiritu, idèoque dixi ad DEUM: Mi Domine, quid hoc fuit? quæ opera sunt ista tua tam admiranda, adeoque digna solâ tuâ potentia ac bonitate? Verùm Bonitas Divina, nolens me relinquere, quemadmodum semper Divina Majestas facit, ita admirandam, quin aliquid intelligerem de illo mysterio, mihi dixit: Verè tibi dico, ita ferrem habere, sicut dicis, quòd hoc opus fuerit maximum, & speciale; neque amplius velis scire, quia tibi non expedit. Itus iste ac raptus tuus habuit tales circumstantias, ut vehementer superaverit ipsum opus, quod plurimum excessit alia, quæ in te illi similia sum operatus.

Auditis, quæ Dominus dixerat, cum infinita sua sapientia & potentia, quâ imprefas relinquit in anima suas veritates, repleta fuit meæ anima plena solatio, & clarâ il-

larum cognitione, non potuit tamen uti sensibus externis, ut vix sciverim, aut potuerim intrâ biduum vel triduum referre meo Confessario, quod in hoc raptu acciderat, quoadusque elapsis his diebus, & recuperatâ meâ memoriâ, id adnotavi, quia Dominus mihi omnia, quæ contigerant, representavit, ac si tunc evenirent, ut illa consignaret meus Confessarius, qui id ipsû à me petiverat.

§. III.

PER dies istius raptus sum aliquoties in mentis excessu versata, cum magno meæ animæ solatio, inter illos sanctos Religiosos, ac in eo sacro cœtu, & quadam die audiens Sacrum, me reperi in illo sancto loco, atque sacrâ Societate taliter, & cum tanta Spiritus vehementia, ut vix illud audirem, quamvis valde conarer, increparemque me, ac dicerem mihi: Necesse est, ut magnam tibi vim inferas, adsisque hîc cum corpore & spiritu, dum audis & vides celebrari sacrosanctum Sacrificium Missæ. Admirabatur etiam meæ anima aliud magnum opus Divinæ Bonitatis, quod erat, videre intra tam exiguum tempus præterlapsum à Fundatione Societatis, tam multos reperiri ex ea Religiosos in illa cœlesti Jerosolyma, videbatur enim mihi impossibile, plures ad id tempus migravisse ex hac vita, quàm ego ibi viderim. Sed Divina Bonitas nolens mihi etiam in ista re denegare suam illustrationem, revelavit mihi, non excessisse ex hac vita plures, quàm illos, quos ibi videram: quamvis id non dixerit clarè, sed quasi se nollet sufficienter explicare, eò quòd non expediret, vel non vellet.

Hac fuit admirabilis illa visio istius famule DEI, qui eam voluit consolari, manifestando ipsi beatum finem eorum, qui in hac Religione Societatis perseveraverunt usque ad mortem, vivendo secundum ejus Institutum, & spatio octoginta circiter annorum, quot tum præterierunt ab ipsius fundatione, attigerunt tam copiosum numerum, quàm ipsi fuit exhibitus. Angeli, qui singulis assisteant, emnt Angeli eorundem Custodes,

stodes, præter quos duo illi magna majestatis fuerunt, alter quidem, ut ipsa dixit, Sanctus Princeps Michael, cujus cura commissum est regimen, & custodia generalis uniuersæ Ecclesiæ, idèoque consequenter etiam Religionum Ordinum, qui sunt illius pars; alter vero, quem non agnovit, fuerit Princeps, cui demandata est specialis tutela Societatis. Omnes autem simul iuraverunt illos, qui ex ea sunt in celo, ut adipiscerentur beatam illam coronam. Et quamvis ipsi Dominus non dixerit clarè, non fuisse mortuos plures ijs, qui ibi fuerant, tamen illo revelante, intellexit, perinde ac si ipsi id diceret, omnes, ad illud usque tempus defunctos in Societate, pervenisse ad caeleste ipsius Regnum, quod non modicè solatur, & recreat nos, qui nunc vivimus, ac speramus eò pertingere, quò pertigerunt nostri Fratres.

§. IV.

Sed opportunè hic referetur, quod ipsi plerumque eveniebat, quando illam visitabat Sanctus Pater Noster Ignatius, adducens secum, quasi socios, Fratres aliquos ex Societate. Contemplabar, ait, gravitatem, modestiam, charitatem, humilitatem, bonitatem, & sanctitatem, quæ relucebat in sancto Patre, ità ut nemo esset, qui illù videret, & non amaret, ac revereretur, optaretque ipsi plurima deferre obsequia. Quis deinde humilitatem, modestiam, puritatem, & sanctitatem, quæ resplendebat in illis duobus sanctis Fratribus, poterit verbis exprimere, vel intelligere? neque reperio, cui ipsos possim comparare, quia videbantur magis esse Angeli, quàm homines: non satiabar aspectu sancti Patris, & istorum Fratrum, tantàque affluebam lætitià ijs diebus, ut illam non potuerim

dissimulare, adeòque mirabar ac stupebam majestatem, quam videram, ut mihi non fuerim præsens. Illuminata à DEO, agnovi in sancto Patre nostro Ignatio, eminentissimas ipsius & sublimes virtutes, prætereàque quanta obligatio ejus imitandi, & insistenti illius vestigijs, incumbat ijs, qui sunt vocati ad Religionem Societatis JESU, ut serviant DEO, sintque Filij Patris tam admirabilis, & sanctitatis exemplij, præsertim excellentià charitatis, & amoris DEI ac proximi, quò quasi reformavit orbem terrarum, satagendo omnibus suis viribus percurrere omnes difficultates, quas illi diabolus & mundus opponerent in exequutione tanti operis, quantum erat, quod ipsi DEUS inspiraverat, ut ab illo edoctus adduceret animas ad statum perfectionis Evangelicæ, atque ad agendum cum DEO, familiaremque cum ipso consuetudinem. Hæc namque est via, quâ animæ citò perveniunt ad apicem virtutum, utpote ad cognitionem Domini DEI, & consummatum ejus amorem, atque contemptum sui ipsius, & omnium rerum. Istam autem viam nos docuit Noster Pater ex speciali Divina illustratione. Vellem ego clarissimè hæc explicare, ac proponere quandam quasi imaginem spiritualem eorum, quæ vidi & cognovi in Sancto Patre nostro Ignatio, & quæ mihi DEUS manifestavit de excellentià ipsius virtutum, deq; ista illius charitate, ut omnes ejus Filij, omnesque ipsius doctrinâ & instructione educati, nos in illa intueremur, quasi in clarissimo quodam speculo, in quo omnes nostros defectus videremus, ut illos conaremur emendare, atque ipsum imitari, quàm optimè possemus.

•••*•••

CAPIT

CAPVT XV.

Quomodo Sanctus Pater Noster Ignatius modo quodam mystico ipsam, approbante DEO, suscepit in suam filiam, instar aliorum ex Societate, & quid post hoc euenit.

Sanctus Pater Noster Ignatius, iubente id DEO, voluit remunerari insignem affectum, quo hac DEI famula ferebatur erga Societatem JESU, suscipien-

do ipsam in suam filiam, instar omnium ceterorum in illa degentium, modo quodam mystico, quem illa his verbis refert.

§. I.

DUm, ait, quodam die, prope Festum Nativitatis (in Decēbri anno 1620.) agerem cum DEO, dignatus est me inviscere Sanctus Pater Noster Ignatius, & post alia dicta, subiecit: Volo tibi prestare magnam gratiam, te nimirum denuo suscipere in meam filiam, acsi verè essem ex Societate, & una è numero reliquorum meorū filiorū, qui istud Institutum profitentur. Die id tuo Confessario. Et bene fiet, si ipse hoc dixerit alijs. Postquam id dixisset, accesserunt mei sancti Angeli, & spirituali modo, quo consueverunt agere, me induerunt veste, quæ erat instar Sacerdotalis Albæ, candidissima, protensa usque ad pedes; cui sanctus Pater Noster superimposuit quandam quasi stolam, ac tandem me cooperuit nigro pallio, quod habebat intertexta multa, & quidem aurea, splendidissima fila, ac representabat præstantiam Instituti Societatis, & amorem DEI ac proximorum, qui in eo relucet. Ego illi dixi: Sancte Pater, quid est mihi faciendum, ut respondeam meæ obligationi? Responditque mihi: Age, quod agis, & sequere semper instructionem Societatis. Rursum ipsi dixi: Quòd si verò DEUS permitteret, ut perderem Confessarium, què modò habeo, & non reperirem alium mi-

hi competentem, quid esset mihi agendū? ille verò: In tali, inquiebat, eventu, non prohibeo tibi, quò minus inquiras, quod tibi conveniat. Quanquam Dominus mihi significavit, non eventurum istum casum.

Aliquot diebus post, quando mihi recessit istam visionem, ego illi dixi, me vehementer hastitare in eo, quod ipsi fuerit imposita linea Sacerdotalis vestis, & stola, cum iste vestitus non sit proprius Societatis, neque faminarum, sed Sacerdotum. Quare contulit cum DEO hoc dubium, quod ego illi proposueram, post aliquot dies elapsos nobis mysterio, qui illi dixit duas ejus sancti rationes. Volui (ajebat Divina Majestas) honorare actum mysticum, in quo meus servus Ignatius te suscepit, & assumpsit in filia suæ Religionis, acsi re ipsa & verè essem membrum illius, exornando te eâ Albâ, quæ est figura puritatis ac munditiæ, quæ oportet esse præditum volentem amplecti Institutum Societatis JESU, significatum per mysticam stolam, quam tibi superimposuit. Quia verò memineram, quòd Dominus mihi dignatus fuerit ante istud mysterium conferre habitum S. Birgittæ, acsi essem illius Monialis, ut alibi scriptum est, dixi Domino: Quomodo est hoc, mi Domine, quòd, cum mihi dignatus sis conferre habitum S. Birgittæ, modò mihi dederis, per S. Patrem Ignatium, alium novum ac diversum. Quomodo est id intelligendum, mi Domine! Audivit me Divina Majestas, & paulò post mihi respondit graviter ac amanter, dicendo: Ista duo mysteria spiritualia non sūt sibi contraria, atque sicut nihil in eo est contradictionis, quòd, licet profiteantur, Ordo S. Dominici Regulam Sancti Augustini, & Ordo S. Bernardi Regulam S. Benedicti, tamen-

Ecc

diffe-

differant vestitu ac habitu, habeantque nonnullas Regulas discrepantes, quod addiderint & omiserint S. Dominicus, & sanctus Bernardus quædam pro suo quisque proposito, & spiritu, illis tamen retentis, assumpserintque diversum habitum, ita suo modo, per hoc non fuit ablata, vel immutata prima gratia, quam tibi præstisti, ut esses filia Sanctæ Birgittæ, quia illam tibi de novo contuli, dum te feci filiam Sancti Ignatii & ipsius Instituti.

§. II.

Animata Marina hoc favore S. Patris Nostri Ignatii, desideravit incorporari, quàm maximè possit, Societati, & propterea anno sequenti 1621. scripsit Epistolam ad Patrem Nostrum Generalem Mutium Vitellescum, ut sibi dignaretur concedere literas participationis meritorum, qualis solet concedi specialiter addictis Societati, qui illam petunt. Has ipsi misit Pater noster Generalis, per Patrem Alphonsum de Canjo, qui ierat Romam Procurator hujus Provinciæ, id quod tantopere DEO placuit, ut contigerit, quod ipsa his refert: Postquam mihi tradidisset quidam Pater Societatis literas, quas vocant Participationis meritorum ejusdem Ordinis, missas mihi Româ à Patre Generali, quibus me assumebat in Sororem Societatis, faciebatque participem omnium ipsius bonorum operum, & pœnitentiarum; quodam die, dum agerem cum DEO, dixerunt mihi mei Domini

Angeli: Veni nobiscum, Soror, volumus enim te ducere ad celestem Patriam, ubi aliquantum quiesces, respirabisque à tuis doloribus. Et statim me cum imperio sustulerunt, collocaveruntque in quodam quasi throno coloris celestis, & ibi mihi aperuit puer quàm formosissimus, indutus duntaxat tunicâ lineâ candidissimâ. Non agnovi illum bene, & mirabar ipsum vehementer, atque propter meos timores incepti illum aspicere quasi averso animo, ipse autem mihi exhibebat magnam affabilitatem, ac amorem. Hoc modo me portaverunt ad celestem Jerusalem, & præsentaverunt Beatissimæ Trinitati Dominus me suscepit amantissimè, ac dixit: Bene veneris, Anima, ades bene associata; veni, quiesces, & respirabis. Tum agnovi, quòd mecum veniret sanctissimus Puer JESUS. Dominus me secum univit, & sanctissimus ille Puer etiam se univit cum sanctissimo suo Eterno Patre, ac disparuit mihi. Ità ibi aliquamdiu mansi, fruendo ijs Divinis Bonis. Deinde sum relatâ ad meum angulum, ubi mihi revocavi in memoriam illa verba, quæ habeo scripta jam pridem in corde meo, & sunt sequentia: *Hic hospitat JESUS.* Atque Dominus aperuit mihi causam, propter quam mihi comparuerit ille Divinus Puer, fuisse, ut suscepta ad Societatem, in qua habitat JESUS, eidemque adscripta, recordarer in meo corde pridem hospitari JESUM, quod in illo scriptum est.

(*) I (*)

CAPUT XVI.

De alijs favoribus, quos ipsi exhibuit S. Pater Noster Ignatius, præbendo illi sacram Communionem, ac manifestando ordinem prædestinationis, quidque illi esset agendum, pro illa consequenda.

Quia Venemobilis Marina summè avebat communicare quotidie, id quod propter suas infirmitates non poterat, Sancti Patriarchæ S. Dominicus, & S. Pater Ignatius, ex speciali DEI mandato, eam sibi assumpserunt curam pro ipsius solatio & emolumento, ut illi frequenter exhiberent modis admirabilissimis Communionem spiritualem, quod patuit, antecedentibus libris, ac de Sancto Dominico paulò post referentur illustria exempla; de Nostro autem Sancto Patre tot sunt relata, occasione aliorum mysteriorum, ut modò suffecerit recensere unum, quod habet peculiare circumstantias.

§. I.

Quodam die, inquit, Veneris (in Majo anni 1623.) eò quòd valde malè vale-
riam, non potui communicare, & quamvis conata fuerim in omnibus me conformare Divinæ voluntati, ut par est, dixi tamen intrà me ipsam, non cogitans, quid posset contingere: Unam Communionem mihi debet DEUS.

Sequenti Sabbatho, summo manè, me præmonuerunt mei Domini Angeli, dicendo: Anima, Dominus tibi vult præstare gratiam, ostendendo tibi Cælos materiales, sicut illos visura es, quando te DEUS hinc auferet. Attende, & noli turbari. Post hoc, horâ secundâ matutinâ, vidi venientes multos Angelos elegantissimos, indutos candidis vestibus, gestantes albos cereos accensos in suis manibus, cantantesque admirabiliter, & artificiosissimè hymnum: *Pange lingua*. Ingressi ad meum cubiculum omnes se applicuerunt ad parietes, flexeruntque genua. Illos sequebatur

gloriosus Pater S. Ignatius, cum quatuor Sanctis Religiosis sui Ordinis lintreatis, & post hos ibant alij multi Angeli, pariter instructi cereis, sicut priores. Sanctus Patriarcha veniebat nitidè vestitus candidissimâ veste lineâ Sacerdotali, gestans supernè pluviale, seu birrum elegantissimum, ex quo promicabat ingens lux ac splendor. Ferebat in suis manibus calicem coopertum suâ patenâ, quam tegebat pulcherrimum velum. Duo ipsum ducebant medium, elevantes anteriùs pluviale, & reliqui duo sequebantur attollentes idem pluviale, quasi sustinerent limbum. Hoc modo est Sanctus ingressus Oratorium, recitando aliquid, respondentibus ipsi cæteris, ibique modicum substiterit. Deinde intravit meum cubiculum. Turbata sum aliquantum ipso viso, propter meos timores, & recurri ad DEUM, petens ab eo lumen, nè paterer illusionem. Sanctus meus Angelus Custos mihi graviter dixit: Anima, cessa, quid agis? ecce enim Dominus te expectat, conquiesce. Tum conquievi. Accessit propius ad me Sanctus, & quatuor socij procubuerunt in genua, unus autem amovit velum calicis, ac altius abstulit patenam, & sanctus Pater eximens Hostiam quam ferebat in calice, me suâ manu communicavit: quamvis, quando ad me accessit, fuerim nonnihil abrepta, neque notaverim, quomodo id fecerit, tantumque adverterim me communicavisse. Dedit mihi Sanctus suam benedictionem, ac dixit: Vale, Anima, nunc non est tempus loquendi. Sancti Socij acceperunt calicem ex manibus Sancti, & servaverunt apud se, discesseruntque eum magna gravitate, sicut venerunt, præterquam quòd Angeli, qui priùs erant ingressi meum cubiculum, remanserint ibi ultrâ quadrante.

Eccz

tcm

tem horæ, flexis genibus, & cum ego id mirarer, dictum mihi fuit, remanere ipsos ibi cum Domino, existente intrâ me. Quatuor sancti Patres, qui venerunt cum sancto Patriarcha, mihi bene noti, fuerant mei Confessarij diversis temporibus, & unus, qui erat Pater Petrus de Leon, mihi loquutus est duo verba, dixitque: Soror, es vehementer mutata ex eo tempore, quo ego tecum egi, & te novi, quoad statum spiritûs; alia es, vale. Finito hoc mysterio, mei Domini Angeli me duxerunt ad Cœlos, ostenditque mihi Dominus omnes illas cœlestes sphaeras, quæ fuerunt novem vel decem. Fuit aspectus mirabilis illorum cœlestium corporum, atque tanta distantia unius ab altero, ut appareret infinita, & nisi me confortavissent & animavissent, impossibile fuisset ibi progredi: magnitudo autem cujuslibet cœli videbatur esse quædam immensitas. Omnia mihi Dominus valde diu explicuit, & postea me deduxerunt ad meum angulum mei Domini. DEUS sit benedictus.

§. II.

Alium sanè insignem favorem prestitit Sanctus Pater Noster Ignatius huic suæ filia in Domino, dando ipsi solatium summum, quod in hac vita dari potest anime afflictæ. Dum, inquit illa, cum Domino agerem quodam die, post Festum Gloriosi Patris S. Ignatij (in Augusto anni 1621.) vidi ipsum cum magno meo solatio, & postquam mecum nonnulla fuisset loquutus cum magno amore & charitate, dixit mihi sequentia: Venio, in nomine Domini, & ex Divino ipsius mandato, ut te invisam, solerque in magnis afflictionibus, quas pateris; atque ut respices in Domino, & recreeris, volo tibi referre modum, quo Divina Providentia disposuit, ut salvareris, teque posuit in statu & loco, quem decrevit à sua æternitate. Scito, jam tunc Dominum DEUM omnipotentem conjecisse in te oculos, scripsisseque te, ac scriptam habere in Libro Vitæ, & exinde expendisse omnes tuas vias ac semitas, atque constituisse tales tibi conferre, ac tantas gra-

tias, quas agnoscis, & suscipis à Divina Majestate, dareque tot auxilia, pro te salvanda; atque cum magno auctario evehenda ad apicem eximie perfectionis: nec non, consideravisse, considerareque omnes passus tuos, & eos habere numeratos, uti etiâ omnia momenta vitæ tuæ, & quicquid agis ac pateris, videri à DEO cum summo amore & charitate, ut ita pervenias ad optatum finem, utque idem supremus Dominus in te sibi complaceat, honoretur, ac glorificetur, propter eam, quæ in te operatus est, ac propter modos perfectos, securus, & admirabiles, quos in vitæ tuæ decursu observavit. Illum benedicant milles omnes ipsius creaturæ. Vehementer fuit recreata, obstupuit, ac mirata est mea anima, audiens res tam admirandas, & cœlestes, quas iste Gloriosus Sanctus sapientissimè, & modo quodam Divino ac cœlesti mihi dicebat. Addidit verò subito plura: Itaque, Anima, ut assequaris istum beatum finem, de quo tibi sum loquutus, & quem Dominus decrevit, utque, quantum in te est, coopereris, prout DEUS vult, facies, quod tibi dicam: Primum sit, ut abigas à te superfluos timores; deinde, ut in omnibus rebus, qualescunque sint, plurimum confidas, & conquiescas semper, ac utiq; in Divina Providentia, cum multo majore perfectione, spiritu ac amore, quam hæcenus feceris: tum esto constans, & conserva te in pace & quiete, ut nihil te alteret, vel perturbet tuam pacem & quietem, ac dulcem & amabilem consuetudinem cum tuo DEO. Hoc procurabis omni diligentia & sollicitudine, qua poteris. Verum etiam te moneo, ut, tibi feceris, quod tibi dixi, cum aliqua cura & sollicitudine, neque fueris assequuta prædictum finem, obtinendo istam victoriam tui ipsius, non altereris, nec turberis, neque perdas pacem tuæ animæ & spiritûs: persuade enim tibi firmiter, & crede sine ulla dubio, ita esse, quod, si per hujusmodi certamen non obtinueris hunc finem à DEO constitutum, perventura sis nihilominus pugnando & certando ad eundem finem & gradum perfectionis, ad quem pervenires fruendo summâ pace, superatis omni-

nibus difficultatibus naturalibus, & quidē fortē, cum maiore meritorum cumulo. Atque hoc esto certissima, quod tibi dico nomine DEI. Statim ac iste Gloriosus Sanctus id dixit, postquam me fuisset solatus, mirūmque in modum exhilaravisset, accessit ad me, & dixit mihi quā amabilissimē: Accipe, Anima, ex mea manu hoc cimelium, ut conforteris, animeturque cor tuum; & hoc dicendo, posuit in meo pectore, & impressit, atque efformavit grandem stellam, instar stellæ matutinæ, pulcherrimam & lucidissimam, quæ emittebat ex se radios tam splendidos ac lucidos, ut non solum anima illustraretur hoc bono, verū etiam oculi corporei unā participarent illam lucem & claritatem adeo, ut nictarent, nec possent tantum lumen sustinere. Cūque me ditavisset hoc thesauro, dedit mihi suam benedictionem, ac valedicens mihi abiit.

§. III.

AD confirmandum id ipsum me solatus est aliā vice, dicendo mihi: Ego veniam horā tuæ mortis, ut te invisam, teque comiter, & eam tecum ad cœlestem beatitudinem: comitabuntur te quoque alij Patres Societatis. His verbis fui magnopere exhilarata, ac tametsi verum sit, visitationem cuiuscunque Sancti, & gratiam mihi præstandam hoc tempore, allaturam mihi maximum solatium, nihilominus ab isto Sancto, quia illū habeo pro Patre ac Domino, & sum educata ipsius doctrinā, ac instructione totā vitā meā, non est dubium, quin sim specialiorē perceptura gratiam & consolationem, ubi me visitaverit, quod mihi prorsus persuadeo, & propterea illi ago plurimas gratias, acceptoque ipsius promissionem, ut illam impleat, atque confido in DEO, ac in nostro Sancto Patre, quod ipsam visura sim completam, nisi meis magnis peccatis me reddidero eā gratiā indignam.

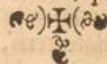
Ut autem appareat, quomodo DEUS hoc approbaverit, cū ipsa valde desideraret migrare ad DEUM, scirerque, quod alij ipsum rogarent, ut illam hīs diutius desina-

ret. Dum me visitaret, ait, Christus Salvator noster, more solito, vidi Angelos ipsi porrigentes necessaria ad scribendum, & scripsisse ipsum in quadam quasi schedā resplendente suum sanctissimum Nomen, ac veluti loco subscriptionis Crucem, quasi se subscriberet in charta vacua, ut illa persona, cui ipsam destinabat, ibi scriberet, quod vellet: dedit autem eam Divina Majestas ijs sanctis Angelis, ut ipsi illam ferrent ad Nostrum Beatum Patrem S. Ignatium, & ego illos vidi ascendentes cum scheda usque ad locum Cœli, in quo Sanctus habebat suam sedem, atque intellexi eam ipsi à Christo Domino mitti, ut decerneret de mea vita, & illius termino, quod committebat personæ, quæ ex Divino ipsius mandato mei curam gerit, & quam propterea multi instanter rogaverunt, ut ageret pro meæ vitæ prorogatione. Postquam ego id intellexi à Domino, & ex eo, quod vidi, dixi illi cum summo affectu: Non, Domine, non prorogetur vita mea magis, quamvis nihilominus intimē animæ inhæreret conformitas, quoad eam rem, cum Divina voluntate.

Verum est, illam tam frequentem conversationem, & quasi quotidianam, quamcum illa Sanctus Pater noster Ignatius initio habebat, fuisse postea moderatiorem, licet semper fuerit satis frequens, & de hoc referemus, quod ipsi aliquando evenit, dum esset vehementer infirma ac debilitata. Cū enim illi Dominus præsisset insignem gratiam, ut per quatuor noctes continuas elevaretur in spiritu ad Cælum, primā vice, qua eò introivit, convenit sanctum Patrem Nostrum Ignatium, qui illi dixit, ut esset bono animo, compatiens ipsi, quod tantopere esset fatigata, propter magnam suam debilitatem, & certam illam reddens, quod ipse esset eam adjuturus, ne adeo fatigaretur, portando ipsam, & gestando ipsemet, quasi in suis brachijs. Et verò sic est factum, quia sequentibus noctibus non sensit fatigationem. Ultimā nocte amanter illi est conquesta, quod jam à multo tempore ipsam non invisisset, & erit ita, quia antecedenter illam solebat saepe visitare, ac solari: cui que-

rele respondit Sanctus magnâ affabilitate, & gravitate admirabili. Amica, dum amicus quispiam habet alium absentem in loco, quò profectus est negotiorum causâ, juvat illum ut potest, & perseverat in scribendis ipsi literis, quoadusque peragat sua negotia, seque committat itineri; quando autem est in itinere, non scribit illi, sed præparat se pro eo excipiendo, eò quòd in

dies præstoleretur ipsius adventum. Ità ego non te invisi, quia es in via. Ego intellexi, quòd, esse in via, duas res complecteretur; esse in via perfectionis, atque etiam, meæ vitæ ad æternam, propter quam utramque causam tunc non expediret, ut me tam sæpe visitaret, quàm erat solitus.

CAPVT XVII.

De rebus notatu dignis, quæ ipsi evenerunt cum DEO, & Sancto Patre Nostro Ignatio, in persecutionibus, quas est passa Societas.

Onstat, nostram Societate JESU, quemadmodum & ceteras Religiones, atque Ecclesiam ipsam Catholicam, esse passam graves persecutiones. Cum autem illam Venemibilis Marina eximie amaret, vehementer sentiebat has afflictiones, & recurrebat ad DEUM, pro earum remedio, atque ad ipsius sanctum Fundatorem, cum quo ea de re habuit magni momenti colloquia, quæ recensēbimus.

§. I.

De eo, quod hac super re egit cum DEO.

Verùm pro totius vel fundamento juverit præmittere, quedam notatu digna, quæ illi DEUS dixit pro ejus solatio, ac nostro, unâque omnium, qui patiuntur persecutiones. Cum scirem, inquit, quòd Societatem persequeretur quasi totus mundus, peteremque à DEO remedium, respondit mihi hæc verba: *Noli affligi, quia non subvertetur, sed humiliabitur, ut exaltetur, & quamvis extenuetur, non confringetur.* quod mihi magno fuit solatio. Aliàs vero mihi dixit Dominus, hanc Religionem Societatis JESU, quæ tantum fructum fecit, ac facit in Ecclesia, fuisse

suam institutionem, atque dispositionem, pro emolumento animarum, proptereaque se vehementer indignari ijs, qui illam persequuntur, nec ipsos relinquere impunitos. Dicebat præterea Divina Majestas, graviter irata: Non aliter agere videntur, quàm si illam vellent devorare, & pessumdare. Scriptura id quod mihi Divina Majestas dixerat, dubitavi, deberemne exprimere, quænam esset ista exosa Religio, vel an sufficeret hoc deferre de aliqua Religione, tacito ejus nomine: quia enim hæc res me concernit, propter multa beneficia, quæ meæ animæ à Societate sunt collata, per tam præclaram, adeoque bonam doctrinam & instructionem, timebam, ne se admisceret aliquid de mea natura, vel amore proprio. Dum versarer in hoc dubio, nec me possem determinare, dixit mihi Dominus: Dic apertè, esse Societatem JESU. Unde mihi non remansit ullum dubium, quò minus hoc scriberem.

Manifestius illi declaravit Dominus suam indignationem, & exhibuit quoddam specimen pœnæ, quam sumit de injustis persecutoribus. Dum ægrotaret, audiretque referri obloquutiones, ac rhythmos injuriosissimos, qui per plateas cantillabantur contra Societatem, sicut canebantur contra Davidem, & Christum Dominum, in cuius persona ille dicit: Adversum me loquebantur, qui sedebant in porta, & in me psallebant.

lebant, qui bibebant vinum, Affligebat, inquit, me id vehemens, propterea quod illi calumniatores nocerent tum sibi ipsis, tum alijs, quos scandalizabant, infamando Religionem, & impediendo fructum ipsius ministeriorum: recurri ad DEUM, & nescio quomodo, illi dixi: Domine, si isti calumniatores sunt damnandi, destrue illos, ac dele eorum memoriam ex terra, ut non inferant tantum damnum, verum tamen hoc a te peto, eo modo, quod tibi placet. Respondit Dominus: Noli id dicere: quia ego his peccatoribus opus habeo, ut prosint meis iustis in eo, quod concernit corpus, atque etiam animam, exercendo eorum patientiam. Nunquid non recordaris parabola de zizanijs, quae nolui evelli ex tritico, donec esset tempus? Paulo post tamen mihi dixi: Pro tuo solatio, volo tibi exhibere specimen quoddam meae iustitiae. Derepente fui abrepta in spiritu, & vidi Christum Dominum confidentem in quodam throno, eo modo, quo venturus est ad iudicium, stipatum millibus Angelorum, qui vocatis Angelis Custodibus illorum calumniatorum, mandavit ipsis, ut sibi eos omnes adducerent. Iverunt Angeli, & singuli adduxerunt suum, quasi coacte venientem, sequentem ipsum diabolo, qui illum conabatur detinere. Postquam pervenerunt ad thronum Iudicis, daemones recesserunt, atque illi miserabiles tremebant arrectis capillis, & iuxta eos stabant Angeli Custodes. Dominus ipsos corripuit asperimè, dicendo ipsis: Proditores, generatio viperarum & serpentium, tiones infernales, quare persequimini meos servos, & male de ijs loquimini? polliceor vobis, quod, nisi vos emendaveritis, terribiliter sum vos castigaturus, & praecipitaturus ad ignes aeternos. Erant autem ibi propè quidam quasi Inferni hiatus horribilissimi, ad incutiendum ipsis metum. Miserabiles illi id audiverunt quasi attoniti, nè verbo dicto. Deinde prodierunt ex ijs hiatibus multi daemones, qui eos singillatim arctissime fortibus vinculis constringebant, sed tamen animadvertentem, quod ipsi nihilominus, si velent, se possent ijs exsolvere. Postea mihi

dixit Dominus: Nonne cepisti solatium ex eo, quod vidisti? Et ego non nihil respiravi.

In hac visione elucescunt duo, quae digna sunt magnâ consideratione. Primum est, quod Divina comminationes parum efficiant in cordibus induratis; secundum, quam facile possint mali, modo velint, rumpere vincula suorum peccatorum, recurrendo per penitentiam ad Divinam misericordiam.

§. II.

Quid illi acciderit cum Sancto Ignatio.

Veniamus jam ad ea, quae ipsi acciderunt cum Sancto Patre Nostro Ignatio, praesertim in quadam immani tempestate, quae fuisset concitata contra Societatem anno 1605. dum Aula moraretur Vallisoleti, quae ita refert: Magna pars Cræcis, quam his diebus Dominus mihi ferendam imposuit, oritur ex afflictionibus, quas patitur Societas, & quibus ego discretior, siquidem me agnosco illi obligatam, propter beneficium, quod mihi Divina Majestas contulit per hanc Religionem, cujus semper fui filia, cum magno meo solatio, & emolumento. Interea me recreavit Dominus visitatione mei Sancti Patris Ignatij, qui venit ad me consolandam, atque vultu blando & gravi mihi dixit: Amica, quare tristaris? Bono animo esto, quia afflictiones, quas mea Religio patitur propter quosdam Religiosos, cedent in universale bonum totius corporis & communitatis, ad gloriam DEI. Et coniectis oculis in Sanctum Patrem, quia eos aliquantum demiseram, vidi cum ipso duos Angelos, quos mihi dixit esse Custodes suae Religionis, omnes autem tres erant circumdati quadam nube, quasi nigra, quae tamen non pertingebat ad illos: quia ad mediam circiter ulnam se extendebat splendor, promicans ex corpore Sancti, & ab Angelis; ulterius autem erant tenebrae, quod me affecit vehemènti tristitia, auxitque illam, quam antea habueram. Intelligens id Sanctus, dixit mihi; Nonne audivisti, quod

nos oporteat tristari cum tristibus, & gaudere cum gaudentibus? Hoc modo igitur (tametsi verum sit, nos esse capaces tristitiæ) demonstramus istum affectum: atque hæc est caligo, quâ vides me & hos Angelos circumfusos. Esto bono animo, ac refocillare. Et quia ego tunc indigebam refocillatione, & conversione ad latus, neque me præ mea debilitate poteram vertere, dixit meis Angelis, ut me verterent, quo factò aliquantum fui recreata, dixitq; mihi Sanctus: Nunc artende. Et vidi, quòd ex caligine illius nigri velaminis, sicut ex fumo prodit flamma, ità eruperit quædam exigua lux, quæ crescebat ac elevabatur in altum usque ad cælum. Et significatum mihi fuit, ex molestijs ac afflictionibus Religionis, resultatuum ingens bonum, & augmentum Divinæ gloriæ, quod mihi attulit magnum solatium. Paulo post, cum quidam Pater Societatis celebraret Sacrum in meo Oratorio, quando dicebat primas orationes, vidi venientem Nostrum S. Patrem Ignatium cum alijs octo ex Societate, ex quibus agnovi solum quatuor jam defunctos, qui fuerant exemplaris Sanctitatis, & erant P. Petrus de Leon, P. Philippus de Acunja, P. Gratia de Alarcon, & P. Christophorus de Ribera: non veniebant bini ritu supplicantium, sed alio modo gratiosissimo, induti suis ordinarijs vestibus, & S. Pater Noster Ignatius præferebat hilaritatem ac vultum affabilissimum, cumque appropinquasset altari, quando Sacerdos stabat ad latus Epistolæ dicendo orationes, collocavit se in medio, quasi celebraturus Sacrum, & postquam fuisset osculatus altare, seque profunde inclinavisset, vertit se, ut recederet. Tum vidi, quòd ipsius vestis inceperit resplendere, quòdque ex ejus nigredine prodiret quidam splendor, quasi purissimi auri. Postea illi imposuerunt lineum amiculum, seu Rocchetum, supra illud verò Pluviale, dederuntque ipsi ad manus librum. Duo Patres, primi ex ijs quatuor, comparuerunt cum duobus candelabris, & luminibus admirabilis pulchritudinis. Sanctus Pater stetit quasi legens in illo libro, donec Sacerdos inchoaret

Canonem. Tunc unà cum socijs se composuit ad magnam attentionem, atque ad elevationem Sanctissimi Sacramenti se omnes inclinaverunt quàm reverentissimè ac devotissimè, usquedum, postquam à Sacerdote suscepi Venerabile Sacramentum; accederet ad me Sanctus Pater cum suis Acolythis, & cæteris, eo modo, quo Sacerdos, offerretque mihi parvulum JESUM speciosissimum, quem portabat infidentem libro, quamvis ego eum non viderim, nisi fortè ibi tum primum comparuisset, quando mihi illum Sanctus porrexit, ut oscularer ejus pedes, quod feci, meque illo recrearem cum ingenti voluptate meæ animæ, ac admirabili complacentia & gustu sanctissimi Pueri, qui me aspicebat, ac arridebat, quod etiam faciebat, convertendo se ad Sanctum. Et Sanctus quando ad me venit, hæc mihi dixit expressa verba: Ut te remunerer, quòd his diebus vehementer dolueris ob afflictiones, quas patiuntur mei Religiosi, adsum, ut tibi præbeam hoc solatium, meque tibi gratum exhibeam, & quia Sanctissimus Puer JESUS est nostrum caput, à quo nominamur & protegimur, ideo venie in ea specie, in qua illo es fruita: quo dicto, dedit ipsum sanctissimæ ejus Matri, quæ se illic tunc spectandam obtulit, & post hoc recessit ad eundem locum, in quo prius fuerat, astititque sacro, donec finiretur, ac tum discessit cum suis socijs.

§. III.

ALiquot annis post (in Majo anni 1617) vidi Nostrum Sanctum Patrem Ignatium cum comitatu multorum Angelorum, & Sanctorum ex ipsius Religione, jam viri defunctorum. Præparaverunt ibi Angelis quandam sellam elegantissimam, & postquam consedisset, percussit volâ manus lateris sellæ, alloquens suos Religiosos, dixit illis: Necessè est nostram Societatem adjuvare orationibus, est enim passa jacturâ multorum senum; & juvenes, qui nunc ducantur, ut possint aliquando in relictum à senibus locum succedere, multa oportebit adversa perpeti, ideoque ne con-

cidant animis ij, qui id experientur; sed confidant, DEUM sibi præsto futurum, indigent subsidio precum. Hoc mihi reuelavit DEUS, quod ipsum ego vobis significo, ut omnes oretis. His auditis, omnes flexis genibus, & elevatis manibus quàm devotissimè oraverunt. Aliquantò verò post, dante sancto Ignatio signum manu, se omnes erexerunt, & Sanctus illis dixit: Gaudete Fratres, quia DEUS exaudivit vestras preces. Tum Angeli collocaverunt ante ipsum quoddam quasi altare, Religiosi autem apparatus Sacerdotalem, & communicavit me eo modo Cõmunionis spiritualis, cùjus toties fecimus mentionem.

Tandem, petentibus id Patribus Societatis, interrogavi aliquando Sanctum Patrem Ignatium, utrum prudenter essent translaturi, quod volebant facere, Collegium Avilense, ad alium locum magis accommodatũ ipsorum ministerijs, qui approbando eam translatione non obstantibus contradictionibus, quas patiebantur, hanc attulit ratione: quia bene scis, quantum semper sit persequutus Societatem dæmon ac mundus, quantumq; illam impediverint in foundationibus ipsius Domorũ & Collegiorum; & cùm Societas adhuc sit parva, expedit, intelligere mundum, quod DEUS corroboret ac protegat suos, atque id, quod à Divina Majestate est seminaturn, nunquam sit suffocandum à mundo, vel impediendum, quò minùs crescat ac floreat. Dominus DEUS viam habuit eandem mutationem eà conditione, ut in illa curanda Patres purè spectarent Divinum ipsius amorem, & fructum proximorum: neglectis humanis respectibus, observarent que id bene, & committerent omnia nostro Sancto Patri, cùjus esset illud negotium, quod denique felicem habuit exitum, ut statim videbimus.

§. IV.

TEmpore harum gravium turbarum conferebat cum DEO, & cum nostro Sancto Patri Ignatio, de dubijs, quæ nonnulli discutiebant, optantes, Genicalem non esse per-

petuam (quod DEUS non probavit) & alia hujus generis, quæ brevitate ergò, & ob alias justas causas prætermitto: solum strictim attingam, quid illi evenerit, quoad dimissionem quorundam ex Societate, quæ res ipsos magis reddebat perplexos. Dum enim de hoc negotio ageret cum S. Patre nostro Ignatio, respondit, assignatã illi ratione domesticã, dicendo: ipsam comperisse experientiã, quandam suam ancillam, quantumvis bonam, illius tamen fuisse conditionis, ut esset inepta pro communi cum alijs conversatione; atque tales esse quosdam, qui propter peculiare causas, & ineptias in ipsis animadversas, dimitterentur, licet alioquin viderentur boni. Cùm verò illa proponeret inconvenientia, & damna, quæ ex quorundam dimissione sequerentur, respondit: Observentur Constitutiones, ibi enim sufficienter obviam itum est his inconvenientibus; & non est dubium, quin orirentur majora, si porta penitus occluderetur. Habemus Constitutionem, quæ nobis dat potestatem, purgandi corporis à malo sanguine, nè corrumpat bonum. Et in eo genere ipsi venerunt quedam singularia. Unum tantum referam, de Patre, cùjus perseverantiam ego ipse optabam. Dum de hoc ageret cum DEO, apparuerunt illi tres sancti Patriarcha, Sanctus Dominicus, Sanctus Franciscus, & Noster S. Pater Ignatius, sicut interdum consueverat facere. Egir apud nostrum sanctum Patrem causam ejus personæ, sed Sanctus Pater sibi id ostendit displicere, significans ipsi ineptudinem illius hominis, dicendo: Non est accommodatus genio nostræ Religionis. Illa verò urgente, rogandum ab eo esse DEUM, ut ipsum talem efficiat, reposuit S. Pater: Petitu id ab illo, vos enim scipe, propter vestram simplicitatem & charitatem, petitis ac obtinetis à DEO, quod nos Cœlites, quia sumus magis illuminati, nolumus ab eo petere, sicut hic simplex quispiam homo ac rectus solet petere aliquid à Rege & obtinere, quod Grandes ab illo non audent postulare.

Cùm ipsam aliàs rogavisssem, ut ab illo instanter peteret perseverantiam alterius Patriis, egregijs præditi natura dotibus, non
Efff absque

absque nonnullis tamen defectibus, quos ego sperabam progressu temporis emendandos, si quidem, nisi se emendaret, non valebat pro nobis; DEUS ei respondit illud, quod Marri filiorum Zebedæi: Nescitis quid petatis, optando, ut maneat in Societate, nec enim est pro ipsis aptus. Atque idem illi dedit responsum, de quibusdam alijs.

Hoc non obstante ipsi aliquando ostendit Sanctus Pater Noster Ignatius, quid sentiret de ijs, qui egrediebantur e Societate, & propter malam ipsorum dispositionem dimittentur. Apparuit illi indutus nigrâ veste, quæ erit solitro longior, & inducebat quandâ obscuritatem, dicens ipsi: Venio hoc modo, ut tibi dicam; quod, si essem capax tri-

stitix, & Sancti meæ Religionis, contristareremur, ac lugubri indueremur veste, propter exeuntes ex Societate, qui sunt vicini morti, quamvis non sint penitus mortui: ora DEUM pro illis. Ipsa verò dicente: Pater sancte, aliqui id fortè faciunt, ut transeant ad aliam Religionem strictiorem; respondit illi: Si ita est, hæc Religio non est illis accommodata, neque sunt ad eam vocati: sicut si aliquis homo plebeus indueret pulchram vestem, auro textam, & argento, hæc ipsi non quadraret, imò ita propter illam pudesceret, sed alia conformis ipsius conditioni; ita se habent illi. Commenda illos DEO.

☩ * * * ☩

CAPVT XVIII.

De ijs, quæ ipsi evenerunt cum Gloriosis Sanctis, S. Dominico & S. Ignatio, quoad unionem Religiosorum utriusque Sancti.

Atis in tota Christianitate notum est, dissensisse Sacram Religionem S. Dominici à Societate, quoad quasdam opiniones, de modo, quo conferuntur auxilia gratia, contendente quarvis Religione, bono zelo, suam opinionem esse veriore, & convenientiore, ad salvandum id, quod nos Fides Catholica docet, de efficacia Divina gratia, ac de libertate liberi nostri arbitrij: verum Societas, quemadmodum erit accusata, seu denunciata ob suam opinionem communi Sede Apostolica, ita graviores sustinuit molestias. Eo tempore Venerabilis Marina de Escobar, tum quia id petebant Patres Societatis, tum etiam propter dolorem, quo gravabatur in his afflictionibus, recurtebat quam instantissime ad DEUM, implorando ejus opem.

§. I.

Quadam vice, inquit, mihi compa-

Sanctus Dominicus, & Sanctus Ignatius; atq; gloriosus Sanctus Dominicus me jussit rogare DEUM, ut Societati feliciter eaderent, ob quæ affligebatur: Admirata ego charitatem Sancti, dixi illi: Quid est hoc, Sancte Pater? nonne charitas incipit à se ipso? Quare mihi non dicis, ut orem pro tuis, sed pro Societate. Respondit Sanctus: Quia ita expedit, ad gloriam DEI. Cùmque hac de re loquerer cum S. Patre Nostro Ignatio, solùm mihi sereno vultu respondit: Fiat in omnibus, & per omnia voluntas DEI. Ego postea commendavi instanter DEO hoc negotium, & magnam concepi spem, quod habiturum esset bonum exitum. Aliàs autem obtinui clarius responsum, non confundentem Societatem his dissidijs, & veritatem habituram suum locum. Id accidit anno 1600. & anno 1603. atq; eventus hæcenus ostendit, verum fuisse responsum, quia anno 1601. fuit publicatum in Universitatibus Hispaniæ Decretum Sanctissimi Domini Nostri Pauli Quinti, in quo præcepit, ut quævis Religio posset liberè tueri suam opinionem, quoad

quoad usque altera alterius sententiam alienam esse à veritate demonstrat. De cetero nos debemus omnes subdere, ac subicere determinationi Sanctissimi Domini Nostri, siquidem ipsius definitio in his materijs est certa, propter assistentiam, quam habet, Spiritus Sancti, ne erret in rebus Fidei, quas definit.

§. II.

Veniamus ad precipuum, quod ista serva DEI his duabus Religionibus operabat, eratque concordia ac unio cordium & voluntatum, atque etiam, quantum esset possibile, opinionum & sententiarum, quia à DEO intelligebat, quod possent reduci ad concordiam. Dum his ferventibus teneretur desiderijs, quodam die, inquit, vidi Beatos Patriarchas, Sanctum Dominicum, & Sanctum Ignatium, qui postquam me aspexissent, & quam amantissime salutavissent, non sine mysterio, confederunt in duabus sellis, & circa illos, ad latera, non autem ante, erant Angeli, ac sancti ex Religionibus horum sanctorum Fundatorum; atque ego novi quosdam ex illis. Sederunt aliquamdiu valde affabiliter & amanter, præbentes indicia singularis mutuae dilectionis. Deinde assurrexerunt, & conversi ad se invicem, colloquebantur, atque Divinum & cœlestem alternabant sermonem. Et verò ex gravissimis manuum ac vultuum gestibus apparebat, esse rem maximam, & summi momenti, de qua conferebant. Sed non potui intelligere, quid esset. Stupebam, & attonita, ipsos contemplantur, cumque tenerer desiderio, de quo dixi initio, ac viderem charitatē adeo ardentem, quā colloquebantur illi duo sancti Patriarchæ, dixi: Utinam DEUS, pro sua bonitate dignaretur concedere, ut ita se amarent filij istorum Sanctorum, & essent in omnibus ita unanimes, sicuti se ostendunt esse hi sancti ipsorum Patres, quanto me id replet solatio! Tunc illi me denudò peramanter aspicientes, dixerunt: Si id fieret, Amica, quemadmodum dicis ac desideras, quid decisset? Post continuatam aliquamdiu suam illam cœlestē

convesationem, iterum se collocaverunt in suis prioribus sellis: sed obtegente eos, instar alicujus cortinæ, pulcherrimā quadam nube coloris cœlestis, non vidi illos. Derepente autem ante eam ipsam nubem comparuerunt sex Angeli DEI, frantes suo ordine, aliquantum ab invicem distincti. Ego stupens hæc omnia, rogabā DEUM, ut mihi daret suum Divinum lumen, & gratiam, ad cognoscendas ejus veritates, atque ne viderem quidquam aut cognoscerem, quod non proveniret ab ipso, sicut etiam feceram in principio hujus visitationis. Expectaverunt me modicum illi sancti Angeli, ut conferrem cum DEO, quæ admodum dixi, ac deinde mihi dixerunt gravi quodam & sublimi modo, tametsi affabiliter: Age, Soror, attende, volumus enim nunc loqui nomine Divinæ Majestatis. Ego audiens id ab ipsis dici tam graviter, timebam, & quasi tremebam, quia mihi videbantur, ut sum adeo plena defectibus, velle propter illos aliquam contra me promulgare sententiam DEI. Verum postquam me DEUS pacavisset, & Angeli mihi iterum dicerent: Age, Soror, aucta; attendi, atque ipsi ita graviter, sicut dixi, omnes simul admirabiliter, & quasi unus solus, unaque omnes singillatim loquerentur, inceperunt dicere: *Magnus Dominus DEUS Majestatis decrevit in sua Divina & cœlesti mente, atque in sanctissimo Consistorio sua æterna ac admirabilis Sapientia, ut due sacra Religiones, quarum Patriarchæ sunt Sanctus Dominicus & Sanctus Ignatius, in eam concordiam, & uniantur, ut sic sociata & unita conforsetur in Domino, seque opponant hostibus Sanctæ Ecclesiæ, ac Fidei Catholicæ. Aderit enim tempus & occasio, in qua hoc sit necessarium, & Ecclesiæ Catholicæ eo indigeat. Ad id manifestandum nomine DEI venimus.* Ec cum ista dicerent, replebant meam animam gaudio, propterea quod tantopere desiderarem id, quod dixi initio, atque cum isto gaudio fui aliquo modo reddita audacior, & interrogavi: Dicant mihi Beati Spiritus DEI, hoc, quod dixerunt, videbimúsne nos, qui vivimus? Responderunt mihi: Videbunt quædam initia;

sed majora non videbunt, neque consequentur. Scito autem, quod inter hæc & illa sint nonnulla eventura.

Hoc audito (cum sim aliquantum scrupulosa in conscribendis rebus, quæ mihi accidunt cum DEO, quia summè desidero illas ita conscribere, ut non addam, aut mutem vel unum verbum, quamvis in eo non versetur cardo rei) ut conjicerem in chartam, quod mihi Angeli dixerant, conceptis ipsorum verbis, dixi illis: Beati Angeli DEI, voluntne mihi præstare favorem & gratiam, ut mihi denuò repetant verba DEI, quæ mihi dixerunt? Illi quasi considerabundi tacuerunt modicum, & postea mihi responderunt: Soror, semel tibi loquuti sumus nomine DEI, & jussu ipsius, quod tibi debet sufficere, quia nobis non licet repetere, quod diximus. Quando Divina Majestas voluerit à te conscribi hoc mysterium, & gratiam, quam tibi exhibuit, ipse te docebit, revocabitque tibi in memoriam id, quod fuerit sanctæ ipsius voluntati conforme, ut scribas. Ego propter istud responsum fui nonnihil confusa, quod mihi viderer fuisse nimis petax.

Post hoc, Angeli recesserunt ex loco, in quo fuerant, & dicta nubes etiam abivit, ac disparuit ita, ut illam amplius non conspexerim, ac tum vidi duos sanctos Patriarchas, sedentes sicut antea, & colloquentes, atque conferentes invicem de re quæpiam. Finito suo colloquio surrexerunt, atque exhibitâ sibi mutuo reverentiâ, quæ tamen fuit major Sancti Ignatij, amplexati se sunt peramanter & graviter. Intuitus autem me benevolè Beatus Sanctus Ignatius, rogavit Beatum Sanctum Dominicum, ut mihi impertiretur suam benedictionem: sed gloriosus Sanctus Dominicus humiliter ei respondit, se id non facturum, eo quod hoc ipsi propter multas causas competeret. Duravit aliquantum ista illorum sancta concertatio, tandem verò Sanctum Dominicum vicit obedientia, ac Sanctum Ignatium humilitas, & Sanctus Dominicus mihi dedit benedictionem, rogavitque Sanctum Ignatium, ut etiam ipse mihi illam impertiretur, quod fecit. Ego prostrata ad eorum pedes, osculata sum il-

los, quàm reverentissimè potui, & passim quandam ecstasim, instar somni spiritalis. Quando verò ad me redij, non vidi amplius Sanctos, qui jam abiverant, mansique delibuta magno solatio, & exhilarata, quod suo tempore futuræ essent concordæ illæ duæ Religiones, sicut desideraveram.

§. III.

ID forte confirmat alia visio, quam habuit anno 1603. quando illam visitaverunt iidem Sancti duo Patriarchæ, & postquam de quibusdam rebus contrulissent, dum ab illa discederent, vidit ipsos pariter ascendente ad Cælum, Sancto Dominico occupante dexteram. Sequebantur illos bini quasi processionaliter, multi Sancti utriusque Religionis eo modo, ut qui erant ex Societate, sequerentur ordine sanctum Dominicum; qui autem erant S. Dominici, sequerentur sanctum Ignatium, essentque ex utraque Religione invicem associati: quæ omnia significabant unionem, quam habent in Cælo, ubi omnes sunt uniti eodem spiritu, & DEUS operatur haberi in terrâ ab illis, qui sequuntur vexilla horum duorum magnorum Ducum, ad pugnandum contra communes hostes Ecclesiæ militantis. Expressius ipsi idem declaraverunt anno 1625. in Julio, cum illam alibi vice simul inviserent hi duo Sancti, conferrentque cum ipsâ de quodam negotio. Vidi, ait, ingredientem per portam cubiculi processionem Religiosorum ex Ordine S. Dominici, & ex Societate, veniebant bini, ita associati, ut unus esset hujus, alter illius Religionis, atque duo eorum latera, eadem ratione stipabant duo Angeli DEI. Hos sequebantur alij duo, semper tamen permixti, ita ut Religiosum sancti Dominici, sequeretur Religiosus Societatis, & Religiosus Societatis, Religiosus S. Dominici. Postquam omnes fuissent ingressi, qui erant multi cum suis Angelis, collocaverunt se pulcherrimo ordine ante duos sanctos Patriarchas, qui ad illos habuerunt longum sermonem, suavissimum, & plenum cælesti Sapientiâ, exhortando ipsos ad unionem in Domino, pacem & confort-

mitatem in omnibus, ac per omnia, quantum ijs esset possibile, dicendoque illis propterea, Dominum DEUM Majestatis, ex sua infinita bonitate, dedisse mundo hæc duo Instituta & Religiones, usque adeo similes quoad suam vocationem, ut incumberent in animarum salutem, & majorem earundem procurarent profectum, ideoque se rogare instantissime, &

ipsis mandare Nomine DEI, atque etiam, ut sunt eorum Capita, & Prælati, ac Patriarchæ utriusque Religionis; nè evertant, vel destruunt, quantum est in ipsis, quod DEUS intendit, si non vivant uniti, ac dicto modo conformes, atq; animas, quibus deberent prodesse, turbent, agendo contra, quam DEUS mandet ac velit.

CAPUT XIX.

Quomodo viderit gloriosum S. Franciscum Xaverium, ac magnam ipsius Sanctitatem, & quâ ratione illam DEUS repleverit Spiritu ac virtutibus Sancti Patris Nostri Ignatij.

*A*djungamus Patri Gloriosissimum ejus Filium, cum illos etiam DEUS voluerit conjungere in canonizatione, disponendo, ut eodem perageretur die.

Magnus iste Orientis Apostolus visurum illam Famulam DEI, ipso volente, ejusdemque Majestatis illum dignata est ei diversimode pro ipsius solatio spectandum exhibere.

§. I.

EO, inquit, die, quo Vallisoleti celebratur Beatificatio S. Patris Francisci Xaverij (in Julio anni 1620.) cum insolitos paterer dolores, dixit mihi Dominus: Libenter adesces huic Festo, sed ego tibi illud ostendam alio modo. Post paucas horas vidi gloriosum & sanctum Patrem, indutû suo vestitu Societatis, valde splendidum, vectum curru quodam triumphali, confidentem in throno. Trahebant currum gratiosissimi quatuor equi candidi instar nivis; & circumdabant illum Angeli, quorum millia præcedebant ritu supplicationis, cum instrumentis musicis; sequentibus nonnullis Sanctis è Societate, elevatis à terra, velut in quadam nube: & hunc in modum est ductus per omnes Regiones, ubi prædicavit Evangelium, quæ

erant plurimæ, resonante inusitatâ instrumentorum ac vocum musicâ, quâ Angeli laudabant DEUM. In equis intellexi representari Principes ac personas seculares, à quibus fuit adjutus in his expeditionibus Evangelicis. Revertente pompâ ad suum locum, venerunt ad thronum multi sancti Religiosi ex Societate, ad amplectendâ ipsius quasi genua, quos Sanctus amantissime amplexabatur, imponens eorum humeris manus, & impertiebatur illis suâ benedictionem. Dixerunt mihi Angeli, ut & ego accederem: tergiversabar autem. Tandem me duxerunt, & Sanctus mihi dixit: Nè verecunderis, Soror nostra, es enim etiam ex Societate, & ex primis filiabus Nostri S. Patris Ignatij; ego ero instar tui fratris majoris natu, & protegam te deinceps in omnibus, quæ à me petieris. Postridie me rursum invisit, repetiitque præcedentia verba, & ego illi dixi: Pater Sancte, quod desidero, est, ut ores DEUM, quò mihi det conformitatem cum sua voluntate in ista Cruce, quam patior; complaceo enim mihi in illa, & existimo, quòd non possem absq; rubore coram illo comparere, nisi aliquid amore ipsius paterer. Sanctus autem mihi respondit se id facturum, quoad usque terminato meo exilio cum ipso migravero ad Cælum.

Fff 3

§. II.

§. II.

Eodem anno in ipsius Festo, quod celebratur secundâ (*nunc tertîâ*) Decembris, conplexi illum iterum corâ me, dum versarer in mea collectione, & salutavit me amantissimè, ac anima mea fuit mirè exhilarata ejus aspectu, prosternensque me ad ipsius pedes, vidi eos esse ex purissimo auro, quod erat figura & symbolû ipsius magnæ charitatis, quæ relucebat in omnibus ejus passibus, & operibus Sanctæ vitæ, id quod DEUS meæ animæ manifestavit. Cor Sancti erat instar igniti Divini & ardentissimi carbonis. Ex sanctissimis ejus manibus prodibat quædam fragrantia suavissimi odoris, quæ erat symbolum sanctitatis, quâ in hac terra fuit præditus, & gloriæ, quâ fruitur. Rogavi illû, ut mihi impetraret à DEO quædam pro me, ac pro alijs. Respondit mihi magnâ charitate ad omnia, cumque ipsû vocarem nostrum Patrem, respondit: Tu es nostra dilecta Soror, neque potes negare, te talem esse, quia es educata in sinu nostræ sanctæ Religionis, & lacte doctrinæ ipsius. Hæc & alia evenerunt in ista Sancti conversatione cum mea anima, & DEUS mihi exhibuit solenne ac mirabile Festum, quod in cœlesti Jerosolyma celebrabatur in honorem hujus Beati Sancti.

§. III.

Quodam die, intra Octavam ejusdem Sancti, mihi denuò comparuit, cumque me abstraherè ab ejus aspectu, & non nihil repugnarem isti visioni, more solito, DEUS, in cujus versabar præsentia, mihi illum ostendit in se ipso, ut me jam non possem itâ abstrahere. Aspexit me Sanctus peramanter, & alloquutus est benignè. Ego nescio, quis fuerit Spiritus meus; quòd cum eo solatio, hausto ex ipsius aspectu, & æstimatione, quam meâ anima concepit de Sancto, illi dixerim: Mi Sancte, amore DEI, da mihi aliquid è tuis rebus, pro reliquijs, quas plurimè faciam. Respondit Sanctus graviter & suaviter:

Quid vis, Anima? quid est illud, quod à me postulas? Cum hoc dicentem audirem, fui quasi pudentia, & crubui, dixique Sancto: Benedicte Sancte, nunquid non malè feci? Non dixisti malè, Soror, agebat ipse, non dixisti malè. Et post multa alia dicta, quæ concernunt alia mysteria, Sanctus subjecit: Quandoquidem à me aliquid petivisti, Anima, volo tibi quicquid dare; sed erit res quàm spiritualissima. Et hoc dicto, exemit ex pectore quandam hierothecam, seu reliquarium, atque dum illud aperiret: Ecce, Anima, inquebat, quid tibi adferam nomine DEI, & Beati Sancti Ignatij Patris Nostri. Ostenditque mihi multas gemmas pretiosas, quæ ibi erant inclusæ. Quamvis theca esset parva, gemmæ tamen videbantur esse plurimæ. Recreata fuit anima mea vehementer illo aspectu, quia ibi illuminata à DEO vidi pretium virtutum Beati Sancti Ignatij. Et postquam rursum occlusisset eum thesaurum, induissetque se mysticè veste quædam candidâ instar nivis, quasi superpelliceo, essentque similiter vestiti, ac tenerent luminaria in manibus quidam sancti Religiosi Societatis JESU defuncti, accessit ad me, & dum mihi videretur aperiri pectus, applicuit mihi illud reliquarium, posuitque ad cor, non absque peculiari sensu, non solum spiritus, sed etiam corporis. Cepit inde mea anima solatium, & obstupuit, quia illi visum est ac sensit communicatâ sibi à DEO fuisse illo modo mystico virtutem cœlestis spiritus Sancti Ignatij, & factæ ipsius Religionis. Hoc factò mihi valedixit, deditque suam sanctam benedictionem.

Aliàs intrâ hanc ipsam octavam, me dignatus est idem Sanctus cum Beato Sancto Ignatio diversis horis consolari, pollicebanturque mihi suam gratiam pro me adjuvanda in occasionibus spiritualibus, quæ se mihi essent oblaturæ, & specialissimè mihi id dixit Sanctus Ignatius, inquitens; se mihi adferre hoc nuntium, & hæc bonâ nova Nomine DEI, ac propterea, ipso õpitulante, mihi non esse metuendâ, nè errem.

CAPVT XX.

Quomodo ipsi DEUS manifestaverit stupendis modis magnam sanctitatem & gloriam Gloriosi S. Dominici, & de eximijs gratijs, quas illi Sanctus præstitit.

*Appositis ijs, quæ sunt narra-
ta in libro primo de San-
ctitate gloriosi Sancti Do-
minici, quæ emittit in
sua pueritia, referemus
nunc revelationes, quæ
de illo jam viro habuit, modis admirandis,
unâque magnas gratias, quæ illi præstitit,
præter multas, quæ sunt relata antea in alijs
mysterijs.*

§. I.

Quodam die, inquit, Sancti Francisci, (quartâ Octobris anni 1605.) me visitavit gloriosus Sanctus Dominicus, comitante ipso S. Patre Ignacio, & fui ducta à Beato Sancto Dominico ad ipsius capellâ majorem, quæ est in Aede Sancti Pauli, ubi mihi videbatur intrâ istud Sacellû inclufû aliud minus, unde me deduxerunt ad aliud interius in parte Evangelij, & ingressi mihi dixerunt: Hic sunt sancta Sanctorum. Et vidi illic quandam mensam, ad quam convivabantur multi Sancti, quorum cibus erat ipse DEUS. Venit Sanctus Patriarcha ad istam mensam, & sustulit ex illa, quandam quasi hostiam, meque communicavit, unde me sensi adeo repleri DEO, ut neque sciam hanc plenitudinem explicare. Et cum existimarem nihil mihi amplius ibi superesse negotij, atque me reducendam à Sanctis ad meum locum, dixit mihi Gloriosus Sanctus Dominicus: Plus tibi videndum restat. Et statim processit ulterius, circumcundo illam mensam, meque constituit in quibusdam quasi montibus gloriæ, & cum pervenisset ad altissimum, exemit ex manica quandam veluti clavim, longitudine parem quadrantî ulnæ, aut aliquantò majorem, quâ videbatur aperire illum montem, & vidi tam mirabilia, ut me reddiderint attonitam. Su-

bito ipsum Sanctus iterum clausit, & interrogavit me: Dicesne, quid videris? Ego illi respondi: Gloriosè Sancte, quomodo id possum dicere? Tum ipse mihi dixit illud Sancti Pauli: Quod nec oculus viderit, nec auris audiverit, neque cor hominis capere possit, quæ præparavit DEUS ijs, qui diligunt illum. Sancti, qui aderant, ad me conversi, dixerunt mihi: Iste Sanctus est Patriarcha Dominicus, ex ijs, qui habent auream clavim. Et sic me restituerunt meo lecto, in quo prius decubuerâ, propter meam infirmitatem, advertique me itâ repletam esse DEO, ut mihi viderer circumdata ab ipsius Omnipotentia, atque dum istam susceperem gratiam, & sic spiritualiter communicarem, fuit mihi dictum, quod me non essent unquam malè tractaturi diaboli. *In hac visitatione specialiter pondemandum est illud dictum: Est ex ijs, qui habent auream clavim, quod pro Regum Hispania mone, significat singularem familiaritatem, quæ isti Glorioso Sancto intercedit cum Rege Cælesti.*

§. II.

Aliâ vice me invisit idem Gloriosus Sanctus cum Sancto Josepho, & alio Religioso sui Ordinis, qui modico tempore fuerat meus Confessarius, eo quod tum ægrotaret Confessarius ex Societate. Veniebant cum eo multi Angeli. Cum mihi appropinquarent, salutaverunt me: quo indicabant, se velle diu apud me manere. Idcirco mota à DEO, habui desiderium, aliquid interrogandi Beatum Sanctum Dominicum, & obtentâ ab eo facultate, dixi illi: Quid est hoc mysterij, quod dum hic estis, gloriosi Sancti, sicut vos video, sitis unâ Beati, & versimini in præsentia Divinæ Majestatis, quæ semper replet vestras animas semet ipsâ, & vos reddit Beatos?

Respon-

Respondit Sanctus: Noster magnus DEUS ac Dominus immensæ Majestatis suâ infinitâ potentâ omnia replet, & universa complectitur, totûsque est ubivis, operando in qualibet creatura secundum ipsius indigentiam, & capacitatem, ac merita, juxta suam Divinam dispositionem, Sapientiam, & Bonitatem. Quapropter Animæ beatæ, quæ jam æternum possidemus immensum mare hujus Divini Esse, in quocunque loco, ad quem nos Divinus iste Dominus destinat ac mittit, ut peragamus aliquid concernens ipsius gloriam, permanentes semper in eodem immenso mari, obtinentes æternâ possessione omnem gloriam & participationem DEI, cujus est capax quævis nostra anima, juxta sua merita, & magnam bonitatem DEI Domini nostri, qui est instar fontis copiosissimi, profluentis ex Oceano immensæ magnitudinis, semperque effluentis venas & rivus aquæ vivæ, quâ universi, quantumcunque ampla, replere possent vasa, pro eorum capacitate, suamque sitim extinguerent, ac mederentur suis necessitatibus, quin illis posset quidpiam uspiam deesse: quia virtus illius aquæ esset tanta, ut se ad hæc omnia extenderet, & qui eam biberet, non sitiret ultra. Sic suo modo se habet, ut aliquantulum est explicabile nostrum magnum mysterium, de quo quæsisisti.

His auditis à Glorioso Sancto Dominico, sui rapta in ecstasim, & quando ad me redij, vidi illum splendidissimum, & habentem in medio sui pectoris circulum rotundum, tectum quodam operculo, quasi crystallino, pellucidissimo & purissimo, qui undique incinctus radijs purissimi auri, summe refulgebat: pars illorum protendebatur, ad obtegendum quasi ipsius vultum, & caput, in superiore illa parte; reliqui autem pertingebant ad cooperiendam eo modo brachia, & manus, ac reliquum corpus. Et cum attentè contemplerer hoc miraculum, vidi sub illo operculo crystallino esse designatum & expressum mysterium Sanctissimæ Trinitatis, tantâ elegantia & magnificentia, ac sapientia tam Divinâ, ut mea anima præter morem obstupuerit; quia clarissime agno-

vit tres Personas in Essentia Divina. Similiter vidi ibi Beatitudinem, quâ fruebatur anima illius Sancti, & quomodo pro suo captu ac meritis esset plena illo Divino Esse; adeo ut, quod intellexeram per conversationem cum isto Sancto, antequam conspicerem hoc mysterium, idem viderim ibi expressum, quasi mihi apertius diceret: Id quod tibi exposui, tecum agendo, veluti oretenus, vides hic re ipsâ in me. Propter istud secundum miraculum magis sum mirata, ut diu in ea admiratione perstiterim.

Hoc tempore Sanctus Josephus non esse loquutus ullum verbum, sed aspiciendo me, erat quasi abreptus in DEUM. Socius sancti Dominici, qui adstabat ipsius lateri, aliquantum retrò, hoc solum fecit, quod semel iterumque exerxit caput, præterens in vultu magnam hilaritatem, cum quodam sancto risu. Per radios autem, quibus resplendebat Sanctus, contemplabatur gaudium meæ animæ, & gratiam, quæ illi fiebat, dicebatque mihi: Si capax essem doloris, sentirem illum propterea, quod te parum noverim, Amica, & Soror nostra. Tum subito omnes isti Sancti & Angeli mihi valedixerunt, exhibentes se promptos, quod me nomine DEI essent adjuturi.

§. III.

SEquenti Augusto, die hujus gloriosi Sancti, dum paterer magnas afflictiones & cruciatus, illum bis vidi: semel in cælo assidentem cuidam eleganti mensæ, cum multis Sanctis, gerentibus ipsius habitum, suis filijs, & multis beatis Spiritibus, atque omnes reficiebantur illo Divino cibo, qui satiat, replet, ac beatos reddit Sanctos: non discrevi quidem in mensâ ullum cibum; sed vidi Dominum Majestatis, qui ibi ad amorem sui permovebat, & inebriabat illos Divinos spiritus ac Sanctos, visione suæ Divinæ Essentiæ. Ego stabam quasi in angulo, prope Gloriosum sanctum Dominicum, defixis in ipsum oculis, contemplando illum, & ipse similiter contemplabatur. Desiderabam bolum ex ea beata mensâ, & Sanctus illum

mihî optabat præbere, quem denique mihi porrexit. Post hoc me intuitus est Dominus, iussitque, ex infinita sua bonitate, me abundantius refici. Quocirca accepi inde mysticum quendam cibum, quem mihi videbar nunquam degustavisse, & mea anima fuit recreata, ac repleta quadam beatitudine, quam sustinebat meâ. capacitas, quæ in hac vita potest haberi. Passa sum ecstasim, arctissimè unita Divinæ Majestati, & quando ex illa ad me redij, reperi me in meo cubiculo ac lecto, patiens nihilominus meos dolores, & tolerans Crucem, quia Divina Majestas optimè ista novit componere.

Aliâ vice, quando conspexi sanctum Patriarcham, dicebatur Sacrum in meo Oratorio, vidique unâ ipsum assistentem cuidam Missæ Sacrificio, quod celebrabatur in illius domo, cum ipsius filij agerent ejus Festum. Fui tunc vehementer afflictâ, quia audiebam Sacrum ex obligatione, eò quòd esset dies festus, & interea Sanctus mihi tollebat attentionem & animam, ut cum ipso adessem ei solennitati. Aspiciebam illum quodammodo momentaneè, attendendo ad utrumque. Eo tempore, Gloriosus Doctor Sanctus Aquinas, qui præsens Festo aderat, cum alijs sanctis & beatis Spiritibus, conscendit suggestum, ut de prædicaret laudes sui sancti Patris; & postquam dixisset multa, quæ ego non bene percepi, eò quòd audirem, ut dixi, Sacrum, peroravit his ipsis, quæ sequuntur, verbis:

Beate Dominice, Pater noster, es illa aurea porta caelestis Jerosolymæ, ex purissimo & obriço auro, per quam ingrediuntur in illam Civitatem DEI, quicumque tuo ardenti amore, & ignitâ charitate erga DEUM ac proximum, tuâque Divinâ & caelesti doctrinâ verè volunt uti, ex eâque fructum capere. Tu es pretiosa gemma, quæ si proberur, semper exhibet præstantiam insignium & pretiosissimarum virtutum caelestium, ac ardentis zeli procurrandi Divinæ gloriæ. Tu, sanctissime Patriarcha & Pater noster, es arx atque castellum munitum, & defendis ac protegis omnes tuos spirituales, ac veros filios, qui tempore suæ tribulationis tuâ vo-

lunt uti opem, & confugiant ad tuam Paternam clementiam & charitatem. Atque cum, Glorioso Patre, sis iam Divinus & caelestis, ac DEO dilectus, possis que tantum apud supremam Majestatem ejusdem Domini DEI nostri, rogo te, oroque suppliciter, ut protegas, & juves, ac defendas filios tuæ sanctæ Religionis, qui degunt in hoc exilio, donec illos perducas ad securum portum Beatitudinis.

Absoluto Sermone, inceperunt mei quatuor Domini Angeli, qui mihi ordinariè assistunt, canere, adhibitis instrumentis, insolitâ ac admirabili dulcedine, in laudem Sancti Dominici, cantum quendam Divinum & caelestem, qui abripiebat meâ animam, continebatque easdem laudes, quas sanctus Thomas de prædicaverat: atque ita finitum fuit Festum Gloriosi Patris sancti Dominici. DEO gratias.

§. IV.

ALio die (in Decembri, anno 1619.) vidi venientes geminato ordine, pulcherrimè dispositos, multos Sanctos, ex Ordine sancti Dominici, indutos suis albis habitibus, absque nigris, quos supernè gerunt, habentes in suis manibus accensos cereos, & cantantes *Te DEUM laudamus*, cum quibus veniebant multi Angeli DEI. Substitit in eo loco, in quo ego eram; ac deinde vidi posterius sequentes, & quasi in fine istius pompæ, Gloriosum sanctum Dominicum, ac sanctum Thomam. Solus sanctus Dominicus tulit nigrum habitum supra album; & postquam advenisset, incepit resplendere, ac transformari gloriosè, ut videretur esse similis Spiritui Angelico. Sanctus Thomas flexis humi genibus (quia uterque steterat) & quàm reverentissimè, discooperuit caput Beati Sancti Dominici, deposito ejus caputio: eodemque ipso momento descendit ex cælo quædam quasi columba pulcherrima, & candida instar nivis, quæ erat figura ac imago Spiritus sancti, confeditque in detecto capite; & postquam ibi modico tempore substitisset, me multum stupente, disparuit ac avolavit. Tum sanctus

Ggg

Thomas

Thomas quàm reverentissimè imposuit pretiosissimum & perlegans ac splendens Pluviale, humeris Beati sancti Dominici, qui in suis manibus, supra patenam, tenebat parvam hostiam, in qua, & sub qua erat Majestas DEI Omnipotentis, Trini in Personis, & Unius in Essentia. Hoc modo venit ad me, cum suo socio. Fui propterea vehementer turbata. Sed cum Sanctus accessisset, dixit mihi: (ut puto, quasi latinè) Anima, & creatura DEI, suscipe in ista mystica hostia, quam vides in meis manibus, Majestatem DEI Omnipotentis, qui te vult reddere participem gratiæ & favoris, quam modò, te præsentè, & mysticè, mihi dignatus est præstare, pro tuo solatio. Atque hoc dicendo imposuit orationi meo illam mysticam hostiam, quam sumpsi, ità ut adverterem in mea anima esse, DEUM ipsius ac Dominum, eo modo, quo dixerat Sanctus, qui deinde modicum à me recedens, mihi dedit suam sanctam benedictionem, & illi sancti Beati mihi valédixerunt.

§. V.

Aliàs, quodam die S. Augustini, me visitavit, dixitque, quòd propter illud Festum sui sancti Patris Augustini, mihi ipse vellet exhibere solennitatem. Fui ducta, nescio an in spiritu, an unà cum corpore, ad Conventum sancti Pauli; & postquam venissem ad portam Ecclesiæ, vidi illam totam ornatà quibusdam splendidissimis cortinis, & laqueare ipsius inauratum, videbaturque tota ardere. Non audebam ingredi, nè conflagrarem; sed mei Angeli mihi dixerunt, me non conflagraturam. Intravi usque ad gradus summi altaris, ubi vidi gloriosum sanctum Dominicum vestitum pulchro pluviali. Etià ibi aderat sacratissima Virgo, sanctus Johannes Evangelista, & alij Sancti. Conversus sanctus Patriarcha ad sacrum tabernaculum, aperuit illud suà aureà clavi, factaque profundà reverentià exemit hostiam, atque dum se cum illa verteret, Beatissima Virgo & Sancti se inclinaverunt. Communicavit me, ac deinde fui reducta ad

meum angulum. *An istud iter fuerit per actum duntaxat in spiritu, an verò etiam in corpore? & suscepturum verum Sacramentum? non explicuit: utrumque tamen illi solebat evenire, sicut aliàs patuit.*

Alio die, vidi venientem gloriosum sanctum Dominicum coopertum pluviali, cujus unum latus stipabat gloriosus Apostolus sanctus Petrus, alterum verò noster sanctus Pater Ignatius; & venerunt ità ad quoddam quasi altare, quod ibi tunc apparuit. Ego sum speculata, quidnam id posset esse; & fui recordata, mihi posttridie manè (jam tum erat præterlapsa medianox) esse audindum Sacrum, & communicandum. Sed statim mihi respondit Sanctus, eà re, quæ erat peragenda, non impeditum iri sacram Communionem. Vertit se ad me ab hoc altari, sustentibus extremitates Pluvialis alijs duobus Sanctis, inclinatis ad terram, tulitque in suis manibus quandam quasi hostiam, ejus magnitudinis, cujus sunt, quæ porrigi solent in Communione: & in ea Hostia vidi Christum Dominum parvulum, qualis erat in utero suæ Matris. Licet verò infantulus esset major, quàm hostia, non extendebat se tamen ultra illam. Quando sanctus Patriarcha venit, ut mihi porrigeret istam hostiam, fui quasi mihi erepra; & postquam sum ad me reversa, vidi intra meum cor Puerum JESUM, quem susceperam, atq; in ea ipsius visione perseveravi triduum vel quatruiduo, cum magno solatio meæ animæ. Post hoc sanctus Dominicus rogavit gloriosum sanctum Petrum, ut mihi impertiretur suam benedictionem. Sed sanctus Apostolus dixit, id hac vice esse ipsius partium. Benedixit ergo mihi, ac deinde etiam mihi bene precatus est sanctus Apostolus.

§. VI.

Alià vice, ex improvise audivi, audivi quandam cælestem musicam, que fiebat instrumentis & vocibus Angelorum cantantium hymnum: *Pange lingua.* Intraverunt meum cubiculum hi cum accensis albis cereis, alij cum instrumentis musi-

musicis. Sequebatur ipsos Gloriosus Pater sanctus Dominicus, ornatus eleganti Pluviali, cuius latera stipabant gloriosi sanctus Bonaventura, & sanctus Ignatius, qui sustinebant extremitates Pluvialis more consueto. Sanctus Patriarcha ferebat in manu quoddam vas instar calicis, tectum pulchro velo, quod continebat superposita altera manu. Postquam advenit, posuit illud supra quoddam elegans altare, valde altum, quod preparaverunt mei sancti Domini Angeli: & recedentes modicum omnes tres Sancti laudaverunt DEUM, eo modo, quo dicitur Confessio. Omnes sancti Angeli se humi prostraverunt, & ego una cum ipsis. Subito autem me crexerunt, & reduxerunt ad meum lectum,

quem optime composuerant, isti mei Domini: & sensi in meo cubiculo odorem suavissimum, penitus diversum a nostratibus odoribus, vidique ingentem claritatem. Gloriosus Pater S. Dominicus exemit Hostiam ex calice, eaque posita super patenam, accessit ad meum lectum, & communicavit me. In eo vero momento, quo venit ad me Hostia, comparuit in illa pulcherrimus & formosissimus puerulus. Ego illum suscepi, quamvis non videram quomodo, quia fui abrepta. Sensi tamen ipsum in mea anima, & effectus sanctae Communionis. Redijt Sanctus ad altare cum suis socijs, atque discedentes a me, eodem ordine, quo venerant, reversi sunt ad Caelum.

CAPUT XXI.

Quomodo gloriosus S. Dominicus illi exhibuerit praestantiam suae Religionis, & sanctitatem suorum Filiorum.

Veximia bonitas hujus caelestis arboris cognoscetur ex praestantia duorum ipsius fructuum, qui sunt Institutum & Filij, quod supra dictum est de nostro S. Patre Ignatio, ostendit illi Gloriosus Patriarcha S. Dominicus utriusque excellentiam, modis admirabilissimis.

§. I.

Quodam die, inquit, (in Majo anni 1621.) me visiterunt Gloriosi Patriarcha, sanctus Dominicus & sanctus Ignatius, atque ex occasione cujusdam rei, quae evenerat, alter laudabat & approbat Institutum alterius, tanquam valde conducens ad finem, cuique praefixum. Deinde recessit Gloriosus S. Dominicus, & ad motus ad petus manibus, quasi illud aperiret, exhibuit mihi pulcherrimum quoddam spectaculum, quod me magna affecit admiratione, verum pectus fuit statim clausum.

Paulo post idem fecit, & tertia vice vidi intra ipsius pectus urbem pulcherrimam, munitam, ac turratam, quae videbatur a deo inexpugnabilis, ut ad illam expugnandam non sufficeret torus mundus, neque ullae bellicae machinae contra ipsum praevalerent; & laetabar, mirabarque adeo, dum eam viderem, ut illam millenis inciperem extollere laudibus, tamen nescirem, qualisnam urbs esset. Interea vidi eandem Urbem gubernari ac regi, a corde sancti Patriarchae, quod erat intra ipsam. In illo corde vero morabatur ipsemet DEUS, qui nimirum fuit prima causa illius regiminis, & inspiravit Sancto, ut fundaret eam Urbem, tam munitam & pulchram; quando ipsius opera est usus, in extruendo hoc aedificio. Sanctus Patriarcha mihi dixit: Soror, Urbs ista, quam vidisti, tam munitam & elegantem, tam amplam & pulchram, est mea sacra Religio; & Urbs, quam Dominus collocavit in sua Ecclesia, pro ipsius emolumento, custodia, ac defensione. Oportet magnam illius gerere curam,

curam, quod equidem facio, ne patiatur detrimentum, propter suos habitatores, & incolas: atque dum aliquid corrumpitur, statim illud conor reedificare, & consolidare, ne diminuat. Summo mihi fuit solatio, intelligere hoc mysterium, propterea, quod magnopere amem istam Religionem. Durante hac visitatione, venit quaedam mea socia, ut me de re aliqua interrogaret? & ego illam audivi, ac respondi. Aliquantò post venit, ut aliquid aliud ex me quæreretur, cui ego similiter respondi. Tum mihi subito venit in mentem, quomodo, licet spiritus esset occupatus illa visione, audire tamen & responderem aptè, ad id, quod interrogabar; & iniepi propter meos timores cogitare, an hoc esset à DEO. Sanctus agnovit meam cogitationem, eò quòd illam ipsi DEUS revelavisset, dixitque: Ne terrearis, quia huius rei causa est vivacitas tuæ naturæ, ac magna capacitas tuæ animæ, & habitualis unio, quæ es conjuncta DEO, ac proinde nulla est in hoc illusio.

§. II.

ALio anno (in Augusto anni 1620.) pridie Beati sancti Dominici, hora secunda matutina mihi loquutus est Sanctus, dixitque amantèr: Anima, in nomine DEI, & ipsius permisso, te volo habere convivam in meo Festo, ac ducere ad celestem Aulam, tibi que exhibere meos dilectos filios, quos videbis gloriosos, & erit tibi id magno solatio. Ego ergo Sancto grãtias pro isto favore, eram tamen deinde illius oblita. Verum post duas circiter horas, sensi me totam unã cum anima & corpore moveri à quibusdam sanctis Angelis, quasi me totam vellent eò modo elevare. Hoc mihi, pro more meo, accidit molestum. Conatu nihilominus adhibito, ut me componerem; ita mansi in quodam raptu. Post aliquot rursus horas, mihi idem contigit. Interea mihi dixit Dominus: Anima, veni mecum. Et Beatus sanctus Dominicus dixit: Veni, Anima, ad celestem Aulam, sicut tibi mandat tuus DEUS, videbisque meos dilectos Filios

gloriosos, quemadmodum tibi promisi. Postquam hæc dixisset, inveni me in celesti Jerosolyma, ubi fui excepta cum magna lætitia & gaudio Beati sancti Dominici, qui me duxit ad locum, in quo vidi multos Sanctos ex ipsius Religione gloriosissimos, & quasi stantes, pulcherrimo ordine, usitato in processibus, ita ut bini starent, ac immoti, seque mutuo respicerent. Quidam ex his Sanctis gerebant quasi insignia Pontificum, alij Episcopalia, & multi tenebant ramos palmæ in suis manibus; alij videbantur habere coronas in suis caputibus; omnes erant lætissimi, & quodammodo sibi ipsis erepti, fruentes beatificæ visionis sui DEI. Tunc mihi dixit sanctus Patriarcha: Dic, Anima, quid tibi videtur de istis meis beatis filiis? Nonne vehementer in Domino recrearis? Itaque, aiebam ego, maximo affluo solatio. DEUS sit benedictus. Diu me ibi oblectavi coelesti spectaculo, ac deinde ab Angelis fui reducta ex coelesti loco ad meum pauperinum, ubi manens in quodam quædam mentis excessu, quamvis postea mihi fuerim reddita, nunquam ita cessavi illos videre, ut nullo prorsus modo obversarentur meis oculis.

Sequenti die, qui erat ipsi Festus, mane, fui ducta ab eodem Sancto ad eundem locum; in quo fueram vespere, ubi mihi iteratò ostendit eosdem beatos sanctos, in illa pompa, in qua, dum primùm ipse locum teneret sanctus Patriarcha, & ego prope illum, cum magno gaudio spectans illam coelestem multitudinem incederem; atque in illa quasi platea, quam suo geminato ordine fecerant, apparuit ineffabilis quædam lux, & potens ignis æthereus atque comburens, sed vehemētius ex ea parte, in qua stabat Beatus sanctus Dominicus. Cumque defixos haberem in eo oculos, & videretur mihi eorum conflagraturus, vidi ipsum gloriosum, & totum transformatum in Divinum illumina mentem, lucem, & claritatem, quæ erat symbolica & figura ipsius ardentis charitatis & amoris, erga DEUM & proximum, quod graviter degens in hac vita mortali, necnon bonorum, quibus fruitur. Videns illam

anima, convertit se ad partem oppositam, quia ipsi inde videbatur procedere illud mysterium, & vidi quendam Divinum Solem circumdatum illo mystico igne, qui prodeuntibus ex ipso radijs potenter impetebat, & quasi feriebat ubique illum Beatum Sanctum in ejus facie, pectore, manibus & pedibus, ipsumque eo modo transfigurabat, ac transformabat. Dum hoc spectarem, dixerunt mihi sublimiore quodam modo, qui ibi erant intus, quidam Angeli DEI: Anima, quid hic agis, aspiciens a deo absorpta hoc mysterium? Ingredere, si illud vis clarius videre, per istum ignem, & pertransibis totum hunc felicem locum. Hoc audito, videbar mihi modicum restituta post meam ecstasim, & non nihil turbata, dum intuerer alios Angelos, qui me circumdabant, quasi spectaturi illum ingressum. Respondi autem: Domini Angeli, quid est hoc, quod mihi imperant? Ego enim hac non possum intrare: quia, me comburerem, & consumerer tota, redigererque in cinerem. Ingredere, Anima, ingredere (dixerunt illi) noli timere, nam non combureris, DEUS enim te juvabit. Non possum, Domini Angeli (ajebam rursus) non possum. Dum sic disceptarem, converti modicum oculos ad meum Beatum sanctum Dominicum, qui mihi suaviter, unaque ardentem dixit: Ingredere, Anima, ingredere Anima per istam gloriam DEI, & noli metuere, ipse enim te adjuvabit, & conservabit. Hoc audito, fui corroborata & confortata, atque permeavi celeriter illum mysticum ignem, qui statim ac perveni ad conspectum illius Divini Solis, & Beati sancti Domini, me incendit, transformavitque in se, sicut fit ferro, quod impositum in ustrinam, prodeit ex illa ardens, ac transformatum in ignem, virtute & calore, quem ab ipso suscepit. Mansi diu sic transformata, & unita meo DEO. Deinde ab Angelis, qui ibi aderant, & me fuerant comitati, sum ducta per totam illam gloriosam plateam, ac deducta paulatim per quosdam quasi gradus mysticos, donec me constituerent in meo loco, ubi mansi aliquomodo abrepta. Et quamvis modicum ad me redie-

tim, non perdi tamen penitus eam unionem, nec illa desijt, sicut neque mea transformatio. Post tres autem vel quatuor horas, dum agerem cum DEO, redijt Beatus sanctus Dominicus ad me, dixitque mihi: Veni mecum; Anima, tertio, in nomine DEI, & quia ipse ita statuit ac vult. Volo enim te habere convivam, ut mecum edas de illo Divino cibo, quem Dominus DEUS Majestatis nobis præbet, & quo nos sustentat in æterna beatitudine. Fui statim ducta ad illam cœlestem Aulam, ubi vidi mysticam quandam & opiparam mensam, cui utrinque assidebant multi illi Sancti, quos videram prioribus duabus vicibus. Constabat hæc mystica mensa ex materia quadam valde subtili & gloriosa; cibus, qui in illa erat, & quo vesciebantur, ac sustentabantur, erat divinissimus & cœlestis: atque modo quodam sublimissimo elevati, ac si essent intenti altissima contemplationi, moventes se quam gravissimè, rati quam extenderent manum ad cibum, magna cum reverentia, & deinde illum ori imponerent, resiciebantur, explebantur, & satiabantur illa beata Anima, præstantia illius Divinae Essentia DEI, qui eas reddebat beatas. Ego eram vicina Beato sancto Dominico, occupanti primum illius mensæ locum, qui coniecit in me oculos, deditque mihi quasi signo, jussit me appropinquare ad mensam, & subito extendens manum ad eundem Divinum cibum, admovit ipsum meo ori, imponens in illud buccellam Divini panis, ut mihi videbatur, per quam fui veluti repleta. DEO, eidemque specialiter, & cum peculiaribus affectibus, atque cognitione ipsius magnitudinis, unita. Ita aliquamdiu fui constituta. Deinde me Sanctus expergescit, dicendo mihi: Anima DEI, expergiscere nunc tantillum, & sume ex mea manu hunc pretiosum & mysticum florè, ut illum auferas ex hac cœlesti mensa ad tuum angulum, qui tibi non solum proderit ad confortationem, sed etiam ad recreandam & corroborandam tuam debilem naturam. Cumque illum esset impositurus in meam manum, ego ipsam velociter retraxi, dicens: Non, benedicte Sancte,

ego non possum hoc modo, nec audeo accipere istum tam Divinum florem. Iterum Sanctus insticit, ut illum susciperem, vidensque meam tergiversationem, imposuit ipsum intimo meo pectori, quo fui corroborata, & quasi mihi restituta, ac tum me reverenter inclinavi & prostravi ante illam sacram mensam, ubi erat ipse DEUS, & ejus Sancti. Dominus mihi dedit suam sanctam benedictionem, atque ego rogavi illos Sanctos, præsertim verò sanctum Dominicum, ut orarent DEUM pro me, & pro omnibus, qui se commendaverant meis precibus, imprimisq; pro quibusdam ipsius filijs & filiabus. Cui postulato respondit Sanctus, se illi satisfacturum, in nomine Domini. Et statim me sancti Angeli reduxerunt ad meum locum.

§. III.

Aliquando manè, die Resurrectionis, se gloriosus sanctus Dominicus exhibuit spectandum oculis animæ, cum magna lætitia, & salurans me dixit: Det tibi DEUS Dominus noster felicissimum Pascha. Ego incitata desiderio, quo semper teneor, ut in dies crescant in bono, proficiantque ipsius Religiosi, dixi illi: Et tecum est, eritque semper Omnipotens DEUS, Beate Sancte. Det tibi Divina Majestas multos sanctos & beatos filios ex tua sacra Religione, insignes magna humilitate, & ardenti charitate, ac amore DEI, & proximi. Responditque Sanctus: Faxit DEUS, ut ita sit, sicut dicis, propter suam infinitam Bonitatem. Tum elevavit oculos ad Cælum, & disunctis ab invicem manibus, fuit abreptus altissimâ contemplatione infinitæ Bonitatis Divinæ, quâ se dignatur communicare suis miseris creaturis, illâsq; inflammare suo Divino Amore, id quod tum videbat Sanctus. Ego dum illum aspicerem ita abreptum, sum passa ecstasim, contemplando ipsum, & vidi ex ejus sacris pedibus, manibus, ac pectore, prodeuntes lucidissimos & splendidissimos radios, qui illum adeò transformaverunt, ut totus appareret instar splendoris Solis. Postquam ita aliquamdiu man-

sisset transfiguratus, ostendens ardentem amorem DEI & proximi, quo flagrabat ejus pectus, redijt ad suam priorem speciem, & valedicens mihi quàm amantissimè, abijt in cælum, deducentibus ipsum multis Angelis, cum magno honore & gaudio.

Aliâ vice, similiter optans felicem progressum Religiosorum ipsius, fui occupata à quodam timore, nè fortè pauci essent in his provincijs, ferventi & excelso spiritu præditi. Dum angerer hâc sollicitudine, obtulit se videndum oculis animæ gloriosus sanctus Dominicus, amœnissimo vultu, & indicans, quòd me vellet solari, dixit mihi: Noveris, Amica, omnino inter meos reperiri Divino præditos spiritu, quæ tu bonâ voluntate tuâ desideras, atque pro tuo solatio volo, ut id videas: placeat tibi venire mecum. Subito, in spiritu me duxit ad quoddam monasterium: cumque me duceret per pulchrum claustrum, venimus ad grandem & elegantem Capellam, ubi substiti, dicente mihi Sancto: Mane hic Soror, quia hic tibi ostendetur, quod tibi promisi. Ingressus est Sanctus per portam Capellæ, usque ad gradus Altaris, & conversus ad portam, apud quam ego eram, aspexit peramanter ad utramque partem. Ego quando illum hoc modo vidi circumspicientem, etiam aspexi, & vidi utrinque eo modo, quosolent in choro, stantes suo ordine multos Religiosos ex Ordine S. Dominici, cum magno silentio, depositis capitijs, & manibus coopertis sub scapulari, cum magna modestia & collectione, atque quodam Divino & cœlesti spiritu. Abrepti erant in ecstasim, sublimissimè contemplantes Divinas perfectiones & opera infinitæ Potentiæ, Bonitatis & Sapientiæ Domini DEI nostri, ejusdemque attributorum, atque elicientes diversos actus, directos ad illud sacratissimum mysterium, quod contemplabantur, edebant omnes simul tam Divinam musicam & harmoniam, cujus argumentum erat cognitio, laus & amor DEI, ut illam nulla valeat lingua explicare. Aliquantò post isti sancti Religiosi, significantes, se absolvisse illud suum celestis exercitium, se inclinaverunt usque ad terram,

terram, coram Beato Patre S. Dominico, qui ipsis est impertitus suam sanctam benedictionem quam amantissime, & erigentes se valde hilariter, propter gratiam, sibi à suo sancto Patre præstitam, discesserunt suo ordine. Deinde venit ad me. Gloriosus Sanctus, dixitque mihi: Amica, vidistine hos meos sanctos filios? dic,

quid tibi de illis videatur, deque eorum, Divino Spiritu? Ego ipsi respondi, me speciali solatio esse repletam, quod illos viderim, & visos mihi esse quosdam Angelos terrestres. Tum me Sanctus reduxit ad locum, in quo prius fueram, & sum mihi restituta post illum raptum.

(e)**(e)

CAPVT XXII.

De alijs rebus notatu dignis, quæ illi evenerunt cū Glorioso S. Dominico, concernentes ejus sanctitatem & curam, quam habet de sua Religione, deque alijs favoribus ipsi ab eo exhibitis.

§. I.

Dile Gloriosi Patriarchæ sancti Dominici, vidi ipsum paulatim descendentem ex caelo, ad eum modum, quo Sol exoritur & comparet. Comitabantur illum plurimi Sancti, ex ipsius sacra Religione, erantque tot, ut viderentur univolum orbem replere. Inter eos veniebant multo plures Angeli, omnes quasi invicem permixti, tenentes in manibus luminaria geminato ordine, ritu supplicantium. In medio procedebat S. Dominicus, ornatus eleganti Pluviali. Hac ratione prodiverunt ex caelo; & eadem procedentiū pompa obibat totum mundū, invisendo Conventus suæ sacrae Religions. Substitit autem in Conventu sancti Pauli hujus Civitatis; ac deinde progressa est ad meum angulum, ut me quoque visitaret, mihi que gratificaretur. Hoc autem tempore omnes Sancti & Angeli se conjunxerunt in quendam quasi maximum circulum, intra quem stabat sanctus Patriarcha, portans aliquid in manu, quod ego tunc agnovi, atque in meo cubiculo; & non longè à me idem Sanctus provolutus in genua, compositisque manibus sustulit oculos ad cælum, & oravit dicens: Magnas tibi ago

gratias, DEUS ac Domine mi Omnipotens, infinite & æterne, pro exhibitio mihi singulari favore ac misericordia, quod me elegeris, & assumpseris in instrumentum, quamvis debile, & infirmum, ex mera tua Bonitate, ut essem Pater tot Sanctorum filiorum, & Moderator hujus sacrae Religions, quam tu instituisti ac fundavisti, pro univolum bono totius tuæ Ecclesiæ Catholicæ. Sis benedictus in æternum, quod mihi dederis tot sanctos filios, tantamque à tua potente manu sim assequutus gratiā. Completā hac oratione surrexit, & magis mihi appropinquans, salutavit me dicendo: Bene sit tibi, Soror nostra, Dominus sit tecum; esto bono animo, confortare in Domino inter tuas afflictiones & cruciatus, quos pateris pro ipsius Majestate; erunt enim breves, & quantocyus finientur; bona verò quæ speras, teque manent, sunt æterna. Atque etiam alia mihi dixit, pro magnō solatio, quibus fui vehementer recreata, & animata ad patiendum. Ego veni (addidit) nomine DEI, & meo, ad te invisendam, adferendumque hoc donum, quod tibi Dominus mittit, quodque te corroborabit & confortabit, pro sustinenda tua Cruce. Et extendens manum posuit intra meum pectus, diductis meis vestibus, illud quod ferebat in manibus; atque erat gratiosissimus olivæ ramus. Surrexi ac procubui ad pedes sancti Patriarchæ,

chæ, gratias illi agens pro exhibito mihi favore, & quòd me esset solatus, attulissetque mihi tale donum.

§. II.

Aliàs agens cum DEO (in Augusto anni 1622.) circumspexi, & vidi venientem sanctum quendam Beatum ex Ordine sancti Dominici, qui graviter & paulatim introivit in meum cubiculum. Consedit in quadam sella mystica, & post ipsum stabant circiter duodecim Religiosi ejusdem Ordinis, ex etiamnum viventibus in mundo, exhibentes indicia magni honoris, quo ipsum prosequerentur. Ego illos non agnovi, neque sum intuita eorum vultum. Fui turbata, more solito. Postquam me Sanctus vidisset quietam, tunc dixit Religiosis: Filij, procedite ulterius, & attendite, quid sim quæsiturus ex hac DEI famula, ac audite, quid sit responsura. Duodecim ij Religiosi, appropinquaverunt quàm humillimè meo lecto, inclinantes se profundè, & præ reverentia coram Sancto prosternentes, quos Sanctus jussit surgere. Cùm ità illi, unaque ego sedulo attenderemus, vidi Sanctum ponentem manus ad latus sellæ, quasi habiturus esset ad nos sermonem. Cæpit autem sic loqui: Dic Soror, Famula DEI, mihi, & his ejus servis, quomodo bene applicabimus Ordini sancti Dominici verba dicta à Domino, quando vocavit quosdam è suis Discipulis ad suam scholam, & Apostolatam: *Venite post me, faciam vos fieri pisces hominum*, quæ est interpretatus linguâ vernaculâ. Ego istâ interrogatione fui pudefacta, & dixi: Quomodo sancte Pater id ex me quæris, cum sim rudis muliercula? Tu certè scis melius applicare, quod dicis? Sanctus autem respondit: Noli recundari, Soror nostra, neque recusa dicere, quod te interrogo; quia DEUS frequenter eligit infirma mundi, ut confundat fortia, & quod dicēs, non erit tuum, quia DEUS te docebit, quid tibi sit dicendum. Ità fui animata, ac dixi: Existimo, Sancte Pater, quòd sequi Christum Dominum, sit ipsum

imitari, insistendo ipsius vestigijs, & viæ crucis ac humilitatis, atque contemptus mundi. Ubi id factum fuerit, statim sequitur, quod Dominus promittit: *Faciam vos fieri pisces hominum*. Hoc mihi Dominus inspiravit, priusquam responderet. Audivit meum responsum Sanctus, dixitque: Optimè profectò locuta es. Et vertens se affabilissimè ad Religiosos, agensque cum ipsis tanquam cum filijs, dixit illis: Hoc vos oportet facere, & mandare executioni. Ite in mundum univèrsum, ac loquimini in aurem omnibus nostris, imbuendo ipsos hac doctrinâ, & Dominus vos faciet pisces animarum. Tum replicui: Quomodo verò debent isti Patres perambulare totum mundum, ut hoc dicant in aurem omnibus suis fratribus, qui sunt per illum dispersi? Sanctus respondit: Optimè, si id dixerint omnibus, qui ipsis occurrerint, & conati fuerint ità vivere, atque relucere tali exemplo, sanctitate ac imitatione Christi Domini, ut fama virtutis ipsorum perveniat ad aures absentium. Obstupui his auditis, & aspexi Sancti manus superimpositas sellæ, ac vidi ex ipsis exorientes quasi duos Soles splendidissimos, qui eam sellam illuminabant, reddebantque splendidam. Tunc elevavi oculos, ut intuerer vultum Sancti, & vidi esse sanctum Patriarcham Dominicum; Procubui ad ipsius sacros pedes, volens illos exosculari, ex quibus prodiderunt alia duo lucida ac admirabilia lumina; ex ejusdem sancto pectore promicabat aliud longè majus, quod mirum in modum exornabat totam ipsius sacram faciem & corpus. Sanctus mihi dixit: Filia mea, & Soror, surge, surge. Et imposuit quàm gravissimè suas sacras manus meis humeris, ac invellet elevare, cùmque me erigerem à facris illis pedibus, injecit in meum collum quoddam pretiosissimum Rosarium, ex purissimo & splendidissimo auro, dixitque: Accipe, Soror, & suscipe hoc cimelium, quod tibi adfero Nomine sanctissimæ Virginis Domine Nostræ, à qua tibi mittitur me petente, ut mihi, atque unâ tibi gratificetur. Mirata sum, videns tam pretiosum donum ac Rosarium, & surrexi, agens magnas

magnas gratias meæ Dominæ, ac sancto, pro tam singulari favore. In quovis grano Rosarij erat exculptum aliquod mysterium ex dolorosis, gaudiosis, & gloriosis Christi Domini, neq; solum erant exculpta, sed etiam prædita quadam virtute, quam ijs Dominus indiderat, ut propterea vehementer obstupescerem. Sanctus iussit Religiosos à me abire, quod illi fecerunt cum magna humilitate, inclinantes se profundè coram Sancto, & Sanctus ipsis dedit suam benedictionem, quam & mihi est imperitus; valedicendo mihi peramanter, & blandè.

De alijs Rosarijs, qua iste Gloriosus Sanctus ipsi dedit nomine Beatissime Virginis, dicitur in fine hujus libri.

§. III.

ALio anno, in suo Festo, me dignatus est invisere gloriosus Pater sanctus Dominicus, dixitque mihi: Dominus sit tecum, Soror nostra, quid habes, quòd sis adeò afflicta ac desolata? scias velim, me venire, ut tibi gratuler nomine DEI. Audita hac voce gratulationis, reliqui Sanctum, & recurri, quasi fugiendo, ad DEUM, cum meis timoribus, petiviq; ab eo lumen & gratiam, pro agnoscendis ipsius veritatibus, & Dominus mihi dixit: Noli timere, perge ad meum Sanctum, & audi, quod meo nomine tibi dicturus est. Postquam id audivissem, in momento redivi ad Sanctum, & ille magnà charitate, quã inter omnes Sanctos eminet, id quod mihi significavit DEUS, atque amore, comitate, ac suavitate singulari, diducendo brachia, mihi dixit: Soror, quid times? non recordaris, quid dixerit sanctus Propheta: *Dicite iusto, quoniam bene.* Verum respondi: Sancte Pater, ego non sum iustus, idèoque ipse non loquitur mecum. Bene est, dixit Sanctus, neque ego nunc dico, te esse talem; sed assero nomine DEI, tibi bene futurum in vita, bene quoque tibi cessura omnia in afflictionibus, bene in consolationibus, & bene in univèrsis, quæcumq; fueris aggressa. Atque in hunc modum sumus loquuti alia. Addidit autem

Sanctus, se id ipsum gratulari suis filijs & filiabus, quas ego noveram, nominando mihi sex Religiosos & duas Moniales, quibus ego familiaris sum usa, ex ejus Ordine, non exclusis alijs. Dixit præterea Sanctus: Felicissimus fuit dies, quo assumpserunt meum sanctum habitum, & felicissimus erit dies, quò migrabunt ex hac vita, (significans illos omnes bene morituros, in Domino,) verùm cave sis, nè hæc bona nova, ac felicem finem indices ijs personis, longè verò minùs Monialibus, quia hoc pro tuo duntaxat dico solatio, quamvis ea de re bene possis unum reddere certiorè.

§. IV.

ALia vice, fui ducta in spiritu ad Sanctum Paulum, eo die, quo erat eligendus Prior (in Julio anni 1606.) & cum essem apud portam Claustrij, quã solent egredi supplicationes, vidi prodeuntem solennem quandam processionem Religiosorum, qui omnes erant adscripti catalogo Beatorum, intermixtis Angelis DEI, tendentium Capitulum versus, & concinentium Divinas laudes. Gloriosus Pater sanctus Dominicus procedebat in medio, deducens alios ante, alios autem post se. Postquam pompa pervenit ad Capitulum, Sanctus dedit benedictionem ei loco, & ibidem sepultis. Ego ibam unã in processione ultimo loco, itã ut omnia viderem, quæ fiebant. Postquam pervenissemus ad Refectorium, quod adhæret uni anteriori muro Claustrij, cogitabam, quòd sanctus Pater illud non secus esset benedicturus ac Capitulum. Cum autem eam benedictionem intermisisset, rogavi illum instantissimè, ut id faceret, & Sanctus mihi nihil respondit, sed arrisit me. Verùm videns hoc ab eo non fieri, procubui ad illius pedes, quasi ipsum propterea detinendo. Et Sanctus processit ulterius, neglectã illã benedictione, pertransivitque supplicatio reliquum Claustrum, donec perveniret ad sacellum majus; quòd ingressi induerunt sanctum Patriarcham eleganti pluviali, & ipse dixit Orationem. Tum accessi Sanctum, rogans illum de quò, ut benediceret

H h h

Refe-

Refectorium: Qui dixit, se id non facturum, eo quod in eo committerentur nonnulli excessus à juvenibus, appetentibus alia, quam illic præbeantur, quamvis non essent graves. Ego replicui: imò vel ideò, sancte Pater, nè committantur; noluit tamen, sed dixit, se missurum, qui illud benediceret. Misitque duos ex ijs sanctis Patribus, qui ipsum comitabantur, & unum ex illis agnovi, esse sanctum Fratrem Ludovicum Bertrandum, simulque sanctos duos Angelos, qui tandem benedixerunt illud Triclinium. Postea mihi indicavit, quis futurus esset Prior; & alia huc spectantia. Aliàs, cum fuisset rogata, ut commendarem DEO electionem Provincialem, feci id, & feriã sextã ante electionem, vidi gloriosum Patrem sanctum Dominicum, ornatum Albã ac Stola, sine Castula vel Pluviali, atque multos cum illo Sanctos ex ejus Ordine, tum in Sanctorum numerum jam relatos, tum non canonizatos. Tenebat Sanctus in manu librum, in quo erant scripti omnes ipsius Fratres, quem illustrabat, quasi aliquid in eo quærens, dicebatque ad cæteros Sanctos: Quis erit Provincialis? Omnes autem dicebant, se probaturos, quod Sanctus decerneret. Sed Sanctus Pater nihilominus illos denuò interrogabat: Quis ex istis erit Provincialis? Quam in re præterijt aliquid temporis, donec sanctus Thomas de Aquino accessisset ad librum, indicavissetque unum digito: & gloriosus Patriarcha ratam habuit designationem, dixitque esse idoneum.

§. V.

Aliã vice, in fine Quadragesimæ (anno 1610.) fui ducta ad quendam grande Conventum Ordinis Sancti Dominici, ubi vidi gloriosum Sanctum cum multis Sanctis ex ejus Ordine, multisque Angelis, inter quos ibat quædam magna Domina, cum comitatu multorum Sanctorum, qui omnes visitabant illum Conventum, & ingrediebantur cellas Religiosorum, impertiebanturque suam benedictionem. Religiosi in illa dormienti, quin tamen ipsi expergefacerent; quæ res diu duravit, eo

quod esset Conventus magnus: Tantum non sunt ingressi duas, tresve cellas, & fui propterea vehementer afflicta, rogavique Sanctum, ut inviseret etiam illos Religiosos. Sanctus id noluit facere, & dixit: Noli affligi, quia isti Religiosi hoc à me non sunt promeriti: ego enim eos visitavi, & intellexi, esse valde negligentes in suo ordine.

Alio suo Festo (anno 1616.) me invisit Sanctus graviter ægrotantem, dicendo mihi, placiturum sibi, si adirem ipsius Ecclesiam sancti Pauli. Quamvis me excusaverim, confugerimve ad DEUM pro meo more, mei sancti Angeli mihi dixerunt, id debere fieri; & statim me ererunt in pedes super terram. Induerunt me quadam quasi candidã lineã tunicã, & pallio cæruleo; pedibus autem imposuerunt quosdam quasi textos calceos, dixeruntque mihi: sic bene perges, gestando insignia Conceptionis sanctissimæ Virginis. Inceperunt me ducere, & advertebant me descendere per gradus proprijs pedibus, ac incedere per plateam, quamvis cum difficultate, atque defatigatione. Ibant autem mecum duo Angeli, quorum unus me antecedeat, alter sequebatur. Cum pervenissemus ad Ecclesiam, aperuerunt magno impetu portas, quantum aperiri poterant: proditque ad me excipiendam gloriosus Sanctus Dominicus, gaudens me advenisse. Intravi Ecclesiam, quæ mihi visa est penitus nova, & valde magna, instar alicujus navis. Habebat lucem quandam extraordinariam, majorem lumine candelarum, & lampadum, quã tota mirum in modum illustrabatur, quamvis esset media nox. Perfolutã oratione iterum abivi, & postquam essem egressa, fuerunt clausæ portæ, atque sicut antea perveni ad meam domum fatigatissima.

Istud iter solum fuit peractum in spiritu, quia dum illa diceret sanctis Angelis: Domini, cum simi hic, bonum esset consequi Indulgentias; Ipsi responderunt: Non venisti huc ideo. Et verò, credibile est, quod si venisset corporaliter, sicut illam alias dixerunt

xerunt ad consequendum Jubileum Porti-
uncula, fuisset permissa omne pro ijs lucra-
dis.

§. VI.

Verum adjungamus huic dulcedini a-
cerbitatem justis rigoris, quem vidit in
Sancto. Vidi, ait, ex meo lecto Cœlum
apertum, & magnum istum Patriarcham,
cum multis Sanctis sui Ordinis, indutos
albo habitu, in quo erat signum quoddam
nigrum supra pectus. Sanctus erat vesti-
tus Sacerdotaliter, & cum suis filijs consti-
tutus coram DEO, oravit hunc in modum:
Obsecro te, Domine, per merita tui Filij
Unigeniti Christi JESU, tolle ex mea Re-
ligione, sive per mortem, ita ut salventur,
sive eo modo, quo tu volueris, illos superio-
res, qui non observant in electionibus
statuta, sibi à me tuo nomine relicta, dum
non moventur intentione, & puro zelo
gloriæ tuæ, sed aguntur alijs particularibus
respectibus. Præterea eos, qui puniunt
subditos, illosque affligunt, non ex puro
zelo Justitiæ, sed propter alios fines sini-
stros. Atque tum vidi multos hujusmodi
afflictos, & aliquos agnovi, qui invicem
colloquebantur, consolantes se, & animâ-
tes ad tolerandam suam afflictionem.

*Hoc eodem rigore egit etiam Sanctus qua-
dam vice, cum ipsamet Venembili Marina:*
Dum, inquit, audirem Sacrum, quodam
ejus Festo, in aliquo Monasterio ipsius Or-
dinis, comparuit mihi Gloriosus Sanctus,
& modo quodam subaspero mihi dixit:
Amica, quâ ratione permisisti hodie tur-
bari adeo tuum animum, & non nihil in-
repuisti in affectu erga me, & meum Ordi-
nem? Dic age, quâ ratione id facias, Ami-
ca? His verbis prolatis, cum eo modo re-
prehensionis, fui tantopere afflictâ & con-
fusa in mea anima, ut si id diu duravisset,

putem, me penitus defecturam fuisse.
Fui per horam quasi muta, quâ elapsâ, mi-
hi DEUS dignatus est reddere usum lin-
guæ. Incepiflere, & petere ab eo veniam.
Atque ecce Sanctus transivit ad sinistram
cornu summi Altaris, ubi illum suscepe-
runt sex Sancti ex ejus Ordine, & ipso jubé-
te, me adduxerunt prope illum quatuor
sancti mei Angeli Custodes. Tum dere-
pente vidi venientem sanctum Patrem
Ignatium, cum quibusdam Sanctis sui Or-
dinis, quem gloriosus sanctus Dominicus
exceptit cum meo gaudio; & ego fui recre-
ata ipsius aspectu: quia ille me amantissi-
mè intuebatur. Interea venit Christus
Dominus cum comitatu multorum Bea-
torum Spirituum, & confedit ad dexteram
partem Altaris, aspiciens inde cæteros San-
ctos, qui stabant ad latus sinistram, & me
inter ipsos, cumque vidisset meam afflictio-
nem, dixit Glorioso sancto Dominico,
ut me consolaretur, quod Sanctus fecit,
ablandiendo mihi, & imponendo extre-
mitatem unam sui habitus meo capiti; at-
que petente sancto Patre Nostro Ignatio,
mihi dedit suam benedictionem; quo fa-
cto, Angeli me inde abduxerunt ad locum
Ecclesiæ, in quo prius fueram. Incepit
Concio de Festo. Audivi laudes Sancti, &
ipsius Ordinis, atq; alios quosdam discursus,
qui licet essent boni, non erant tamen
fundati in tam perfecta humilitate & cha-
ritate, qualem Sanctus optavisset, quod o-
stendebat se improbare, & ægrè ferre,
quamvis Beatus sanctus Ignatius fuerit co-
natus ipsum placare: & in fine Sacri illum
rogavit, ut bene precaretur suis filijs, quod
Sanctus fecit, postquam prius benedictio-
nem accepisset à Christo Domino, qui ad
hæc omnia tacebat, utpote permittens u-
numquemque fungi suo officio.

)(*)

Hhh 2

CAPUT

CAPUT XXIII.

Quomodo viderit gloriosum Sanctum Franciscum
& ipsius stigmata, nec non eminentem ejusdem
Sanctitatem.

Voluit quoque DEUS, ut hanc suam Famulam interdum videret Gloriosus Patriarcha Sanctus Franciscus, patet faciendo illi suam sanctitatem, & sublimitatem virtutum, ac imprimis humilitatis, qua in eo præ ceteris relucebat.

§. I.

Um, ait, quodam die loquerer cum Sancto Patre Nostro Ignatio, qui dignatus fuerat mecum diutissime conversari, vidi quòd se erigeret ex sella, in qua sederat, ut exciperet Gloriosum sanctum Franciscum, venientem cum quatuor vel quinque Religiosis sui Ordinis, magnâ reverentiâ ac humilitate ipsum comitantibus. Et postquam sanctus Pater Noster illam valde hilariter excepisset, consedit Gloriosus sanctus Franciscus in sella ejusdem coloris cum habitu, quem gerebat. Erat is ex materia quadam cinericia, quæ tamen non videbatur esse texta nostro modo, sed quasi miraculosa, & profecta ex celo. Habebat vultum vehementer sui afflictatione emaciatum, & exhibebat in eo quandam sanctam ac profuudam animi demissionem; pedibus erat nudis, in quibus etiam apparebat sanctitas, ac puritas animæ ejus. Ipso conspectu fui repleta ingenti solatio, verum tanto suffundebam pudore, adeoque erubescere coram illo glorioso Sancto, ut vix auderem ipsum intueri: neque mihi videbatur fieri posse, ut ille veniret ad me visitandam, sed existimabam ipsum procul dubio venisse, ut asfideret Nostro sancto Patri: propterea ego tantum accedebam ad latus Nostri sancti Patris Ignatij, qui me aspiciebat subridendo, & intuitus gloriosum sanctum Franci-

scum corridebat illi, quasi ei diceret: Quam ista est verecunda & meticulosa? Tunc sanctus Franciscus dixit: Quisq; agnoscit suos, seque ijs associat. Sanctus autem Noster Pater me iussit transire ad latus illius gloriosi Sancti, suscipereque ipsius benedictionem. Surrexi, & prostravi me ad ejus pedes, petivique ab eo facultatem illos osculandi, quod Gloriosus sanctus Franciscus admisit, & osculata sum pedem ipsius sinistrum, qui erat in ea parte, quâ accesseram, in quo habebat sacrum vulnus instar vulnerum Christi Domini, quod potius videbatur esse pretiosa quædam & pulcherrima rosa, quæ recreabat oculos anime, quàm vulnus horrois aut doloris. Affecit me id summo solatio. Postquam autem surrexissim, quodammodo conquereus, dixit mihi: Quare nunquam voluisti meminisse rerum concernentium meos? Fui vehementer turbata hoc audito, quia non memineram commisse ullius culpe; cumque sim adeo debilis, sensi grave nocimentum, ac dolorem capitis. Rogavi Sanctum, ut mihi manifestaret, in quo deliquissem. Quod fecit. Et respondi illi cum magno pudore, dicendo ipsi: Quid ego poteram hac in re præstare, cum mihi DEUS non dederit specialius lumen, ut scirem, quid à me in isto negotio vellet fieri? Sanctus tacuit, & non me redarguit amplius, eò quòd paterer tantum capitis dolorem; atque ita mihi fuit sublata turbatio, quam senseram. Rogavi Sanctum, ut me dignaretur sublevare. Surrexit ex sella, in qua sedebat, me flectente ad ipsius latus, & superimposuit manicam sui habitus meo capiti; quod continuo convaleuit, fuitque liberatum ab illo dolore. Surrexi, ac transivi iterum ad latus mei Sancti Patris.

¶ (S)

§. II.

Aliās, cūm ægrotarem, & vehementer affligerer, memor Gloriosi sancti Francisci, dixi DEO: Amem te ego, Domine, quemadmodum te sanctus Franciscus diligebat, veniantque afflictiones ac defolationes, quas volueris, quamvis id non dicam, ut mihi des; quod ipsi dedisti. Divina Majestas mihi respondit: Putasne ullum, quantumcunque faciat, ut vel minimum proficiat, id posse præstare, nisi ego velim, ipsumque adjuvem? aut nunquid existimas, casu hos potius eligi; quam alios, ut ipsos repleam bonis, conferamque ipsis extraordinarias gratias, nullā aliā motus ratione, prout possem facere, quam tantum, quia mihi placet; sicut faciunt Reges ac Domini terreni, qui nemini inferendo injuriam, favent cuiquam suo Clienti, in quo sibi complacent, & non alteri, conferuntque per illum gratias quibus volunt, & non alijs? Non ita se res habet, quia ad id moveor occultis rationibus, ac finibus meæ infinitæ Sapientiæ. *Dixitq; illi in hanc rem multa præclara, quæ mihi videbantur esse prætermittenda, eo quod non valerent pro omnibus, sed neque apta essent libro excudendo typis linguæ vernaculæ.*

Immediatè postridie ex voluntate ipsiusmet DEI, venit gloriosus S. Franciscus ad me invisendam, solatusque est me verbis ac alloquijs admirandis, agendo de excellentia Patientiæ, ac de thesauris in illa reconditis, quos tantum exploratos habet is, qui bene patitur. Et quasi expertus loqueretur, ostendit mihi manus cum stigmatibus, tanquam pro testimonio atque confirmatione suorum dictorum, animando me vehementer ad patiendum. Dum loqueretur, adverti, quod Sanctus penes se haberet puerum, vestitum habitu sui Ordinis, & gerentem quoddam signum Angeli, dicebatque ipsi: *Sancte Pater Franciscus, ora pro ea;* quod aliquoties iterabat. Et fuit mihi indicatum, illum puerum esse, quemdam meum nepotulum, qui obierat septem vitæ mensibus exactis, & matre, ejus volente, fuerat vocatus Antonius, ob devotionem, quā ferebatur erga sanctum

Filium sancti Francisci, cui ipsum obtulerat, priusquam nasceretur, quam oblationem Sanctus acceptaverat. Quod autem ille parvus Angelus ab ipso petebat ijs verbis, intelligebam esse, ut me consolaretur, quemadmodum faciebat, ideoque mihi ostenderet sublimem locum, quem in cælo obtineret, propter ea quæ fuerat passus. Id quod ipse fecit, ducens me secum in spiritu ad cælestem civitatem, ubi vidi sedem Sancti, quæ erat admirandæ altitudinis, & eminentiæ, unde intellexi, illum meritißimè appellatum fuisse Seraphicum ab eo, qui ipsi hoc nomen indidit, quod illi omnino debetur.

Aliā vice (tertiā Maji anno 1617.) cūm vehementer affligerer à meis doloribus, vidi in quodam magno campo grandem & pulcherrimam Crucem. Venit ad illam quidam Sanctus, qui ipsam adoravit, & postea sibi imposuit. Is mihi videbatur jam esse Christus Dominus, jam verò sanctus Franciscus. Incepit progredi cum Cruce, à qua vehementer gravabatur: fatigatus, quievit modicum; iterumque se illa oneravit, donec præ lassitudine cogeretur subsistere, & secundo quiescere. Dum illi esset descendendum per paucos aliquos gradus, sentiebat ingentem difficultatem, atque adeò majorem, quam unquam aliās, ac tum vidi ad ipsum venientes alios, quasi ex ejus Religione, qui illum adjuvabant. Vbi descendit ex gradibus, deposuit Crucem, quam sustulerunt, qui advenerant, & Sanctus subito incepit lætissimus ascendere ad Cælum. Quando ad me redij, eram afflicta, ignorans quid accidisset, cūmque optabam esse immunis ab illusione, dixit mihi DEUS: Is, quem vidisti, est servus meus Franciscus, constitutus in quadam sua molesta afflictione interna, quā majorem & graviolem non sustinuit; adeò ut agnoverit, se indigere suorum Religiosorum auxilio, & solatio. Quod illum videris ascendentem ad Cælum, factum est, ut intelligeres, quantopere mihi placeat patientia, & quid per illam possit comparari meriti, ut idem consequaris. Quod ipsum ita videris, ut existimares, jam illum esse, jam me, significat, quod in his San-

etorū apparitionibus, aliquando sim ego, qui loquor, & per illos operor, aliās Angelus loco Sancti, dicendo & faciendo, quod diceret vel faceret Sanctus tali occasione: aliās verò sit ipsemet sancti Spiritus. *In quibus verbis bene sunt notandi tres modi ualium apparitionum.*

§. III.

Voluit quoque DEUS, si non integrè, saltem aliquatenus satisfacere desiderio, quo ferebatur ad ipsum amandum, sicut illum amavit Gloriosus Sanctus Franciscus, in cuius Festo (anno 1620.) Postquam, ait, communicavissim, vidi intrā me ipsam, non absq; peculiari lumine & solatio meo, Majestatem DEI Domini nostri, Trini in Personis, & Unius in Essentia, simulque Christum JESUM Dominum nostrum, ac Beatum Sanctum Franciscum, modo spiritualissimo & arcanissimo, quod me notabili admiratione affecit. Ac tum Christus Dominus adducens me ad Beatū Sanctum Franciscum, tangensque ipsius vulnera manuum & pedum, ac lateris, eisdemque pectus & caput, mihi modo quodam Divino infudit & communicavit, atque contulit ipsius magna merita, & spiritum; itā ut mea anima sibi visa fuerit complecti thesaurū fragrantissimi & pretiosissimi suavissimique odoris, ejusq; adeo reddita fuisse particeps, ut is illam totam intimè quasi permearet, evaderetque velut ipsi proprius & naturalis. Deinde dixit Dominus: Anima, reddidi te itā, sicut vidisti, participem admirandarum virtutū, & spiritus mei servi Francisci, quæ omnia proveniunt habentque suam vim & pretiū ex meo sanguine, fuso per mea vulnera, & ex meis inestimabilibus meritis, ut proinde id, quod in te peregi, sit opus primario meum, & quædam quasi desponsatio spiritualis, in qua ego tibi trado ac dono has divitias spirituales, & virtutes. Neque solum ego ipse tibi præsto istam gratiam; sed volui præterea, ac rogavi meum servum Franciscum, ut tanquam meus ac tuus amicus, tibi etiam ille, quoad potest, offerret similiter istā occasione aliquid ex

bonis ac thesauris Divinis, quos à me accipit, quemadmodum soleat facere amici, qui taliter in meo nomine conveniunt; id quod nunc præstitit, ex mea Divina dispositione. Hoc mihi magnopere placuit, fuitque gratum. Et postquam Dominus id dixisset, Beatus S. Franciscus, præferendo speciale gaudium, propter illud opus DEI, mihi dixit magna cum charitate, & modestia, ac sancta lætitia: Jam, Anima & creatura DEI, cum ista gratia & misericordia, quam tibi præstitit Dominus, sicut & me dignatus est hoc favore, manebis deinde Soror nostra ac filia in Domino, siquidē illi placuit pro sua bonitate; & quia est, qui est, te secum unire, tibi que conferre sua dona, & facere te participem in omne futurum tempus eorum, quæ mihi dedit & contulit, & quæ ipso opitulante promerui, patiēdo ac obtinēdo in vita mortali, quantum in me erat, perfectionem vitæ Evangelicæ. Propter hoc dictum anima mea fuit perfusa singulari solatio, & concepit peculiarem affectum ac devotionem erga Beatum Sanctum Franciscum.

§. IV.

IN alia gravi afflictione (anno 1613.) mihi spectabilis gloriosus adfuit S. Franciscus, dixitque pro me consolanda: Velle ne venire mecum, & videre meum corpus: quia isti tui Angeli te ducent. Ego tergiversabar more consueto, & recurri ad Christum Dominum, qui me animavit ad eundem. Et in momento me sensi duci in spiritu ad quendam locum remotissimum, ac vidi corpus Gloriosi Sancti, insilens pedibus. Habebat unum pedem totā plantā collocatum in terra; & alterum quasi extremitatibus digitorum eidem innitentem; atque in illis vulnera; uti etiam in manibus, quas gerebat expansas. Non animadverti vulnus lateris, eò quod corpus esset vestitum suo habitu. Volui me humi prosternere, optans exosculari illos sacros pedes; & Sanctus movit paululum pedem, qui digitorū extremitatibus contingebat terram, adeo ut ego cohorrerim, ac recesserim. Et postquam ibi aliquam

quamdiu mansissem magno affluens solatio, reperi me in eo loco, in quo antea fueram.

Die Sancti Bonaventuræ (anno 1615.) me dignatus est Sanctus inuisere, & cum loquutus quædam fuisset ac fecisset, non expectatis meis responsis, dixit mihi: Soror, veni mecum, apprehensioque meo brachio duxit me in spiritu ad Oratorium, ubi vidi gloriosum Sanctum Franciscum, vestitum suo habitu, discoopertis vulneribus pedum, & manuum ac lateris, & abreptum, in altissimam contemplationem. Contulit mihi DEUS speciale lumen, ad agnoscendas ipsius magnas virtutes; & quia pro illis singillatim intelligendis illuminabar, sanctus Bonaventura mihi dicebat: Ecce hæc est profunda humilitas; hæc est vera paupertas; hæc est sincera devotio. Interea audivi Dominum dicentem sancto Francisco: Quare hic dormis? Expergiscere. Volo enim tibi ostendere, quam malè sit constitutus mundus. Et cum Sanctus fuisset expergefactus, quasi reverteretur ad se ex magno quodam metis excessu, manifestavit illi DEUS, unaque mihi, per singularem illustrationem, malum statum Regnorum; non patefaciendo mihi speciatim quisnam esset reus, & author hujus miseriæ. Tum gloriosus S. Franciscus incepit obsecrare DEUM, ut averteret hæc mala, propter merita Christi JESU Domini nostri, ac deinde Beatissimæ Virginis, nec non sancti Bonaventuræ, ac tandem ei allegavit exigua obsequia, ipsi à se præstita. Hanc petitionem Dominus sibi ostendebat dupliciter, videbaturque eam rejicere. Verum Sanctus prosequabatur suas preces. Atque tum, novo quodam modo raptus, me inveni cum ipsdem Sanctis, & meis Angelis in caelo ante thronum Divinæ Majestatis, aliquantum remotam. Et præcedebant me multi cælestes Aulici. Tum mihi dixerunt mei Angeli: Postula etiam tu remedium illius necessitatis. Sed respondi illis: Cum petierit sanctus Franciscus, & non fuerit exauditus, quamvis allegaverit tot titulos, quâ ratione mihi id erit petendum? dixerunt autem mihi, ut nihilomi-

nus peterem. Incepi igitur orare quam ardentissimè ac instantissimè, & quasi desiderabam appropinquare Divino throno, ut orarem vicinior, sed non poteram. Dixitque mihi DEUS, videns me adeò sollicitam: Quid habes? quid petis tam ferventer? Ego respondi, iterando easdem petitiones. Tunc vidi Christum JESUM Dominum nostrum, postulantem à suo Patre æterno, ut me audiret, & dato signo meis Angelis, ut me adducerent, illi mihi viam paraverunt per omnes, meque collocaverunt juxta thronum DEI, ubi ipsum valde ardentè rogavi, ut averteret hæc mala. Respondit mihi autem DEUS: Non sunt dispositi ij, pro quibus intercedis, ut illis præstetur ista gratia; & æquè necesse est, ut locum suum habeat Justitia, ac Misericordia. Quod te petere oportet, est, ut habeant hanc dispositionem. Accepto hoc responso, denuò aspexi Christum Dominum in diverso raptu, amando ipsum impensè propter illum mihi exhibitum favorem. Et subito me reperi in Oratorio, ubi antea fueram cum Glorioso Sancto Francisco: prosttavi me ad ipsius pedes; Sanctus autem illos removet ac retraxit; & paulò post cum alio raptu me inveni in meo lecto, sicut soleo.

§. V.

Verum ut appareret felicitas Religiosorum, quòd habeant tam sanctos Fundatores & Patronos, quorum duntaxat intuitu ipsis DEUS interdum confert magna bona, exhibuit illi DEUS sequens spectaculum, partim quidem horridum, partim verò jucundum. Quodam Festo, ait, sancti Francisci, summo manè (anno 1614.) conspexi oculis animæ in cælo arcum similem ei, qui formatur in nubibus, cessante pluvîa, supra quem commeabant aliqui Angeli, & sub illo vidi pendentem quendam Religiosum, qui erat indutus habitu proprio Religionis, atque dæmones ad ipsum ascendebant, instigebantq; illi nonnullos ictus, quos ille ostendebat se patienter tolerare. Vehementer averfabar hoc spectaculum, & stupebam, tale quid fieri in Cæ-

in Cælo. Verum mei Angeli mihi sustulerunt errorem, dicendo, hos arcus non efformari in cælo, sed sub illo, ubi sunt nubes. Deinde vidi venientem Gloriosum sanctum Franciscum, cum multis Sanctis, qui confedit in quodâ gloriosissimo throno; ac tum ibidem comparuit Christus JESUS Dominus noster, Judex vivorum & mortuorum, cum magna majestate, & quasi ex ipso, nosceretne illum Fratrem, & essetne ipse? Sanctus respondit, se ipsum non novisse, nec habere pro suo, eo quod sit valde superbus, arrogans & appetens honorum. Quamvis autem hoc responsum fuerit conforme Justitiæ, tamen Christus Dominus respexit viscera misericordiæ, quibus erat præditus Sanctus, dixitque illi: Nihilominus propter tua merita, misereor ipsius, & volo illi concedere tempus, ac locum penitentiæ, ut se emendet. Subito vidi, quomodo fuerit inde depositus, ubi pependerit, & ablatus. Intellexi autem, illum fuisse quendam Reli-

osum ægrotum, constitutum in periculo mortis & damnationis; atque propter merita sui sancti Patris fuisse tam à morte, quàm à damnatione liberatum.

Eodem die post, vidi eundem Sanctum cum Gloriosis sancto Dominico & sancto Ignatio; & loquuta sum cum singulis specialiter; Gloriosus autem Sanctus Franciscus mihi dixit: Teneris diligenter commendare Domino meam Religionem, siquidem ipse te, & me, induit eadem veste, quæ sunt sacratissima ejus vulnera, quamvis cum hoc discrimine, quod mea fuerint manifesta, & tua sint occulta, qualis est in capite cicatrix tecta capillis. Postea fuit ducta in spiritu ad Cælum, cum his tribus sanctis Patriarchis, & sacratissima Virgo Domina Nostra, aspiciebat cum speciali gaudio Gloriosum sanctum Franciscum, dicendo illi, esse sibi ipsum eharum, eo quod ejus Religiosi defendissent suam Purissimam Conceptionem.

(e)**(a)

CAPVT XXIV.

Quomodo illam cum S. Bonaventura, S. Antonio, S. Ludovico Rege Galliarum, & S. Junipero Gloriosus Sanctus Franciscus duxerit, ad videndum suum sacrum sepulchrum & Corpus, fueritque consequuta ab ipsis quædam mystica cimelia.

§. I.

Admirabilis & plena mysterijs fuit sequens visio:
Elapsis aliquot diebus, ex quo mihi Beatus Sanctus Franciscus dixerat, quod me pro meo solatio esset ducturus ad videndum suum sepulchrum, & sanctum corpus, quodam tempore matutino (in Septembri anno 1621.) agens cum DEO, sensi per cubiculi portam ingredienti Angelos DEI, qui comitabantur quosdam gloriosos Sanctos. Circumspexi, ut melius viderem, quid esset; & vidi verum esse, quod senseram; sed cum

solitis meis timoribus statim me abstraxi à spectaculo, & recurri ad DEUM, sicut consuevi, ut peterem ejus lumen. Verum quia à me DEUS volebat videri, quod mihi statuerat exhibere, denuò aspexi sanctos Angelos, vidique Beatum sanctum Franciscum, qui mihi benignissime dixit: Soror nostra, quare me fugisti; & hos benedictos Sanctos, quos mecum adduco, cum omnes ad te veniamus in nomine DEI, ipsoque jubente, ut te recreemus & solemur? Quapropter te nunc volo cum illis ducere, ut videas meum corpus, & sepulchrum, sicut me facturum tibi preceritis diebus sum pollicitus, id quod te magno replebit solatio, addiditque jucunde:

Aspice,

ni

Aspice, Anima, hos gloriosos Sanctos, qui sunt mecum, & agnosce illos, quia eorum aspectu vehementer exhilaraberis; veniunt enim, ut tibi gratificentur. Audivi omnia mihi à sancto tam amanter dicta, sed aliquantum adhuc verebar, ac tergiversabar. Atque licet illi egerim gratias pro favore, quem mihi præstabat, dixi ipsi cum eo spiritu timoris: Benedicte Sancte, si mihi dicis, quòd me velis ducere ad videndum tuum sepulchrum, & sanctum corpus, quomodo nunc es in hoc loco, quasi cum corpore & anima, cum non habeas nisi unum corpus, atque hoc sit mortuum? Subrisit Sanctus, gravi & læto vultu, dixitque: Bene manifestas, Anima, tuos timores, quia licet clarè scias, id, quod vides, non esse meum corpus, sed speciem, quam assumpsit meus spiritus, ut per hunc illum agnosceres, ità DEO disponente; quæris tamen, quomodo sit hic meum corpus, unàque existat in sepulchro. Animadvertit, quòd sicut famuli Regij dignoscuntur ex certa forma vestitus, quem gerunt differentem ab alijs, ità plerumque Dominus DEUS noster vestiat suos Sanctos huiusmodi distinctivà veste, ut animæ faciliè, & suo modo deveniant ad cognoscendum spiritum Sancti, quem illis exhibet. Mea anima obstupuit, quando id audivit dici à Sancto, & advertit suum errorem, fuitque delibuta solatio. Aspiciebat illum, unàque intuebatur reliquos etiam Sanctos reverenter, & cum solatio, nèque ipsi quidquam respondit, sed dixit illi: Benedicte Sancte, qui sunt isti Sancti tui comites, ego enim illos non bene novi? Seraphicus Pater reposuit: Ecce, Anima, iste benedictus Sanctus (tetigitque illum manu) est sanctus Doctor Bonaventura. Et tangens similiter alios, dixit: Iste est S. Ludovicus Rex Franciæ: hic autem sanctus Antonius, & iste est sanctus Frater Juniperus. Quid tibi videtur de ista gratia, quam tibi modò DEUS præstitit? cum autem jam sis bene instructa, veni nobiscum, ità enim vult DEUS. Postquam ad me accessisset gloriosus sanctus Franciscus cum sex Angelis mihi assistentibus, qui me in momento crexerant, &

essem induta quodam vestitu, ac pallio mystico, fuissetque mihi superinjectus quidam veluti cucullus, à Beata sancta Birgitta, quæ mihi etiam comparuerat, ducta, sum ab omnibus illis Sanctis & Angelis, non absq; celesti musica, ad sepulchrum Beati Sancti Francisci, ubi Sanctus evanuit ex meis oculis, vidique ipsius sacrum corpus, quod insistebat pedibus, disjunctis ab invicem manibus, & oculis elevatis in altum, acsi versaretur in magna quapiam contemplatione. Sacros autem suos pedes tenebat ità, ut unus modicè esset post alterum; suaque sacra vulnera habebat in illis valde recentia ac speciosa, qualia fuerunt & lateris, ac manuum. Prostravi me, & osculata sum ejus pedes cum magna reverentia, consolatione ac admiratione, videbaturque mihi in illo sancto corpore mortuo esse Spiritus sancti Patris, ubi me solatus est, & arcano modo, immotis manibus mihi benedixit. Deinde surrexi, & illi Angeli ac Sancti me eduxerunt ex eoloco, & compuaruit mihi denuò gloriosus Sanctus Franciscus, fuitque deducta ad meum angulum, sicut fueram abducta, actum mihi dixit Beatus Sanctus Franciscus: Soror nostra, dic mihi amore DEI, nonne ingens cepisti solatium ex visione tanti mysterij, quod tibi Dominus ostendit? Ità sanè, benedicte Sancte (ajebam ego) ingens. Benedictus DEUS! Nunc verò, Soror nostra (subjecit Sanctus) cogita, quid velis à nobis; & pete à nobis in nomine DEI, quod sit pro tuo solatio & emolumento: faciemus id quàm libentissimè, quia Dominus DEUS tibi vult conferre beneficia.

§. II.

Tunc agens gratias DEO, & ijs Sanctis, dixi illi: Cum mihi id mandes, benedicte Sancte, rogo in primis Beatum Sanctum Ludovicum Regè Galliæ, quàm humillimè possum, ut quandoquidem ipse fuit præditus ram ardenti charitate ac amore magni Nostri DEI & Domini, mihi obtineat à Divina Majestate perfectum ipsius amorem, quo solum DEUM quæram,

ram, ac velim toto corde meo, totâ animâ, & omnibus viribus meis, potentijs ac len-
sibus. Omnino, Anima, dixit Beatus San-
ctus Ludovicus, faciam, quod à me petis,
& in signum ac pignus, itâ me facturum,
suscipe ex manu mea hoc cimelium preti-
osum, quod est ex auro purissimo (habebat
figuram cordis) symbolo perfecti amoris
DEI; atque hoc dicens, imposuit illud,
& impressit intrâ me cum magno solatio.
Deinde coniectis oculis in Beatum sanctû
Franciscum, dixi illi humiliter: Benedicte
Sancte, peto à te, ac supplico instantissimè,
ut cum tibi DEUS ac Dominus noster di-
gnatus sit dare donum & spiritum sanctæ
paupertatis, quam habuisti, & servivisti
tam rigidè, mihi impetres à Divina Maje-
state donum sanctæ paupertatis spiritûs &
contemptûs rerum omnium, quæ non fu-
erint DEUS, vel in ipso DEO, aut dire-
ctæ ad DEUM, ut illas conculcem, ac
proteram pedibus, adhæreámque soli meo
DEO, & ipsum possideam in æternum.
Placet, Anima, dixit Sanctus; faciam,
quod à me petis, perlibenter; atque intel-
ligas, & credas, me itâ facturum, suscipe
ex manu mea hoc cimelium, symbolum
doni sanctæ paupertatis spiritûs; atque id
dicendo, posuit illud ac impressit in me,
cum magno solatio. Illud pretiosum ci-
melium erat quasi grisei & splendidissimi
coloris, habebatque tres angulos seu cuspi-
des, quæ significabant firmitatem, & in
medio hujus cimelij erat literis aureis scul-
ptum nomen JESU. Summo me affe-
cit solatio hoc donum, quod mihi Sanctus
obtulerat.

§. III.

POSTEA aspiciens Beatum Sanctum Bo-
naventuram, dixi illi cum humili fer-
vore: Benedicte Sancte, siquidem Domi-
nus DEUS noster tibi contulit tantam
gratiam, dando tibi & communicando
tam præclaras virtutes, ac tam sublimia ac
singularia dona, deditque tibi & commu-
nicavit tantam scientiam, obsecro te, per
DEUM quo frueris, ut mihi obtineas à
Divina Majestate lumen clarissimum, &

magnam cognitionem, pro percipiendis
veritatibus mei DEI, in rebus & mysterijs
spiritualibus, ac supernaturalibus, quæ Di-
vina Majestas adeo ordinariè mihi mani-
festat, & de quibus me edocet, ut hac rati-
one non aberrem ab ipsius Divina volun-
tate. Itâ, Anima, dixit Sanctus, faciam,
quod mihi dicis, quàm promptissimè; ve-
rum rogo te modo, ut mihi duo dicas. Pri-
mum est, quare, cum te amet DEUS, &
ferat in oculis, cumuletque te tantis gra-
tijijs, non vivas cum magna fide, ac fiducia,
quòd ipse te sit instructurus, ac ducturus
in vijs tuis? Alterum, quod ex te quero,
est; quare aliquo modo sis negligens in ro-
gando DEO, ac orando pro nostra sancta
Religione? Nè, amore DEI, id facias.
Ego illi respondi: Benedicte Sancte, gene-
ratim semper oro DEUM pro omnibus,
pro quibus orare teneor, ac proinde etiam
hoc comprehendo. Non te excusa, Ani-
ma, ajebat Sanctus, quia sic se res habet,
sicut dico. Tunc me humiliavi, & agno-
vi meam culpam, gratiasque egi Sancto
pro reprehensione. Satisfecisti mihi, di-
xit sanctus Bonaventura, imponens ma-
num meo capiti. Et ego tibi manu meâ
volo dare istud donum, quod hic vides,
in pignus & signum, me facturum, quod
à me petivisti: inseruitque anulum in
digitum meæ manûs, qui erat lucidissi-
mus, & quasi ex purissima crystallo, quæ
est figura & symbolum luminis ac doni,
quod mihi DEUS communicabat, pro
cognoscendis ac discernendis spiritibus.
Attulit mihi etiam hoc donum notabilissi-
mam consolationem.

§. IV.

POSTEA converti oculos ad Beatum san-
ctum Antonium, ac dixi illi: Benedicte
Sancte, rogo te, amore Domini DEI
Nostri, ut, cum tanto pietatis ardore colu-
eris sacratissimum mysterium Incarnatio-
nis Verbi Divini, & in corde tuo ac anima
gesseris quasi præsentem istum Dominum
Incarnatum Puerum Parvulum, mihi ob-
tineas à Divina Majestate magnû lumen,
& cognitionem hujus sacrosancti Myste-
rij,

rij, ac ingentium bonorum, quæ mihi & omnibus animabus provenerunt à Verbo Divino Incarnato, DEO & Homine veto, ut ipsum idcirco amem, exhibeamque me illi quàm gratissimam, pro tam immenso beneficio, & misericordia. Sit ita, licet Anima, dixit Sanctus, faciam quod mihi dicis, diligentissimè ac promptissimè; atque in signum, quòd ita sim facturus, suscipe ex mea manu hoc donum in nomine DEI. Et accedens ad me, impressit mihi in intimo mei spiritus, quoddam cimelium valde coruscans instar cordis & coloris cœlestis, in cujus medio erant sculptæ literæ quædam aureæ, quæ referebant nomen JESU, & supra illas erat minimus Puerulus. Non dixit mihi Sanctus significationem hujus cimelii, permittens id meo ratiocinio. Ceperi ingens solatium ex ista quoque gratia & favore.

Post hoc sanctus Frater Juniperus me, est intuitus, & hilari vultu ac amanter mihi dixit: Nihilne petis à me? etiamsi verò non petas, ego tibi volo aliquid dare amore DEI. Et extendens manum, mihi dedit quoddam quasi lignellum, seu quendam paxillum pulcherrimi coloris, & suavissimi odoris. Præterea tibi volo dare (inquirebat Sanctus) bonum & salutare consilium, in Nomine DEI ac Domini Nostri; & est, ut extraordinarios ac singulares favores & gratias, quas tibi ille ex sua bonitate præstat, suscipias cum humilitate, sinceritate, & sancta simplicitate, fidendo tuo DEO, ac absque tot discursibus, certisque ratiocinationibus, ortis ex tuis timoribus. Fruere nunc anima cum pace, & quiete sancta tuo DEO: cimeliū verò, quod tibi dedi, fuit figura mei consilii. His omnibus nihil respondi, quia fui aliquantum confusa, quamvis absque molestia. Tum Beatus sanctus Franciscus subitò petijt à sancto Bonaventura, ut mihi impertiretur suam benedictionem nomine omnium: sed Benedictus Sanctus id recusabat, pro sua humilitate, rogans sanctum Franciscum, ut ipsi id præstaret, qui se multum excusando, petijt idem à sancto Antonio. Cùmque nullus yeller, propter suam sanctam humilitatem, & o-

mnes hoc peterent à sancto Bonaventura, Gloriosus sanctus Doctor, ut cæteris obsequeretur, mihi dedit suam sanctam benedictionem cum magna charitate, postquàm me prostravisssem ego, & omnes illi Sancti pro ea suscipienda. Atque hoc modo mihi valedixerunt, abiveruntque unà cum sanctis Angelis.

§. V.

Alijs vicibus me visitaverunt duo gloriosi sancti filij Seraphici Patris, quorum est facta mentio. Eorum unus est Sanctus Antonius de Padua, qui me invisit in suo Festo in Ecclesia sui nominis, quæ est Domus Professæ Societatis. Cùm audirem Sacrum, tempore elevationis, contempsi illum oculis animæ proximum sacræ hostiæ, & timens diabolium, averti celeriter oculos à Sancto, dicendo: In sacra hostia non est alius, quàm meus Dominus JESUS Christus. Paulò post iterum se oculis meis objecit, cum magno splendore & claritate, & quia adhuc timebam, propterea quòd ipsum antea vidissem ita vicinum Sanctissimo Sacramento, necdum illum volui aspicere.

Elapso illo die mihi apparuit iterum, vestitus habitu sui Ordinis, qui erat ex pretiosissima tela, dixitque mihi peramanter: Quare me noluisti videre, & me fugis? scias, velim, quòd, qui degimus in Cœlo, magnopere afficiamur, benèque velimus ijs, qui degunt in mundo, ac desiderant exequi, & exequuntur DEI voluntatem, sicut nos illam desideramus exequi, & exequimur. Respondi: Ego quidem Glorioso Sancte, te volo videre, tibi que inservire, sed timui diabolium, nè mihi fortè illuderet.

Alter Sanctus erat Gloriosus sanctus Doctor Bonaventura, qui me frequentius visitavit. Primò, cùm vacarem orationi o-
ctiduo ante ipsius Festum, vidi oculis animæ pulcherrimum & gratiosissimum puerum decennem, qui habebat grandes oculos ac formosos, & præferebat magnam puritatem suæ animæ, eximiàmque sanctitatem & scientiam. Indutus erat veste
candi-

candidâ, difunctas habebat manus ab invicem, & in dextera tenebat Rosarium coloris pulcherrimi, quod habebat crucem, & grana majora ex auro purissimo. Aspexit me, sed quia illum non agnovi, averti ab ipso oculos, & ille disparuit. Verum retinui illum firmiter infixum memoriæ eo modo, quo ipsum videram, cogitans, quisnam posset esse iste Puer. Sed DEUS me illuminabat, quòd esset Gloriosus sanctus

Bonaventura, qualis fuit, quando erat ætus ac statura, in qua ipsum contempxi.

Alio die mihi illum clarids ostendit DEUS, dicens, se propter singularem devotionem, quâ afficerer huic Sancto, voluisse ut me visitaret. *Deinceps autem illum invisit sæpe, occasione aliorum mysteriorum, quæ suis locis referuntur.*

(e)**(e)

CAPUT XXV.

De singulari devotione, quâ ferebatur erga Indulgentias Portiunculæ, deque rebus notatu dignis, quæ ei evenerunt cum DEO, & cum Sancto Francisco, ut illas consequeretur ægrotans in lecto.

Erat Venerabilis Marina, specialis pietatis sensu addita Indulgentiis Portiuncule, sic appellatis ab ejus nominis Ecclesia, dicata, honori DEI paræ, quarum Festum tota celebrat Christianitas, secundâ Augusti, eò quòd sit communicatio facta per Papam, Indulgentiarum, quas DEUS concedi voluit Sancto Francisco. Quia verò illas propter suos tam graves morbos affixa lecto non poterat consequi, DEUS respiciens ejus bonum desiderium, id ipsi multis annis adimplevit triplici viâ miraculosâ, plerumque per Sanctum Franciscum.

§. I.

In primis tribus annis illi miraculosè dedit vires, ut surgeret ex lecto, seque conferret ad eas obtinendas, hac ratione. Pridie, inquit, harum Indulgentiarum, mihi dixit Dominus: Placeretne tibi ire ad ipsas consequendas? ego respondi: videri Tuam Majestatem, quomodo valeam. Hoc ipso die, antecedente illud Festum, à meridie, horâ tertiâ mihi dixerunt mei sancti quatuor Angeli, ut me pararem, eò quòd me essent ducturi ad lucrandas Indulgentias. Perivi confestim vestes, non cum exiguo

stupore mearum sociarum, & adjuva ab Angelis, me nullo negotio indui. Cumque una è sociabus me vellet juvare, ut exirem ex cubiculo ad atrium, dixi illi, nota esse opus, & facile sum egressa. Dum essem in atrio, Angeli se subdixerunt ad me probandam, atque reliquerunt me tam debilem, quàm naturaliter fueram, & quia non poteram progredi, recurri ad DEUM. Tum statim redierunt Angeli, quibus adjuvantibus descendi ex gradibus. Ut verò omnia procederent viâ ordinariâ, abique nota miraculi, curaveram parari sellam, qualibus nunc utuntur, coopertam, in qua me tulerunt duo viri ad Monasterium sancti Jacobi, eò quòd esset quietius. Comitabantur me mei quatuor Angeli, unaqueque diabolus, qui mihi intentabat minas. Mansi aliquamdiu in Ecclesia, ut potirem Indulgentiis, & postea redivi eodem modo, ac ascendi per meos gradus sine difficultate, quod videbatur naturaliter impossibile.

Postquam pervissem ad atrium, iterum me deseruerunt Angeli, ut me probarent, sensique me more solito debilem. Dixi autem intrâ me: Jam nihil refert, quia meæ sociæ me deducunt ad lectum. Sed Angeli subito advenerunt, & potui progredi sine auxilio sociarum, decubuique in lecto,

in lecto. Tum redierunt priores dolores, molestiæ, ac debilitates.

§. II.

Alio anno, quo erit debilior, illi fuerunt concessa eadem Indulgentia in ipso lecto, hunc in modum: Die Portiunculæ, inquit, me visitavit sanctus Franciscus cum sancto Dominico, & sancto Patre Nostro Ignatio, dicens, DEUM velle mihi concedere illud Jubilæum; ego reluctabar propter meos timores, neque ipsum volebam alloqui, abstrahendo me ab ea re, ultra unam horam. Postea vidi in spiritu Christum Dominum in Cælo dicentem sancto Francisco, ut mihi id denuo significaret. Sanctus se excusavit dicendo, me noluisse cum ipso loqui, avertissèque animum ab eo, quod mihi dixerat. Tum illi respondit Dominus: Diversæ sunt naturæ, quas ego do meis creaturis, neque sunt omnes ejusdem conditionis. Tua natura fuit austera & rigida erga suum corpus & spiritum, hortatusque es alios ad viam & regulam, valde asperam, ista est ducenda in viam viam. Bene potes redire, & nuntiare ipsi, quod dixi. Rediit Sanctus, nuntiavitque mihi id, impertiendo mihi suam benedictionem. Paulò post, venit Christus Dominus, dixitque mihi: Quia vices tuas doleo, ob ea, quæ pateris in hoc lecto, ex quo jam pridem non surgis, concedo tibi ex mea gratia has Indulgentias in Nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, & in virtute meritorum meæ Passionis. Datæque mihi trinâ benedictione, disparuit.

§. III.

Alio anno, quia Festum Portiuncula est intra Octavam Sancti Patris Nostri Ignatii: Agens cum DEO, vidi, ait, multas aureas campanulas, quasi pendentes ex cælo, quæ resonabant, ac edebant valde concordem, suavem & cælestem musicam. Subito mihi comparuit Sanctus Pater Noster Ignatius, indutus superpelliceo, super quod gerebat mozettam (seu sacram epomidem) quâ utuntur Sacerdotes, dum de-

ferunt sanctissimum Sacramentum ad infirmos. Veniebat cum illo Sanctus Franciscus Xaverius lineatus, & alij complures ex ejus Ordine in sua consueta veste, atque etiam multi Angeli DEI. Sanctus Patriarcha me salutavit blandissimè & amantissimè. Ego me prostravi ad ipsius pedes, & ille mihi dedit suam sanctam benedictionem, dixitque, quòd me amet in Domino, sicut istum suum Filium, designando mihi sanctum Patrem Franciscum Xaverium, seque venisse in nomine DEI, ut me comitaretur, eò quòd essem ferenda, pro obtinendis Indulgentijs, ad Conventum sanctæ MARIÆ Angelorum, quæ est Affisijs. Cùm id diceret, adfuit Beatus Patriarcha sanctus Dominicus, valde hilaris ac lætus, & salutando me magnâ affabilitate, dixit mihi, se eadem de causa venire in nomine DEI. Postremus venit Sanctus Patriarcha Franciscus, ut & ipse esset meus comes. Mei Domini Angeli me collocaverunt in quadam veluti sella, seu lecticula, & tulerunt me per aërem, comitantibus me omnibus his Sanctis, ad prædictum Conventum, sanctus autem Patriarcha Franciscus aliquantum præcessit. Morati sumus satis diu in itinere. Et postquam pervenissemus ad Conventum, sanctus Franciscus nos duxit per duo vel tria conclavia subobscura ac parva, & intravi sepulchrum, seu sacellum, in quo sacrum corpus sancti Francisci est sepultum. Stat erectum, DEUM deprecantis speciem referens, vestitum suo habitu non nihil curto, ut conspiciantur ejus pedes & vulnera. Atque eo tempore, quo vidi sacrum corpus, mihi disparuit Sanctus. Ego me prostravi, oravi, & accessi, ut osculo venerarer unum pedem, ac vulnus Sancti. Sed retraxit pedem, acsi vitâ esset præditum, non permittens sibi infigi osculum. Satis mihi fuit dissuaviari terram, quam calcaverat. Conspexi illic Majestatem Christi JESU Domini Nostri, qui mihi dignatus est concedere Indulgentias, dicendo: In Nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti concedo has Indulgentias, Soror: deditque mihi suam sanctissimam benedictionem. Deinde me retulerunt mei Domini

ad meum angulum, sicut me abstulerant. Sancti verò mihi valedicentes discesserunt.

§. IV.

DEnique explicuit DEUS vela sua libemlinatis in concedēdu ipsi his Indulgentijs, non solum suo die, sed quotidie in hunc modum. Dum, inquit, mihi fuisset perdita quædam corona Indulgentiarum, quas consueveram quotidie lucrari, inviens me Christus Dominus, dixit mihi: Pete à me, quidquid vis. Et cum ab eo petivissem nonnulla pro alijs, ac pro me, subjecit: Volo tibi præstare gratiam, quæ hæc est, ut quotiescunque recitaveris semel Orationem Dominicam, & semel Angelicâ Salutationem, addendo ter versum *Gloria Patri*, &c. lucreris Indulgentias, quas concessi meo servo Francisco: concedo enim illas tibi in nomine mei Patris, & meo, ac Spiritus sancti. Et cum hoc diceret, dedit mihi suam benedictionem, quæ res me affecit stupore, & humiliavit, quod susciperem talem gratiam. Verum subito mihi venit in mentem: Si Indulgentiæ istæ sunt plenariæ, quid refert illas toties lucra-

ri? dicit enim, me, quotiescunque recitavero, quod supra dictum est, posse illas consequi. At Dominus respondit meæ cogitationi: Nonne scis, quod in horas multa committatis peccata? Alio modo mihi respondit aliàs. Cum cogitarem meam esse multorum peccatorum, eò quod mihi toties concederet plenarias eorum. Indulgentias: Anima, quid habes (ajebat) quid cogitas? si aliquis pauper esset debitor decem ducatorum, & magnus quispiam ipsius amicus ac valde potens, illi mille ducatos offerret, ut inde exsolveret totum debitum, quam injuriam faceret huic suo pauperi amico? & quàm rationem haberet cogitandi iste obærat, quod, cum amicus ipsius illi commodaverit mille ducatos pro solvendo omni debito, sine dubio oporteat esse grande suum debitum, quandoquidem tantum sibi sit oblatum, pro solutione? ita verò tecum modo agitur: Certò tibi persuadeas, velim, debita tua esse pauca, & multum quod pateris, unde computus tuus erit tibi ingenti solatio, mihi gloriæ, ideòque esto bono animo, & quiesce in me.

☩

CAPVT XXVI.

Quomodo Sancti Fundatores Religionum eam frequenter visitaverint, ac de rebus notabilibus, quæ ipsi cum illis everserunt, præsertim cum Sancto Francisco.

Insignes gratias præstiterunt Venembili Marina Fundatores sacrorum Religionum, associantes se, quem admodum jam paruit, ad illam invisendam, & apprecanda illi felicia festa, atque ad consolandam illam in afflictionibus, præsertim ij, in quorum Religionem induxit aliquas Virgines, cum quibus illi acciderunt nonnulla notatu digna, & proficua, quæ hoc loco afferemus.

§. I.

QVodam die, inquit, (in Martio anni 1622.) agens cum DEO, vidi in meo cubiculo sanctos Patriarchas Religionum, cum multis Angelis DEI, qui illos combatantur. Erant sanctus Benedictus, sanctus Bernardus, sanctus Augustinus, sanctus Dominicus, sanctus Franciscus, & sanctus Ignatius. Omnes erant simul quasi vincti quadam pretiosa catenâ aureâ, & gestabant libros in suis manibus, excepto sancto Francisco, qui nullum ferebat. Mi-

ra.

rata sum, quòd ipsos viderem ita concatenate-
natos, nesciens mysterium. Alloquuti
me sunt omnes ac salutaverunt, & specia-
liter Gloriosus Sanctus Dominicus, aper-
tensque librum, quem ferebat parvum, o-
stendit mihi illum apertum, ac dixit: Aspi-
ce, Soror, lege. Erant in eo libro scripta
nomina quinque Monialium ipsius sancti
Ordinis. Et addidit: Ista quinque cimelia
mihi dedisti, ac meæ Religioni. Sanctus
Augustinus & sanctus Bernardus etiam
mihi revocaverunt in memoriã eas, quas
dederam ipsorum Religionibus, quæ non
sunt paucæ, exhibentes mihi ipsas scriptas
in suis libris. Et post varia, quæ contige-
runt cum Sanctis, vidi singulos habentes
pretiosam catenam in cælo; atque illumina-
tata à DEO intellexi, illam catenam au-
ream, quâ erant vincti, significare maxi-
mam charitatem & vinculum arctissimi a-
moris, quo illi Sancti in cælo se amant uni-
ti in DEO. Catenæ speciales, quibus
singuli erant circumdati, representabant
instituta peculiaria cujusque Sancti, & ejus
Religionem. Causa, cur Sanctus Franci-
scus non tulerit librum, erat, quia hucusq;
nulla earum Virginû fuerat ingressa ipsius
Religionem, quod Sanctus vehementer o-
ptabat, & significavit mihi id aliquoties;
præsertim verò quâdam vice hoc mystico
modo.

§. II.

DUm quadam nocte agerem cum
DEO, more consueto, venit ad
meum lectum quædam Venerabilis Per-
sona (in Majo anni 1615.) videbaturque
me velle auferre in suis humeris. Ego non
agnovi quis esset, solum intellexi esse Bo-
num Spiritum, & rem securam. Vehemen-
ter tamen sum reluctata, abstraxique me
dissimulans, ac si non intelligerem, quid
vellet agere, & confugi ad DEUM, ut so-
leo, ac restiti quantum potui. Sed tandem
debui permittere me ferri, tulitque me ad
quendam magnum & amœnum, valdeq;
pulchrum hortum, plenum elegantibus
floribus suavolentibus. Erant in eo mul-
tæ aræ, optimè dispositæ. In hoc hor-

to me erexit in pedes. Aspexi quis esset,
qui me tulerat, & per specialem DEI illu-
strationem agnovi, esse Gloriosum Patrem
sanctum Franciscum. Postquam ipsum
fuissem alloquuta, iussit me spatari in eo
horto, & illum lustrare, ac aspicere multos
ejusdem & odoriferos flores, atque ex ijs
decerpere, qui mihi viderentur meliores,
& conficere fasciculum, quem offerrem
DEO. Ego diligentissimè, ac si bene va-
lerem, & essem sana, perambulavi totum
hortum, & decerpfi multos flores ex illis,
qui mihi præ cæteris placuerunt, præter-
quam quòd unam aream horti non attige-
rim, neque ex illa acceperim flores. Atq;
id fuit factum, non quòd non judicarem
ipsum esse bonos, neque quòd hoc facerem
ex proposito, sed quòd re verà illos vel non
adverterim, vel quia ita disposuerat DEUS.
Tuli multos flores accumulatos in manu,
& dixi Sancto: Pater sancte, fac tu fasci-
culum, ego enim illum nescio compone-
re: Ecce hic sunt flores ex ejs, qui mihi
maximè placuerunt in horto. Sanctus
Pater volebat connectere fasciculum, imò
dixit mihi: Fac tu illum Soror. Confeci
igitur fasciculum, quàm optimè potui.
Deerat autem illi aliquid, & non erat inte-
grè perfectus, qualem Sanctus voluisset.
Dedi ipsi meum fasciculum, quem San-
ctus suscepit & aspexit, dixitque mihi: Ad-
verte, Soror, ea, quæ fiunt pro DEO, &
propter DEUM, oportet esse valde per-
fecta, & omnibus numeris absoluta. Ali-
quid deest huic fasciculo. Dic, quare
non decerpseris flores ex illa area? desi-
gnando eam, quam ego neglexeram, non
decerpto ex ipsa ullo flore. Redi, ac de-
cerpe inde aliquos flores, qui tibi placue-
rint, & comple istum fasciculum. Ego re-
divi & lustravi aream, ac elegi ex floribus,
mihi præ reliquis placentes, habebat autè
valde bonos, quibus perfecti compositi-
onem mei fasciculi, quem attuli sancto Pa-
tri. Accepit illum in suas manus, & pla-
cuit illi, quòd esset bene completus & com-
positus, dixitque mihi: Soror, jam tibi di-
xi, ea, quæ fiunt, ut offerantur DEO; de-
bere esse perfecta, & omnibus absoluta nu-
meris. Tu dedisti DEO multas Vir-
gines,

gines, quas apud te in domo tua educavisti, offerendo ipsas DEO, ut illi servirent in diversis Religionibus, Sancti Dominici, sancti Augustini, & sancti Bernardi, ac alij: meæ verò non fuisti recordata. Ut ergo tuum opus omni careat defectu, da etiam mihi, pro mea Religione, aliquam Virginem ex tuis, & sic tuum opus, & fasciculus erit usquequaque perfectus. Post hoc me retulit ad meum cubiculum eo modo, quo me abstulerat.

Videtur DEUS ratum habuisse dictum hujus Gloriosi Patriarcha. Ut enim fasciculus esset completus, evenit multò post, quod continet sequens revelatio.

§. III.

Eleemosynis, quas mihi piæ personæ erogabant non paucas, cooperatum, ut quædam mea pauperula consobrina susciperet habitum sancti Francisci, in Conventu sanctæ Annæ Cuellavi, quæ admodum ipsa optaverat; non suscipiebat autem illum ob defectum dotis. Data ei fuit eleemosyna collecta: atque tum (in Julio anni 1623.) mihi comparuit Gloriosus Patriarcha sanctus Franciscus, cum suis vulneribus pedum & manuum, ac lateris, quod conspiciebatur per aperturam habitus. Salutavit me, & gratias mihi egit pro obsequio sibi exhibito, quòd sibi dedissem novam filiam, asserens, vehementer istud factum DEO placuisse. Atque ut hoc (ajebat) videas ac intelligas, aspice. Et vocavit quatuor Religiosos seu Angelos, qui post ipsum stabant, vestiti ipsius habitu, terebantque in humeris manticas ejusdem coloris cum habitibus, ac deinde coram Sancto, deponentes ex humeris manticas, ostenderunt id quod illis continebatur, & exposuerunt in pavimento, quod non carebat mysterio: fuerunt autem ibi multi uniones & gemmæ pretiosissimæ. DEUS verò per peculiarem illustrationem mihi manifestavit pretium meritorum, quæ significabatur illis unionibus, & gemmis. Atque sanctus Franciscus dixit: Anima, vidistine pretium tuorum operum, quod tantum est, quantum tibi DEUS o-

stendit. Postquam id dixisset, vidi quendam lucidissimum Solem illuminantem suis radijs eas gemmas, & uniones, suaque vi & igne Divino convertentem ac transformantem in se ipsum, relictis in pavimento quibusdam quasi cineribus. Obstupui, dum viderem tale DEI opus, & mysterium Solis ac cinerum. Tum sanctus Patriarcha jussit unum ex ijs Sanctis Religiosis colligere illos cineres: quos sanctus nitidâ quadam scopula paulatim congregavit, collegitque in strophio, ac tulit ad certum locum, ubi ab ipso fuerunt abjecti ac dissipati, & disparuerunt. Hoc factò mihi valedixit sanctus Patriarcha, relinquens me repletam magno solatio. Optabam autem scire mysterium cinerum, quod mihi quidam sanctus Angelus ex meis declaravit, dicendo: Ecce, Anima, quod tibi DEUS voluit indicare, & significare, ut id alijs diceres, in eo spectaculo, est, quòd multa bona opera vestra plerumque sint permixta imperfectiõibus. Accepit DEUS, quod in illis est bonum, relicto eo, quod est imperfectum instar cineris. Hi verò defectus & imperfectiões dissipantur per dolorem de illis commissis, & ignem Divini Amoris, quo flagrant, ac evanescunt. Id mihi dixit, propter quendam defectum & imperfectiõem, quam admiseram, per imprudentiam, eo tempore, quo tradebam dictam eleemosynam.

§. IV.

Quodam die Paschatis (in Aprili anni 1623.) cum paterer summos dolores, vidi derepente Gloriosum Patriarcham sanctum Benedictum, qui mihi dixit: Soror, Dominus sit tecum, detque tibi sanctissimum Pascha. Angeris, & es afflicta: esto bono animo, & confortare in Domino. Egi magnas gratias Sancto, pro exhibito mihi favore, quòd mihi compatere retur. Dixit autem mihi graviter, unaque amanter: Est, cur de te querar, Soror. Cujus querelæ ego causam existimabam esse, quod cuidam servæ DEI suaserim, ne susciperet habitum sancti Benedicti, propter nonnullas gravissimas rationes. Sanctus

Atus me intellexit, dixitque: Non, Soror, non est, quod cogitas. Tua sententia hac in re fuit valde prudens, & circumspccta, bene fecisti; mea querela est, quod cum habeas in mea Religione duas tibi sanguine junctas, meas filias, DEI famulas, & optimas Religiofas, adeo te ab illis abstrahas, ut cum ipsis non agas, nec ullam earum curam geras. Cui respondi: Sancte Benedicte: Ego non sum tenerè affecta erga meos consanguineos, id quod me oportet facere. Postquam hoc dixissem, Sanctus respexit, & dixit: Ista famula DEI est vehementer afflicta. Aspexi, quem alloqueretur, & vidi adesse duos Patriarchas, sanctum Dominicum, & sanctum Ignatium, qui recedente sancto Benedicte ad me accesserunt. Et sanctus Dominicus prior loquutus est, dixitque: Soror, DEUS sit tecum, detque tibi felix Pascha. Es afflicta, & cruciaris, sed scito, magnos esse thesauros & præmia, quæ te expectant, pro eo, quod pateris. Excitate, & anima ad patiendum, ac adverte, hoc esse æstimabilius, teque amplius eo mereri quod sustines, quam si tui forent omnes thesauri mundi, possesque pro tuo arbitrio illos omnes impendere in obsequium DEI, & bonum animarum. Ego expendi id, quod Sanctus dixerat de bono animarum, ac dixi: Quid est hoc, benedicte Sancte, si obsequijs DEO exhibitis conjunctum esset bonum animarum, nonne esset melius, quam quidquid ego patior & mereor, ac mereri possum? Respondit sanctus Dominicus graviter: Bene est, Anima, hic subsiste; quasi diceret, relinque istam considerationem, neque te tam profundè immerge. Et conversus ad sanctum Ignatium, dixit illi: Bene loquuta est. Deinde me respiciens, subjunxit: Adverte, Anima, quamvis ea omnia, quæ dicis, secundum se sint majora; tamen pro te nihil est melius, nec majus eo, quod tibi suam manu contulit DEUS, cum circumstantijs, quas idem Dominus apposuit, & cum tua bona cooperatione, ac proinde in hoc statu animæ, in quo te habet DEUS, nihil potes facere, quo ipsi magis placeas, quam si patiaris, sicut pateris. Completo eo al-

loquio, vertit se sanctus Patriarcha Dominicus ad sanctum Patrem Ignatium, tangensque illum quasi in pectore, dixit: Videsne hic, Anima, istum sanctum Patriarcham Ignatium, tuum Patrem? ille tibi exponet hac de re suum iudicium. Sanctus Patriarcha respondit: Quod tibi est dictum, verum est, age magnas gratias DEO pro beneficijs, quæ tibi confert. Tum sanctus Dominicus rogavit sanctum Ignatium, ut mihi bene precaretur, & quamvis se initio excusaverit pro sua humilitate, dedit mihi tamen benedictionem liberalissimam, inclinante se sancto Dominico, & Angelis more Religiosorum, dum illam mihi impertiretur.

§. V.

ALiâ vice me inviserunt sanctus Dominicus, sanctus Franciscus, sanctus Bernardus, sanctus Augustinus, sanctus Benedictus, & sanctus Ignatius: & prætermisiss alijs rebus, de quibus cum ipsis egi, interrogavi ipsos de quodâ scrupulo, quo angebar, dicendo illis: Benedicti Sancti, ego vehementer desidero placere DEO in omnibus meis operibus, & esse quam pauperrima, atque omnia deserere, ut me possim totam tradere DEO, absque omni terrena occupatione. Possideo modò quasdam imagines, atque alia etiam necessaria ad vitam humanam, ac ad sustentandas meas socias. Opto, si DEO placet, omnia derelinquere: quid vobis videtur, benedicti Sancti? Primus cœpit loqui sanctus Benedictus, dicens: Soror nostra, multæ & variæ sunt viæ, quas DEUS habet in sua Ecclesia, quibus ducit animas; omnes autem bonas & sanctas. Ego institui meam Religionem, & volui in illa possideri fundos ac redditus, quò meis Religiosis suppeterent omnia necessaria pro sustentatione, ità ut illis nihil deesset, & hoc modo liberi à sollicitudine quærendorum bonorum temporalium, quæ jam haberent, quærerent DEUM sollicitius & quietius. Præterea volui, ut haberent famulos, qui ipsis inservirent, quò essent expeditiores ab occupationibus, ad contemplantum.

Kkk

Omnia

Omnia hæc sunt aptissima ad finem meæ Religionis, & placet mihi, ea modo ab ipsis haberi. Iste sanctus Patriarcha (designando sanctum Franciscum) res suas aliâ bonâ & sanctissimâ viâ disposuit, fundando suâ Religionem in magna paupertate, ac ita stricta, sicut vides. Utrumque fieri magnoperè conveniebat, juxta statum cujusque Religionis. Noli igitur angi, neque sollicitari de eo, quod possides: quia spectatâ via, quâ te DEUS ducit, expedit, ut aliquid possideas; & optimè facis, præsertim si omnia fiant ex voluntate tui Confessarij. Sanctus Patriarcha Ignatius approbavit istam sententiam, & reliquorum Patriarcharum, qui omnes confirmaverunt judicium sancti Benedicti. Sanctus Dominicus verò addidit: Nè te reddat sollicitam possessio eorû, quæ habes; vult enim id DEUS, propter fines, quos tu bene habes perspectos, & Divina Majestas tibi declaravit. Etiam in mea Religione, ad Divinum cultum habentur imagines, reliquiaria, & pretiosa ornamenta, placetque mihi, quod id habeat, propter tam sanctos fines, sicut haberi vides in Æde meâ sancti Pauli. Talia sunt quæ tu possides, siquidè omnia cedunt in obsequium DEI, pro ratione status, in quo te ipse collocavit. Quia verò es fatigata, diu conversando cum sancto Benedicto, par est, ut te relinquamus. Vale.

Etiam Gloriosus sanctus Bernardus me solatus est in meis afflictionibus, dicendo mihi, se magnam gloriæ partem, quâ fruitur in Cælo, obtinuisse morbis à se toleratis, cum eorum tolerantia plurimum DEO placeat, atque idem eventurum mihi, propter eos, quos patior: neque mihi anxie sollicitandum esse, de tribus spiritualibus filiabus, quas habeo in ipsius Religionè, illas enim ab eo protegi. Postea subjunxit, se mihi adferre insigne donum nomine Beatissimæ Virginis, ostendens mihi album cingulû, simile ijs, quæ gestant ipsius Religiosi: Ego tergiverlabar, quia mihi videbatur esse cingulum oculis corporeis visibile; semper enim talia refugio. Sed Sanctus respondit meæ cogitationi: Non

est, ut cogitas, res exterior, sed mystica, quæ representat donum castitatis, quod tibi sacratissima Virgo concedit, & nunc confirmat. Tange, & videbis. Ego illud tetigi, cinxiq; me ipso, & in momento penetravit intra meam animam. Tum Sanctus à me discessit, & ascendit ad Cælum cum comitatu multorum Angelorum.

§. VI.

Denique licet illam isti Sancti toties visitarent, non perdidit tamen solatio suos timores, id quod ipsi probaverunt, & laudaverunt. Quodam die, ait, cum me inviserent Gloriosi Sancti, S. Dominicus, & S. Ignatius, ac S. Franciscus, conata fui me abstrahere, dicendo intra me. Ita profusus, modò veniunt Sancti ad invisendam Sanctam! quasi irridendo me ipsam, cum profunda cognitione, quam mihi DEUS tunc dederat, mearum miseriarum, eò quòd mihi viderer esse indigna ejusmodi visitatione. Interea recurri ad DEUM, ut cum ipso agerem, sicut consuevi, & sancti expectaverunt, donec me componerem. Postquam autem quædam cum ipsis contulisset, vidi illos invicem colloquentes; quo colloquio finito, mihi dixit sanctus Dominicus: Soror nostra, admirabilis est status tuæ animæ, & modus, quo DEUS in te conjunxit res tam distinctas; quod licet certò ac fimiter tibi perluadeas, DEUM tecum loqui, seque tibi communicare in visionibus ac visitationibus suis, quas experiris, adeò ut id mihi non possis negare, atque si esset opus, assereres in judicio; unâ tamen in his tuis vijs sequarâ ductum tuorum timorum, juxta ordinarias leges prudentiæ Christianæ, & doctrinæ Sanctorum, ac sacræ Scripturæ, quasi careres certitudine, quam in cordis tui & animæ intimo habes de eo, quòd sit DEUS, qui se tibi communicat. Hoc est ingens donum DEI, magni illud æstima. Tum, postquam mihi omnes tres benè precati fuissent, reversa sum ad me extitum, in quo fueram.

CAPVT XXVII.

Quomodo eam visitauerint Sancta Catharina Senensis, ac S. Teresia à JESU, quàmque fuerint differentes illarum naturæ ac vocationes, & qualiter viderit in Cælo multos, qui ipsi fuerant in hac vita familiares.

Similiter visitauerunt Venabilem Marinam alieque Sancta, que fuerunt Fundatrices, vel amplifcatrices suarum Religionum.

§. I.

U*Na ems Sancta Catharina Senensis.*
Cum me aliquando vehementer persequeretur dæmon, inquit, venit ad me solandam Gloriosa sancta Catharina Senensis, vestita habitu suæ Religionis. Habebat manus impositas intra manicas sui habitus, & spineam coronam in capite. Comparebat vultu aliquantum macilentum, & modestissimo, ac præferebat magnam sanctitatem. Alloquuta est me peramanter, dicendo mihi: Quomodo tam cito fuisti afflictæ ac turbata? si scires, quid mihi fuerit factum in mundo, videres amplius esse, quàm id, quod tibi modò contingit. Et videor mihi illam audiuisset loquentem, quasi auditu corporeo, atque loquebam ipsius fuisse nonnihil tenuem, & valde moderatam, ac suavem. Ingens inde cepi solatium. Sed postquam abiit, eram quasi abrepta, cogitans, qualis fuisset ista visio. Dixitque mihi DEUS: Illa, quam vidisti, fuit sancta Catharina Senensis, quæ venit ad te solandam & animandam; noli timere. quod mihi attulit multò majus solatium, & memor hujus Sanctæ, nec non verborum, quæ mihi dixerat, non affligebat tantopere, quando me dæmon persequeretur.

Aliàs in alia afflictione, me inuisit eadè Sancta, adducens secum tres parvas moniales sui habitus, quarum duæ stipabant unum ipsius latus, & tertia alterum, dixitque

mihî: Noli adeò affligi timoribus, quos tibi diabolus immitit; longè pejus me tractabat, dum degerem in mundo. Esto bono animo. Ego illi respondi: Credo ita esse, Gloriosa Sancta. Et non cessabam contemplari illas Virgunculas. Videns autem ipsa, quòd eas aspicerem, dixit mihi: Istæ puellulæ, quas mecùm vides, sunt meæ filia, mei habitus ac Religionis, & obierunt novitiæ, fruunturque cœlesti beatitudine, ac fuerunt in mundo oriundæ ex illustri sanguine. Post hæc atque alia mihi dicta, reliquit me plenam solatio.

In alia afflictione me visitavit tertio hæc Sancta, induta suo habitu candido instar nivis, ex panno quasi cilicino, qui videbatur cœlestis; adeò enim erat elegans, & solatio afficiebat animam, quæ illam contemplantur; ferebat in manibus baculû. Eâ conspectâ, incepti ipsi narrare meas afflictiones, & cruciatus, ut pro me oraret Dominum, qui tunc est loquutus, & dixit Sanctæ: Alloquere illam, & solare, hæc enim est mea voluntas. Subitò Sancta ad me conversa, me est solata, dicendo mihi quædam valde accommodata meæ necessitati.

§. II.

I*nvisit illam etiam sancta Teresia à JESU, cujus consuetudine fuerat usa ante ipsius felicem obitum, & cor probè habuerat perspectum, quòd non fuisset timidum, nec pusillanime, sed magnanimum, & generosum, ad agendum cum proximis, atque in hac rem cum ipsa nonnulla contulit, quæ sic refert: Quodam die mihi spectabilis adfuit Gloriosa Sancta Teresia à JESU, quando jam regnabat cum Christo Domino in cælo: sed ego reluctabar, more meo,*

Kkk 2

expo-

exponendo illi causam, ob quam id facerem. Illa verò instabat objiciens se meo conspectui, utque me deliniret, incepit mihi dicere, quæ mihi conveniebant, & erant grata, inquiens: Nōne scis etiam me esse filiam Societatis, & fuisse illi bene addictā, confessamque Patribus Societatis, ac habuisse in ipsa meum Confessarium, quem modò in Cælo agnosco & veneror. Dum id audirem, attendi, & libenter ipsi accommodavi aures. Interea Sancta prosequendo sermonem dixit: Noveris quoque à me non solum diligi meas Moniales, sed etiam, quotquot optaverunt meæ Religioni nomen dare, sicut tu optavisti. Hoc audito, incepit deponere illum meum metum, & eam intueri, ac alloqui, recensendo ipsi meas miseras ac fragilitates, & quomodo quavis re turbarer, præsertim quando me vellem obstringere aliquo voto, rogans illam, oraret pro me DEUM, ut me redderet humilem, & gratam suis oculis, laudansque ipsius animum & generositatem, quā vivens in hoc mundo promisit facere, quidquid intelligeret cedere ad majus DEI obsequium. Sancta mihi ad id respondit: Animadvertite, quòd, cum me DEUS condiderit, ut aggrederer, & executioni mandarem tantum opus, quantum opitulante ipsius gratiā & auxilio sum exequuta, fundando istam Religionem, ideo mihi etiam illum indiderit animum, & generositatem, ut attentarem tam hoc, quàm alia omnia, ac amorem Divinæ suæ Majestatis ferventē & imperterritum ad agendum, quidquid intelligerem ipsi esse gratius, & cedere in majus illius obsequium. Tibi non est datum tam multum, ideòq; non miror magnopere, te, ut mihi dicis, esse imbecillem, ac timidam. Orabo pro te DEUM, ut à me petis. Inter hæc & alia, quæ mihi dixit, est elapsa media circiter hora, & recreavit me ista visitatio, fuitque mihi exemptum per specialem DEI illustrationem omne dubium, ut crederem esse sanctam Matrem Teresiam à JESU, quæ mecum loquebatur. Id ipsum verò mihi fufius declaravit aliàs, dum me visitavit. Quia cum animo revolverem admiranda opera, quæ præsti-

tit, fundando tot monasteria, & considerarem, quàm essent disparia ac vilia, atque inutilia opera mea, incepit metuere, an bene progrederer his inusitatis vijs. Intenta isti cogitationi, vidi sanctam Matrem Teresiam à JESU, quæ veniebat quasi festinans, hilaremque exhibens vultum, & suo more mihi dixit: Dominus sit tecum, Filia mea, quid nunc agis mea Amica, ac Dilecta? & quales sunt his diebus cogitationes tuæ, atque conjecturæ de operibus Domini DEI, ac diversis vijs, quibus Divina Majestas ducit animas, ad majus earum bonum, & gloriam, ac obsequium suum? Noveris, Amica, nos non posse assequi iudicia DEI, & ipsius intentiones, vel intelligere; & cuius esse acquiescendum Divinæ voluntati, atque acceptandum, quod de ipsius anima statuit. Te creavit DEUS, ut consequeretur unum gloriæ suæ & obsequij finem, me verò ob alium; & propterea tibi dedit naturam idoneam ad istud propositum, direxitque tua opera & vias ad hunc finem; mihi verò meam valde discrepantem à tua, dedit aptam pro eo, ad quod volebat meâ operâ uti, & pro fine, quem sibi idcirco præfixerat. Quænam ex his duabus naturis, operibus & vijs, quas nobis DEUS dedit, sit melior & utilior coram Divinis ejus oculis, ipse scit, & novit melius, quàm ulla pura creatura posse suo ratiocinio assequi. Audiens hæc à sancta Matre dici, fui vehementer exhilarata, & respondi illi cum solatio ac reverentia, dicendo: Chara Mater animæ meæ, bene video, & agnosco, quidquid dixisti; verum ad hoc postremum, quod dicis, respondeo, tuâ veniâ, quòd, etiamsi verum sit, à DEO tantummodo, & ipsius Sapientia, penetrari fundum animæ, quidve sit melius; clarissimè tamen percipiaris tua tam præcella & heroica opera, tuasque virtutes & Spiritum Divinum distare plurimum à paupertate, ac vilitatibus & miserijs meorum operum, atque exiguo spiritu meo. Et hoc est certissimum, ut aliud cogitare vel intelligere, magnus esset error, & manifesta ignorantia. Benedicis, Anima mea, bene (dixit sancta Mater) quia loqueris ex sensu tuo. Sed ego tibi nunc

nunc dicam verum de eo, quod scio, & intelligo in Domino. Quæ in me DEUS est operatus, ac spiritus, quem mihi dedit, & gratiæ extraordinariæ, quas mihi præstitit, atq; viæ, quibus me duxit, fuerunt admirabiles, utpote opus ipsius potētis dextræ. Videtur Dominus in suo cœlesti hortō suarū misericordiarum, beneficiorum, ac donorum cœlestium, viarūq; admirabilium, ac proficiarum animabus, decerpisse singulos flores ex singulis plantis, & consecisse ex ijs omnibus suaveolentissimum, magnæque virtutis ac utilitatis fasciculum, & illum posuisse in suo Altari, seu sacra mensa, ad quam illi servitur, & in qua reponuntur pertinentia ad ipsius obsequium. Sic DEUS mecum videtur egisse. Verū ego tanquam miserabilis creatura necessario interdum nescivi perfectè conservare illos pretiosos flores, quos mihi DEUS donavit, ut idcirco decideret aliquod folium ex fasciculo, aliàs verò flos, atque aliquando etiam ramusculus: quia conversatio cum animabus ac proximis, & negotia ac opera externa divini obsequij, secum ferunt hæc pericula. Et nisi DEUS singulariter adesset suo auxilio in ejusmodi conversatione & occupationibus, accidere posset frequentius, ut qui ijs distinetur, ceperet, ac etiam caderet. Ista fuerunt, quæ à me DEUS voluit fieri, & hæc viæ, quibus me duxit. Viæ verò, quibus tu, Anima, à DEO duceris, & ea, quæ te vult agere ad suum honorem, ac res internæ & extraordinariæ, sunt diversæ ab his meis: quia potissimum, quod in te, Anima, DEUS operatur, est purè Spiritus Divinus. Scisne, quomodo id fiat? sicuti, si ex eo fasciculo, quem dixi, mihi fuisse à DEO donatum, & ex omnibus ijs floribus sui viridarij multos decerneret, injectisque ipsis in alembicum suæ bonitatis, potentæ & sapientiæ, per distillationem ex ijsdem eliceret aquam Angelicam, aquam Divinam, fragrantissimam, suavissimam, & pretiosissimam in suo conspectu, atque hanc tibi daret, & gratiosè donaret, ut illam infunderes in phialam ac vas animæ tuæ, tūque illam offerres & poneres in altari ac mensa admirabili, in qua reponuntur, spectantia

ad obsequium DEI. Hæc spiritualis aqua ac Divina, est perquam proficua ac secura, optimèque conservat suam virtutem ac pretium. Non est instar floris, qui quandoque marcescit, vel perdit folium, aut patitur aliquod detrimentum, propter majus periculum, cui subest, nè non conservetur. Hæ sunt viæ tuæ, Anima, & spiritus tuus. Et quia tibi Dominus DEUS dedit atq; communicavit magnum amorem sui, ac proximi, nec non efficaciam desideria, quantum est in te, faciendi, & amplectendi omnia opera, concernentia ipsius servitium & bonum animum, quantumcunque magna essent ac difficilia, idè spiritus, ex DEI Bonitate, facit sua hæc opera charitatis & servitij Divini, ac si illa præstaret. Ità se res habet. Age magnas gratias DEO, & confortare, ac solatium habe in DEO, & vale. Auditis his verbis ac dictis hujus sanctæ Matris, vehementer est mirata mea anima, & magno solatio fuit repleta; cūque videret illam, ut putabat, tam citò abeuntem, jamque plurimum recrearetur ipsius præsentia, incepit illi dicere, ac repetere aliquoties: Noli abire, sancta Mater, noli abire, amore DEI, nè me solam relinquis. Sed sancta Mater dicebat amanter & benignè: Non potest aliter fieri, Anima mea, non potest fieri aliter, quàm ut abeam, quia non habeo facultatem à DEO, me diutius detinendi. Vale. Tum statim quidam sancti Angeli cōparuerunt meæ animæ, qui sunt ipsam solati, ac distraxerunt, donec sancta Mater discederet.

Istud responsum Gloriosa sanctæ Teresie fuit sapientissimum, & prudentissimum, quod ad præsens propositum dari potuerit, juxta ea, quæ DEUS dixit Venabili Marine, nimirum, ipsius naturam timidam ac verecundam esse meliorem & securiorem pro vijs extraordinarijs, quibus illam ducebat, & pro admirandis operibus internis, ad quæ ipsam erit elevaturus, operando occultè in proximis per ejus preces, & colloquia privata, ac alia media accommodata ipsius meticulosa nature, quod per alios sanctos & sanctas operabatur manifestè: sicut aqua Angelica, non minus diffundit suum odore,

quàm ipsi flores, licet non sit tam pulchra, quàm illi, ut apparebit in sequenti libro.

§. III.

EX hac visitatione sancte Teresia à JESU, cum qua familiariter egerat in hac vita, colligamus etiam curam, quam DEUS habuit, gratificandi sua Famula, ut venirent ad illam visendam Sancti ex Cælo, qui ipsi hinc fuerant noti, vel ut elevata in spiritu ad Cælum, eosdem ibi videret, & alloqueretur. Quadam vice, inquit, cum paterer graves dolores, visitavit me sacratissima Virgo, adducens secum duas Virgines, unam vestitam instar Monialis S. Dominici, & aliam in vestitu seculari. Et postquam me fuisset solata, aspiciens sanctam Monialem, dixit mihi: Novistine istam? Ego illam aspexi, & non agnovi statim; cogitabam autem, essetne sancta Catharina Senensis? Beatissima Virgo mihi secundò dixit: Aspice ipsam bene. Tunc illam sum intuita attentius, atque agnovi esse sororè meorum Confessariorum, Monialem ex Monasterio, quod habet nomen à Matre DEI, cum qua mihi intercesserat arcta amicitia ab infantia, quia jam tunc valde ferio erat addicta virtuti. Obijt sancte, sicut vixerat, & post mortem venit aliquoties ad me visitandam cum magna jucunditate. Atque hac vice, postquam se manifestavit, quæ esset, me est amplexata, & solata in afflictionibus, quas patiebar, dicens mihi, quòd si ob aliquid posset dolere in cælo, doleret, se non fuisse plus passam in isto exilio. Hoc non dixit, quasi non fuerit multum passa, sed quia voluisset, ut longè amplius passa fuisset, quò magis placeret suo DEO ac Domino. Deinde mihi dixit Beatissima Virgo, intuita alteram Virginem secularem: Noscisne hanc? & cum illam bene considerarem, agnovi esse unam meam consobrinam, quæ sexennis desierat vivere; tum etiam rescivi, fuisse illi acceleratum usum rationis, & promeritam esse multum in morte.

Ad extremum, brevitatè causâ, pro nostro solatio, qui etiamnum vivimus, texam brevem catalogum quarundam personarum

secularium & religiosarum, quas vidit in cælo, quarum nonnullæ venerunt ad illam invisendam. Vidit Severissimam Reginam Margaritam Austriacâ, Conjugem Regis Philippi tertij, magnam Matrem & Protectricem nostræ Societatis, cujus vita adeò pia & exemplaris certam reddit veritatem hujus revelationis; Ducissam de Alba; Dominam Mariam de Toledo, Fundatricem Monasterij Laura, quæ ostendebat, se esse in magna gloria, propter sua præclara facta; Episcopum Vallisoletanum Franciscum Sobrinum, qui ipsius Confessionem sæpe exceperat, & asseruerat veritatem Purissimæ Conceptionis Beatissimæ Virginis; Doctorem Mendez de Duebla, Auditorem in hac Regia Cancelleria, virum eximia pietatis, & summo opere addictum isti famula DEI: eodemque modo vidit alios ex statu seculari, quos præmittito.

Vidit etiam multos insignes viros ex Societate, qui illi fuerunt familiares hic Vallisoleti, ut erant P. Garcia de Alarcon, Visitator hujus Provincia Castellana; P. Christophorus de Ribera, ejusdem Provincia Præpositus; P. Philippus de Acunja; P. Fructus de Lara; Frater Joannes Garcia; P. Alphonsus Ferrerius, qui fuerat Provincialis, & Præpositus hujus Domus Professe; P. Petrus de Leon ipsius Confessarius, & alij, qui illi fuerant à confessionibus, quorum nomina non expressit, forè quòd eorum fuerit oblitus, sicut neque aliorum Patrum sancti Dominici, qui illam similiter erant soliti visitare, & audiverunt confitentem, quòsque conspexit in cælesti gloria; Patrem præterea Sebastianum de Sarmiento ex Societate, qui illi consueverat aperire suas internas afflictiones, quæque ipsa non parum in illis juvit, vidit valde hilarem, dicentem sibi: Bona nova, bona nova, victor, victor. Illa audito hoc dicto timuit, an non incurreret aliquid periculum. Ipse autem ei respondit: Subtilissima filia ducuntur illa hora, sed gratia sint DEO, quòd evaserim victor. Et alia vice ipsum vidit, quòd in manibus gestaret suam palmam, in quadam pompa Beatorum. Rursum cum defunctus fuisset in Domo Professa quidam Frater, dictus Thomas Binos, antequam esset munus Sacramentis, exce-

ptā extremā unctione, eò quòd derepente fuerit dimotus à ratione, postridie finito Sacrificio Missæ solenni, quod pro eo fuerat celebratum, vidit ipsum conscendentem Cælum, cinctum Angelis, & sanctum Patrem Nostrum illi venientem obviam. In ejus ingressu videbatur totum Cælum commoveri præ gaudio, ut hinc pateat verum esse, quod

dicit sacra Scriptura: Justus, si morte præoccupatus fuerit (repentinâ) in refrigerio erit. Omitto multos alios, quos vidit prius in Purgatorio, & agnovit, ac deinde adjunctos suis orationibus & suffragijs conspexit ascendentes ad cælum.

✠✠✠✠✠✠
✠✠✠✠✠✠

CAPUT XXVIII.

Quomodo Christus Dominus illi revelaverit purissimam Conceptionem suæ Sanctissimæ Matris.

Reservari pro fine hujus Quarti libri speciales revelationes, quas Venemabilis Marina habuit de Purissima Conceptione DEIPARÆ Virginis, immuni à peccato originali, qualem fuisse suo testimonio comprobaverunt illustrissimi Sancti, ut memoratum est. Inceperunt hæc revelationes in Decembri anni 1616. occasione tunc innovatæ Valli soletæ & in universa Hispania prorsus inusitata devotionis ad celebrandum hujus mysterij Festum, cui illa semper fuit addictissima. Et quia multe sunt de eo revelationes, adferemus solum præcipuas, prætermissis nonnullis, quæ illi semper eveniebant in ejusmodi casibus, vel concernunt alia diversa mysteria.

§. I.

Cum, inquit, biduo vel triduo ingens gaudium perciperem ex devotione, quâ colebatur Intemeratissima Conceptio Beatissimæ Virginis, aliquando manè venit mihi in mentem quædam hujus argumenti cogitatio, seu ratiocinatio, in qua ita hæsi immersa & abrepta, ut quasi nescirem cujusnam illa esset, meâne, an DEI; sed continuo adverti, quòd me Divina Majestas alloqueretur, ac diceret: In quo ex his duobus, quæ proponam, major favor exhiberetur & gratia cuiquam Principi

Filiæ magni Regis? an si hic bene illi volens, eam præter morem vestiret, atque exornaret venustissimè, hoc verò factò, ipsam fineret abire, quocumque illam casus deduceret: atque si, ubi eadem Princeps abiens, lapsa fuisset in aliquo non nihil difficili transitu, seque commaculavisset, tum Pater ejus ex amore, quo ipsam prosequeretur, cernens afflictam ac gementem, illi blandiretur, eamque pacaret, dicendo: Noli affligi, filia mea dilectissima, propter maculam tuæ vestis, ego enim tibi dabo aliam, istâ elegantiosem; juberetque illam subito exui eâ veste maculatâ, & indui aliâ elegantiore & pretiosiore? an verò, si idem Rex hanc suam filiam adeò dilectam, postquam illam vestivisset, & venustè ac admirabiliter exornavisset gemmis, apprehensâ ejus manu, sublatam in sua brachia ferret, ac traduceret per illum difficilem & periculosum locum, nè ibi caderet, seque defæderet? Dic jam, quò ex his duobus tibi à me dictis modis existimas majorem favorem & gratiam à Rege præstandam suæ filiæ? Intellecto ac percepto hoc discursu, respondi: Existimo, mi Domine, absque dubio fore majorem gratiâ, quam Rex præstaret suæ filiæ, si ipsam manu duceret, ferretque in suis brachijs, ditatâ à se & exornatâ gemmis, nè caderet, seque macularet, quàm si lapsam ac defædatam rursus vestiret, ac denuò ornaret. Bene est, dixit Dominus, bene est. Sed subjicit deinde ea mentem meam cogitatio,

tatio, quomodo ista comparatio Regis, qui tam splendide exornaret suam filiam, quæ postea cecidisset, seque maculavisset, adaptari posset sanctissimæ Virgini, eò quòd ipsa non fuerit exornata, neque habuerit ulla merita, antequam esset. Dixi id Domino, & Divina Majestas mihi respondit: Bona est comparatio: quia ego in mea æternitate, & in mente mea Divina, istam creaturam elegi in meam Matrem, ipsamque prædestinavi, & in mea prædestinatione jam inde extitit, modo à me explicato. Paulò post conspexi duas nubeculas, unam candidam & pulchram, & alteram veluti fuscam, à qua erat quasi obumbranda prior, sed Dominus ipsam detinuit. Et intellexi primam fuisse corpusculum recens formatum Virginis, alteram verò culpam originalem, quæ illud erat occupatura, sed esse inhibita à DEO.

§. II.

Hanc eandem veritatem confirmavit alià vice Beatissima Virgo, declamando, quid ex semet ipsa haberet. Dum, inquit, Dominum, & ejus Matrem quàm instantissimè rogarem, ut felicem foretur exitum hoc negotium (in Decembri anni 1617.) alloquuta me est, significando mihi, me id bene ac rationabiliter petere à Domino, & dixit: Amica mea, ego non nego, sed fateor, me esse filiam meorum Parentum: Verùm noveris, Dominum Majestatis ex mera sua bonitate & clemètia mihi præstitisse eam gratiam & misericordiam, ut me præservaret à lapsu peccati originalis, id quod fuerat ab æterno de-

cretum in Consistorio Sanctissimæ Trinitatis, ibidemque erat constitutum, ut Virgo, in qua Verbum Divinum erat assumpturum Carnem humanam, esset purissima & mundissima ab omni macula, & immunis à nævo peccati originalis. Atque hoc est certissimum.

Alio die (in Aprili anni 1618.) cum post sacram Communionem DEUM orarem, ut hanc veritatem illustraret, respondit Divina Majestas: Nonne vides? Nunquid enim mihi erat assumenda caro ex femina, quæ fuisset maculata peccato? indicando, id non fuisse conveniens infinitæ ipsius Bonitati.

Alio die illi dixit Sanctissima Virgo, agens de hoc mysterio: Scias velim, pluri à me fieri gratiam, quòd non fuero vel per momentum subdita peccato, & inimica DEI, quàm quòd sim ab eo assumpta in Matrem.

Hoc & idèò Divina Virgo asseruit, ut agnosceremus, quàm sit detestabile, nos vivere destitutos gratià DEI, & esse ipsius hostes vel unico momento. Neque exiguum hujus rei indicium est, falsa insultatio diaboli, dicentis isti famula DEI aliquando cum incredibili mihi: Ista, quàm vos adoratis, fuit prius mea, quàm vestra; quia Pater mendacij conabatur hac falsitate illi affligere. Et cum eo tempore sentiret terribiles cruciatus, dixit ad Dominum: Unde mihi, Domine, advenit tantum malum? qui respondit, provenire illud à diabolo actò in mihi ob id, quod fiebat pro honoranda sanctissima ejus Matre.

CAPUT XXIX.

Quomodo fuerit à DEO iussa publicare hanc veritatem, & Beatissima Virgo illam ad idem sit hortata, remunerando mysticis donis ipsius curam, quâ id egit.

Er idem tempus Christus Dominus, & sanctissima eius Mater illam hortabatur, ad cooperandū, quantum esset in ipsa, modo quo posset, ut publicaretur hæc veritas, & promoveretur ista devotio.

§. I.

Quodam die, ait, mihi Dominus dixit, accommodando se meæ timidæ ac verecundæ naturæ: Nonne aliquid faceres in mei gratiam? Non ageres gratias Regi Philippo pro obsequio, quod mihi exhibet, dum pie tuetur purissimam Conceptionem meæ sanctissimæ Matris? quia sentiebam ingentem difficultatem in ejusmodi rebus, rogavi illum humiliter, nè mihi id mandaret. Et postquam multis hac de re egissem, quæ brevitatis ergo omitto, sanctus meus Angelus Custos, loquens mihi in intimo & lecretissimo meæ animæ recessu, dixit hæc verba: Quod te scribere oportet ad Regem Philippum, est hoc: *Rex Domine noster, milles tibi exosculor pedes, propter eximium obsequium, quod præstas DEO Domino Nostro, ac Sanctissime eius Matri, & propter magnam gratiam, quam nobis omnibus facis, dum tanto pietatis sensu honoras ac tucri Purissimam Conceptionem hujus Domine nostræ. Dominus te idcirco remunerabitur; id quod ego ab eo suppliciter petam in meis indignis precibus.* Quid in hoc habes difficultatis? ajebat Angelus. Post biduum vel triduum mihi rursum Angelus est loquutus, dicendo: DEUS sit tecum, serva DEI, & Soror nostra. Conset tibi, me esse ad te missum à Domino Majestatis, ut tibi id persuadeam, de quo tecum est loquutus. Vult verò ut statim exequaris, quod tibi man-

datum est, & injunctum: hæc enim est ipsius Divina voluntas. Ego timens, nè Dominus indignaretur, propter repugnantiam, quam ostenderam, dixi illi: Sancte Angelè, ob quam causam te Dominus misit ad ferendum mihi istud nuntium, & quare mihi id non dixit Divina Majestas, sicut aliàs consuevit? Estne fortè ista, quòd fuerim tam incircumspecta ac inurbana: & dum mihi significaret, quid hæc in re fieri vellet, sim illi obloquuta, exhibendo me ipsi difficilem? Non est hæc causa (dixit Angelus) ob quam tibi non loquitur Dominus per se ipsum, sed quia mihi voluit præstare istam gratiam, ut me constitueret suum legatum, qualem præstat suis Angelis, & præstitit sancto Archangelo Gabrieli, mittendo ipsum, tanquàm suum legatum, ad Beatissimam Virginem, in negotio tanti momenti, quanti erat Incarnatio Filij DEI. Et animadvertite, quid hæc Domina responderit ad nuntium Angeli: dicendo tandem: *Eccè Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Atque hoc supposito, quid respondes ad id, quod tibi dixi nomine DEI? Id ipsum, ajebam ego, quod respondit mea Domina, Virgo MARIA, cujus sum ancilla, & dico: *Eccè vilissimus vermis & creatura Domini, fiat in me voluntas ejus, quia eadem est mea, nec aliud volo ac desidero.* Bene est (dixit Angelus) vale. Subito desijt videri à mea anima. Et scripsi Epistolam ad Regem Philippum tertium, sicut mihi fuerat imperatum.

Aliam Epistolam jussit ipsam scribere deinde ad eundem Regem, adhibita operâ duorum Angelorum, cum multis circumstantijs, quas etiam omitto, dicendo illi, ut eâ scriberet, expedire ad majorem gloriam Domini DEI, & obsequium ipsius, ac sanctissime eius Matris, ut Episcopatibus ac Prelaturis

ris Hispania prospiciat de personis, non solum bene meritis, sed etiam qui teneant & profiteantur sententiam de Purissima Conceptione Beatissimæ Virginis, conceptæ sine peccato originali. Hec Epistola fuit scripta ac tradita ipsimet Regi ad manum.

Alias literas exaravit ad Reverendissimum Patrem Provinciale Ordinis Predicatorum, Fratrem Dominicum Pimentellum, in hæc verba:

DEUS sit in anima Tuæ Paternitatis, detque ipsi suum sanctissimum ac Divinum Amorem.

Reverendissime Pater, bene adverterit Tua Paternitas, quam timidè ac verecundè egerim, eò quòd non fecerim, quòd debeo, ut clarè ipsi loquerer de negotio Purissimæ Conceptionis sanctissimæ Virginis MARIÆ Dominæ nostræ. Non feci bene, ut dico, & Dominus DEUS noster Majestatis me propterea reprehendit: Quia postquam mihi injunxisset, ut exponerem ac dicerem, quòd intellexeram à Divina Majestate, de veritate hujus sanctæ doctrinæ, designavissetque mihi viros graves, & sapientes ac Religiosos, atque ex Ordine Nostro, quibus id dicerem; postquam etiam fuisset obsequuta obedienter, quoad cæteros, id quòd per DEI misericordiam habuit optimum successum, tantum cum Tua Paternitate, quæ erat ex designatis, quibuscum mihi erat agendum fufius, egi timidè & verecundè. Nollem hunc defectum utrique imputari, quòd ego sim inobediens; Tuæ autem Paternitati, nescio desitne dispositio. Negotium in eo versatur, mi Domine; quòd sit infallibilis veritas, sanctissimam Virginem MARIAM Dominam nostram fuisse conceptam sine peccato originali, quòd scio ab ipfomet DEO, qui est veritas infallibilis, quæ non potest falli, neque nos fallere. Et quia hoc est præcipuum, sufficiat. Omitto allegare Sanctos, & Nostros, quemadmodum etiam possem. Benedictus sit DEUS! Cum ita sit, obsecro Tuam Paternitatem, quam maximè possum, & rogo Nomine DEI, in cujus versor præsentia, dum id dico, expendat hanc rem bene,

& amplectatur ex corde, atque credat, esse veram istam sanctam sententiam, quam pleriq; omnes tenemus, ad majorem gloriam DEI Domini Nostri, & sanctissimæ ipsius Matris, animetque se Tua Paternitas ad id, siquidè ista sancta doctrina æquè potest teneri propter honorem sanctissimæ Virginis Dominæ Nostre, & tenenda est, quia est vera, ac summus Pontifex nobis concessit, ut ipsam honorarem, & eique faveremus, volens, ut ista doceatur prononcione, & contraria, quoad id, preamatur silentio. Hoc est, quòd fieri convenit, & quòd DEUS vult à tua Paternitate. Atque id sufficiat, amore DEI. Divina Majestas Tuam Paternitatem conservet, exornetque cumulatè donis celestibus ipsius animam. Ex Domo, Die Martis.

Marina de Escobar.

§. II.

JUSSU itidem DEI scripsit alias literas Reverendissimo Patri Generali Ordinis Sancti Dominici, rogando ipsum, curaret, ut omnes ex ejus Religione propenderent ad hanc sententiam, & sigillatim loquum est Patribus ejusdem Ordinis, qui ipsam irriserant, scripsitque de hoc ipso ad absentes, qui illam non viderant. Ut autem intelligerem, inquit, quantum DEO placeat, si fiat, quòd ipse jubet, etiamsi non fortiatu statim optatum exitum, dignatus est mihi manifestare, quid contigerit eo tempore, quo mee literæ fuerunt traditæ Reverendissimo Generali Sancti Dominici, quia juxta bonas conjecturas, tunc accidit hæc visio.

Cum vacarem Orationi (in Januario 1617.) converti oculos animæ ad meos Dominos quatuor Angelos, & vidi illos splendidissimè indutos, atque exornatos auro purissimo cælesti, & gemmis. Quamvis autem illis exhibuerim honorem, vix ipsos volebam aspicere. Quotiescunque enim Dominus mihi exhibet tam pulchra & gloriosa hujusmodi spectacula, sic soleo reluctari. Nam in hac vita non desidero videre tam admiranda, & quæ tanto solatio afficiunt animam. Sed obstupescens

dixi illis: Domini mei, nonne mihi dicent, quare sint taliter ornati, & præter morem gloriosi? id enim fieri consuevit, quando speciale Festum celebratur in nostra Ecclesia, & Dominus Majestatis vult, ut celebretur ac honoretur in cœlesti Jerosolyma: verum ego modò neque video, neque percipio ullam talem solemnitatem. Solennissimum Festum agit, Soror (dixerunt illi) in cœlesti Jerosolyma hoc die: Et ratio est, quia hodie per te Nominè DEI & sanctissimæ ipsius Matris intimatur Ordini Sancti Dominici, quæ sit sanctissima ejus voluntas, quoad opinionem, quam ab illis vult teneri, de materia Purissimæ Conceptionis Dominæ Nostræ. Illud festum solennissimè celebramus sancti Angeli in cœlesti Aula. Audiens id ab ipsis dici, obstupui, dixique illis: Estne possibile, mei Domini, quòd propterea celebretur tantum Festum? & quòd hoc tantopere fuerit DEO gratum, eique placuerit? Tunc, dummodo DEO gratum esset, ac placeret, ut dicerem, quod ea de re sciebam, concepi desiderium id ipsum exponendi ac indicandi ipsius nomine universo Ordini Sancti Dominici, quemadmodum faciebam.

§. III.

Posterea ut pateret, quomodo Beatissima Virgo remuneretur obsequia sibi præstita, notabiles fuerunt ea revelationes, quas ita refert: Dum aliquando manè (in Decembri anno 1616.) agerem cum DEO, & circumspicerem oculis animæ, vidi venientem, mihi que appropinquantem sanctissimam Virginem, Dominam nostram, mirè speciosam, comitantibus illam plurimis Angelis DEI. Dexteram autem ipsius stipabat sanctus Michaël, & sinistram sanctus Gabriel. Dixitque mihi amantissimè: Amica mea, & serua DEI, magnas habeo gratias pro eo, quod fecisti, quòdque pro meo honore istà occurrente occasione præstitisti. DEUS te remunerabitur. Cum audivissem id ab illa esse dictum, neque meminissem cujusquam rei pro ejus honore præstitæ, mirata sum, ac dixi: Sa-

cratissima Domina mea, verè ego non meminì, quid pro tuo honore fecerim. Omnino fecisti (subjecit) eà occasione, quæ se tibi obtulit, ideòque tibi refero gratias. Quod verò nunc vellem, est, ut alloquereris, quos scis, & novisti (significans mihi, qui essent isti) dicerèsque ipsis id, quòd tibi mecum nunc evenit, & ego dixi: Quid tibi videtur hac de re, quam à te peto? Audivi, quòd sanctissima Virgo mihi dixerat, & quia eram resignata in DEI voluntatè, respondi: Domina mea, certè libenter facio, quòd mihi imperas, si tibi sit gratum ac placeat; verum spectatà dispositione rerum præsentium, existimo ipsos mihi non credituros, nihilque mea dicta profutura. Et quia me pudebat, quòd adeò liberè alloquuta fuisset tam magnam Dominam, tamque sapientem, dixi: Nosti, Domina mea, me nihil scire, & esse ignorantem. Bene est (dixit sanctissima Virgo) probè scis, quòd, ex quo Filius DEI venit in mundum, & publicatum fuit ac prædicatum Evangelium, semper viguerit in Ecclesia Catholica mos intimandi Verbù DEI, sive id bene susciperetur, sive malè: ideòque non debet tergiversari is, quem DEUS vult loqui, ac denunciare veritatem, quia sic satisfacit suæ obligationi, quamvis non obtineatur finis & fructus, qui optatur, & esset obtinendus. Verum, ut ut seres habeat, id quòd modo facies, erit, conferre, quòd tibi mecum contigit, & à me audivisti, cum tuo Confessario, eisdemque aperire ac facere, quidquid ille tibi injunxerit Nomine DEI, & meo; hoc enim erit magis conforme tuæ naturæ timidæ, atque adferet tuæ animæ solatium. His à sanctissima Virgine auditis, fui recreata. Addidit autem statim: Dic mihi modò, quid tibi debeo dare pro exhibito mihi obsequio? quid vis tibi à me dari? Tunc respondi: Mea Domina, si tua Majestas, quia es, quæ es, mihi vult præstare magnam aliquam gratiam & favorem, id quòd à te peto, ac demissè postulo, est, ut mihi impetres à tuo pretioso Filio, ac Domino meo, lumen & gratiam, nè aberrem ab ipsius veritatibus, & sanctissima voluntate, utque tu sis illuminatrix & dux, ac adju-

trix mei Confessarij in omnibus occasione-
bus, quæ ipsi occurrunt, & necessitatibus
animæ ipsius; hoc à te peto, pro præmio.
Sic irà (dixit sanctissima Virgo) verum ego
etiam tibi nunc volo præstare gratiam, da-
reque tibi meâ manu quoddam cimelium
ac donum. Et impositâ suâ sanctissimâ
manu ad suum sinum, exemit torquem ex
auro purissimo & gemmis inæstimabilis
pretij, ac splendidissimis, injiciendoque
ipsum in meum collum, dixit: Accipe,
Amica, istud donum, quod tibi do ex a-
more, & æstima illud magni, atque custo-
di, & conserva in corde tuo, ac anima:
cum eo enim eris secura, & non poterit te
lædere, neque tibi nocere, aut damnum
inferre dæmon, qui deinceps timebit, ac
tremet coram te, sicut timer hostis iner-
mis, quando videt suum adversarium in-
structum validis armis, tum pro sui defen-
sione, tum pro illo offendendo. Post-
quam hoc audivissem, vidissemque me di-
tatam illo pretiosissimo & mystico torque,
stuebam vehementer & erubesceram,
quod me viderem irâ ornatam: Videbâr-
que mihi tremere, & vix mihi incidebat
modus, quo agenda essent gratiæ illi sacra-
tissimæ Dominæ, pro tanta gratia & favo-
re mihi ab ea exhibitio. Videns id sanctus
meus Angelus Custos, supplevit illum de-
fectum, actis magnis gratijs eidem Domi-
næ pro præstita mihi gratia, & accedens ad
me, abstulit ex meo collo illum pretiosum
torquem, imposuitque ipsum, & intromi-
sit mysticè ac admirabiliter in meam ani-
mam, irâ ut anima re verâ acceperit, pos-
sidadeatque illa dona, & gratias significatas,
atque expressas per illum mysticum tor-
quem: quin & ipsa natura videtur accepit
se suam partem levaminis ac solatij, & ne-
scio quæ bona, ut vix ea sciam explicare,
propterea quòd parum in id propendeam,
ut illa fiat particeps bonorum, & solatiorû
animæ, donec adveniat ipsius tempus,
quod DEUS decrevit.

§. IV.

Aliàs agens cum DEO, vidi venien-
tem Beatam Virginem speciosissimâ,

& cum comitatu multorum Angelorum.
Ferebat in sua manu coronam textam ex
floribus, & ego recurri ad DEUM, sicut
soleo, atque post mediam circiter horam,
tranquillato corde, Virgo me accessit, fa-
lutansque me, dixit: Accipe istam coro-
nam, pro præstitis mihi obsequijs. Et im-
posuit illam meo capiti, vidique oculis a-
nimæ, totam fuisse quasi conversam in au-
rum. Deinde subjunxit: Veni mecum.
Apprehendensque ipsa unum meum brachi-
& alterum alia persona, quam non vide-
bam, qualis esset (postea rescivi fuisse meum
sanctum Angelum Custodem) ascendi per
quosdam gradus ad thronum, in quo
Christus Dominus sedebat circumdatus
innumeris Angelis. Postquam acces-
sissem, prostravi me, & deponens coronam,
deposui illam ad ipsius pedes. Dominus
me est solatus, & cum se moveret, ac si se
vellet inclinare ad accipiendam coronam,
accesserunt Angeli, qui eam elevaverunt,
& ipsi porrexerunt. Dixitque mihi Do-
minus: Ecce hic tibi restituo coronam
perfectiorem, & in Nomine mei Patris,
ac meo, & Spiritus sancti te benedico. Va-
de in pace. Intellexi verò deinde à meo
Angelo, restitutam mihi fuisse à Domino
coronam perfectiorem idèò, quòd acce-
ptaverit actum, quo ipsam deposueram ad
illius pedes, attribueramque illi omnia.

Alio die, audivi foленным musicam in
Cælo, & vidi descendentem sacratissimam
Virginem, ornatam pallio cæruleo eleganti-
ssimo, cum qua veniebant, Processiona-
liter multi Sancti & Sanctæ. Postquam
pervenissent ad meum cubiculum, pro-
stravi me, & mei sancti Angeli me adduxe-
runt ad Beatam Virginem, vidique me
splendidè vestitam alio pallio, & habitu
coloris ac formæ monialium sanctæ Bir-
gittæ. Beata Virgo incepit ascendere ad
cælum per quosdam veluti gradus, & cum
illa Sancti ac Sanctæ ordine geminato, at-
que ego unâ cum ipsis. Ubi sacratissima
Virgo ingressa fuisset Cælum, venissetque
ad Thronum Beatissimæ Trinitatis, hæc
illi dixit: *Tota pulchra es amica mea, & macu-
cula non est in te.* Et cum subito apprehen-
disset Beatissima Virgo meam manum,
dixit

dixit ad Patrem æternum: Domine, ista est amica mea, & famula tua, Marina: quale præmium ipsi vis dare pro obsequio, quod tibi exhibuit, promulgando, ut potuit, meam purissimam Conceptionem? Dominus illi dixit, se permittere, ut mihi pro suo arbitrio daret ejus nomine, quidquid vellet. Hoc audito, Beatissima Virgo imposuit elegantem torquem meo collo, dicens mihi: Accipe istum torquem in

signum doni perseverantiæ, quod tibi do nomine Filij mei. Ac deinde me exornavit alio pretiosissimo, dicendo, eum esse pignus præmiorum, quibus postea essem fruitura, brevi enim me migraturâ. Tum Sancti solemniter circumiverunt cœlum, canentibus Angelis quosdam hymnos de Beatissima Virgine, quibus finitis cum ecstasi, me inveni restitutam meo lecto.

)(*)

CAPVT XXX.

De notatu dignis, quæ illi acciderunt cum Gloriosis Sanctis Dominico & Thoma, atque alijs Sanctis ex ejus Religione, comprobantibus Immaculatam Conceptionem Beatissimæ Virginis.

Dignissima notatu fuerunt, quæ hoc tempore isti Famule DEI evenerunt cum Sanctis Ordinis Sancti Dominici, ex quibus afferimus præcipua, ad perhibendum eximium testimonium veritatis, de Purissima Conceptione Magnæ DEI Matris.

§. I.

Hoc tempore me interrogavit quidam magnæ autoritatis Religiosus, ex Ordine Sancti Dominici, qui magnam habebat rerum mearum notitiam, an sanctus Dominicus mihi aliquid esset loquutus de hac materia, quæ agitur, concernente Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis. Respondi illi, non fuisse mihi quidquam loquutum, neque ipsum à me fuisse visum multis jam diebus. Biduo autem vel triduo post, agens cum DEO, adverti in mea anima, more solito quædam indicia, quod Divina Majestas mihi esset exhibitura extraordinariâ gratiam, atque unâ intellexi, eam fore aliquam visionem Gloriosi Sancti Dominici. Et quia sum adeo timida in his materijs spiritualibus, atque ille Religiosus me in-

terrogaverat, an vidissem Sanctum, dixi statim ad DEUM valde serio: Non, Domine, non, Domine, nullo modo me oportet videre sanctum Dominicum: siquidem postquam ille servus tuus me interrogavit, an illum viderim, cogitandum mihi est, vel credendum, quod, si mihi illum nunc ostendas, sit mea imaginatio, orta ex interrogatione illius Religiosi, & propterea, tuâ veniâ, nollem ipsum videre. Bene est (dixit Dominus) scito tamen, me habere multos modos ducendi animas, & peragendi in illis, quod volo. Ordinariè me accommo naturæ, quam unicuique dedi; subinde illis manifesto diversis vijs, quod sum factururus; aliquando autem me gero ut Dominum animæ, & venio, vel mitto ad illam, dum volo, & sicut volo, juxta meam voluntatem, ac dispositionem animæ. Ideoque conticesce, & non te turbet cogitatio, de qua loquuta es. Audiens id à Domino, conticui, neque ea de re quidquam amplius dixi.

Paulò post circumtuli oculos animæ, & conspexi Beatum sanctum Thomam, qui mihi gravi quodam & sapientissimo modo dixit: Soror, exhibe mihi istam charitatem, & gratiam, amore DEI, ut dicas meis Fratribus, me, si fortè cogitant, quod me honorent, mihi que rem faciant gratam,

LII 3

ca præ-

ac præsent obsequium, dum defendunt opinionem, quæ nunc tantopere discutitur de sanctissima Conceptione, ipsis significare, mihi hac in re nullum exhiberi ab illis obsequium, neque ullum deferri honorem. Dic illis id, ob reverentiam DEI, quem amas, & ejus Matris. Atque hoc dicto mihi valedixit, & abivit. Ego vehementer obstupui talia DEI opera, & quod mihi fuerat dictum à Sancto.

Cùm id scriberem, & pervenirem ad verba, quæ dixit Sanctus Thomas *De Sanctissima Conceptione* Dominæ Nostræ, substiti, rogans DEUM, ut illuminaret meum intellectum ac memoriam, nè alia scriberem verba, quàm dicta à Sancto. Ità me hæsitantem Domini mei Angeli, & alij celestes Palatini, inceperunt valde potenter & vehementer urgere, dicendo: Ità dic, Soror, ità dic, quia ità tibi dicendum est, & ità dixit Sanctus. Dic ità. Ideoque fui compulsus, ad hoc scribendum.

Paulò post vidi venientem Beatum sanctum Dominicum, qui apprehenso meo brachio, dixit mihi: Surge, Soror, & nè te affligas, nec turberis meo adventu, neque enim tecum volo de eo loqui, quod tu times: id namque jam fecit sanctus Thomas. Veni mecum, & videbis, quod te magno afficiet solatio. Fui subito abreptus. Erectam verò me, duxit secum quasi ad sex passus, dixitque mihi: Aspice Soror; dato mihi quasi signo, quonam deberem aspicere. Elevavi oculos animæ, & vidi vicinissimam mihi sanctissimam Virginem, cinctam multis Angelis: ad dextram suam ducebat sanctam Catharinam Senensem, & ad alteram manum sanctam Luciam. Intuita me est peramanter, ac dixit mihi: DEUS sit tecum, Soror. Omisiss alijs, quæ evenerunt, brevitatis causâ, gloriosus Sanctus Dominicus discooperuit aliquantum meum caput, quod habebam tectum quodam velo, quasi coloris carulei. Sanctissima Virgo intingens quandam plumulam, veluti auream, in aliquo pretioso liquore, qui habebat colorem rutilantis rubini, quem gloriosa Sancta Lucia ferebat in quodam quasi reliquiario, seu vasculo, signavit trinâ cruce meum caput, modo

quodam admirabili, ut mihi id videretur esse quædam repræsentatio mysterij Sanctissimæ Trinitatis. Deinde signavit aliâ unicâ Cruce frontem, & aliâ os, aliâ verò pectus, orando pro me; & Beatus Sanctus Dominicus rursus cooperuit meum caput velo. Non dixit mihi Beatissima Virgo, quid hoc significare, sed, ut mihi persuaderem, totum credere ad majus bonum, & solatium animæ.

Postea conjeci oculos in Beatam Sanctam Catharinam Senensem: quia semper illam amavi à mea infantia, quæ me intuita quàm amantissimè & jucundissimè, dixit mihi: DEUS sit tecum Soror. Et tangens suâ manu sanctissimam Virginem, dixit: Aspice, mea Amica, aspice istam sacratissimam Dominam nostram, tam sanctam ac Divinam, tam admirabilem, & tam speciosam & pulchram, tam puram & mundam ab omni macula, atque ab omni culpa ac peccato, quæ nunquam fuit contaminata, nè quidem Originali, quod est verum. Auditis ijs, quæ ista Beata Sancta dicebat, modo quodam sapientissimo, ferventi & efficaci, fui repleta magno solatio & stupore, agens magnas DEO gratias, & sanctissimæ ejus Matri, pro omnibus ipsius Divinis operibus. Tum Beatissima Virgo à me discessit, dixitque mihi: Aspice, Amica, Luciam, cui magnopere afficior, & vale.

§. II.

Die Gloriosi Sancti Dominici, hora tertiâ matutinâ (in Augusto anni 1622.) me est dignatus Sanctus Patriarcha invisere, comitantibus ipsum multis Sanctis ex sacra ejus Religione, & magno numero Angelorum DEI. Salutavit me Sanctus, dixitque se venire nomine DEI, ut me ducat ad suum Conventum hujus Urbis, pro consequendis Indulgentijs sui Festi. Duxerunt me Domini mei Angeli, indutam quadam quasi togâ talari, quæ habebat manicas pertingentes usque ad cubitos, & erat coloris quasi fusci, præterea coopertam pallio. Ivi pedes, quamvis aliquantum elevata, cum omnibus his

San-

Sanctis. Antecessit sanctus Patriarcha, ac postquam venit ad Ecclesiam, fuerunt illi apertæ portæ Conuentus, & disparuit mihi. Intravi in Ecclesiam, quæ tota erat plena luminibus, & splendoribus cælestibus, ac propterea undique coruscans; ubi vidi quosdam Religiosos ex viventibus, qui manè surrexerant; & nonnullos agnovi: Ingressa oravi, & vidi Majestatem Christi JESU Domini Nostri, ipsiusque sanctissimam Matrem in summo Sacello, qui habebant in medio Gloriosum sanctum Dominicum, quasi illum in Domo ejus ac Festo honorantes. Accessi ad pedes JESU Christi Domini nostri, adoravi ipsum, & dedit mihi suam sanctissimam benedictionem; dixitque mihi: In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, tibi concedo has Indulgentias; sed & sanctissima Virgo, ac sanctus Patriarcha mihi sunt bene precati. Postea Christus JESUS Dominus noster bene precatus est Instituto Ordinis Sancti Dominici, ac deinde omnibus ipsius filijs quam affabilissimè & amantissimè. Postea vidi venientes multos Religiosos Ordinis ex ijs, qui etiamnum degunt in carne mortali, ad ferream cratem Collegij Sancti Gregorij, quorum erat ingens numerus, & quosdam agnovi. Ibant autem bini, & comitabantur ipsos multi Angeli DEI. Accedebant ad locum, in quo erant Christus JESUS, unicum nostrum Bonum, & ipsius sanctissima Mater, ac sanctus Patriarcha, ibique se prosternebant, ac statim modicum erigebant, & Dominus illis benedicebat, imponebatque suam sacram manum capiti singulorum, peramanter & affabiliter. Deinde Beatissima Virgo illis est imperita suam benedictionem, quæ imponebat cum magna benevolentia suas sacratissimas manus, singulorum humero, quasi illis agendo gratias pro devotione, quâ afficerentur erga ejus Majestatem, & Purissimam ipsius Conceptionem: omnes enim illi, qui advenerant, tenebant piam opinionem, & hi, ut dico, erant multi. Dixitque illis, se ipsis semper gratificaturam, & futuram eorum specialem Advocatam, neque illos unquam deserturam. Sanctus quoque Patriarcha illis bene precatus est

cum magna charitate. Dum spectarem hoc mysterium cum magno meo solatio, audiui, quòd venirent colloquentes à ferrea cratè ejusdem Collegij multi Angeli, & differentes cum quodam Patre gravi Ordinis, ac pererudito, mihi bene noro. *Hic veniebat cum sancto Doctore Thoma, qui ipsi agebat magnas gratias pro eo, quod fecerat in favorem pie opinionis de Sanctissima Conceptione.* Mox vidi venientes alios multos Angelos, qui comitabantur alium Patrem gravem ejusdem Ordinis, quem etiam novi, veniebantque loquentes cum ipso de eadem materia, & hi duo Patres simul, qui hodièque vivunt, fuerunt ducti ab Angelis ad conspectum Christi JESU Domini Nostri, & sanctissimæ ejus Matris, ac sancti Dominici, dederuntque ipsis suam benedictionem eodem modo & ordine, quo reliquis.

§. III.

Aliquando vidi quendam Beatum Religiosum ex Ordine Sancti Dominici, qui exceperat meas Confessiones per aliquot menses. Salutavit me jucundè; & cum illum intuerer, vidi quòd sustineret manibus nonnihil elevatam vestem superiorem, in qua habebat multas gemmas, & illis immixtos flores suaveolètes, quamvis eos tunc non viderim, donec Sanctus expanderet habitum, & mihi ipsos ostenderet, dicens cum magno gaudio: Aspice, Anima, quid tibi feram, ut videas, & recreeris in Domino. Magno me affecit solatio aspectus eorum thesaurorum, quia mihi videbantur esse magni pretij & valoris. Interrogavi ipsum: Quales thesauri sunt isti? & quales flores? Respondit mihi: Hæ gemmæ, quas hic vides, sunt symbolum, & representant magnum valorem, ac pretium sententia, quam tenent nonnulli Religiosi nostri sacri Ordinis, de Purissima Conceptione Beatissimæ Virginis. Hi flores autem sunt figura & representatio opinionis contrariæ, quam tenent cæteri Religiosi nostræ Religionis. Scito, quòd DEUS mihi dignatus sit injungere hoc munus, ut colligam istas gemmas, & hunc fructum ac flores

flores, atque cū ab eo fuero iussus, illos exhibeam ac offeram Sanctissimæ Virgini Dominæ Nostræ, nomine omnium Religiosorum nostræ sanctæ Religionis, quæ libentissimè hoc donum suscipit, & gratissimo animo: gemmas, propter veram sententiam; & flores, propter bo-

nam intentionem ejus, qui illos offert. Ingens cepi solatium ex his dictis. Dum autem mihi valediceret, dixit mihi: Accipe hanc gemmam ex mea manu, ut conforteris ac recreeris in Domino; & impietatis illam meo pectore, impertiensque mihi suam benedictionem, discessit.

CAPUT XXXI.

De eo, quod illi hac ipsa in re evenit cum alijs Sanctis.

Videtur Gloriosus sanctus Ildephonsus voluisse docere Concionatores modum publicandi in quavis concione Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis, cui fuerat tantopere addictus in vita. Cum enim eo tempore Valli soletis saepe concionaretur loci Episcopus D. Franciscus Sobrinus, quem Marina apprime noverat, & quo frequenter usa fuerat conscientie arbitro, essetque quasi afflicta, quod non posset audire ullam concionem, dixerunt illi ipsius Angeli: Noli affligi, brevi enim aliquam audies, quæ tibi magnum adferet solatium. Subito conspexit venientem Gloriosum S. Ildephonsum, qui in admirabili cathedra ibi extructa, superponens manum uni ejus lateri, & alterum alteri, exorsus est dicendo: Laudetur purissima Conceptio Beatissimæ Virginis MARIÆ, immunis à peccato originali. Ac deinde dixit admiranda, quam omnes creature sint obligatæ suo Creatori.

§. I.

Sed mirabilius est, quod illi contigit cum ipsomet Episcopo Domino Franciscus Sobrinus, qui modico post tempore diem obierat, & migraverat ad Cælum, sicut sancta ipsius vita, & multa obsequia, qua per complures annos exhibuit Divinæ Majestati, merebantur. Profectus fuerat Madritum, vocatus à Rege Philippo Tertio, ad negotia concernentia Conceptionem Beatissimæ Virginis, atque

tum vivere desijt in Januario anni 1618. Paulo post comparuit Marina, gaudens, dixitque ipsi: Constet tibi, me in honore meo habuisse ingens solatium, propter obsequium, quod exhibui DEO, & sanctissimæ ipsius Matri, in defendenda ejus Purissima Conceptione. Tum, ait ipsa, ego illum interrogavi: Dic mihi autem, sancte Pater, quid hoc super argumento ibi rescivisti, & quid vidisti? Respondit mihi peramocè: Quod intellexi, defendi, & credidi, id hic vidi & cognovi; atque hoc dicto à me discessit, relinquens me in quodam raptu meæ animæ. Post biduum oblata mihi quâdam occasione loquendi de materia hujus sanctæ Conceptionis, cum aliqua persona, dum hac de re cogitarem, alloquutus est me iterum, & cum magno ardore, bis terve eadem verba repetens, mihi dixit: Noli esse timida, noli esse timida, neque pudibunda, in loquendo de hoc argumento, nec intermitte promovere, pro viribus, hanc sanctam opinionem, quam tenes.

§. II.

Per idem tempus, quidam Religiosus Sancti Dominici differens de hac materia, aperuerat causam, ob quam non crederet his novis revelationibus, dicendo: Quare, cum DEUS possit inspirare Pontifici hanc veritatem Conceptionis, id non faceret? & quomodo manifestaret res tam admirandas, nisi famina? esseque rem valde difficilem, cogi-

rare, quod ista femina possit integram Religionem perducere in suam opinionem. Devenit hac res in notitiam Marine, cumque ipsa eam perpenderet, agens cum Domino, dicta illi fuerunt ab eo ista verba: Nunquid ego forte opus habeo magnis instrumentis, ut loquantur admirandis & stupendis operibus id, quod ego volo facere? Nunquid pro subijciendo mihi mundo, & fundanda mea Ecclesia, elegi magnos & eximios Sapientes? Non, profecto, sed pauperes, & rudes piscatorculos, qui exercebant suis refectis retibus hanc artem? Et nonne, cum possem loqui per me ipsum, & per Angelum, vel alio modo, quo voluissem, loqui volui per asellam Prophetæ Balaam, & sæpe loquor per innocentes infantes, ac per simplices & idiotas: neque cupio aut volo loqui cum ijs, qui suo intellectu & ingenio naturali volunt humanæ similem reddere scientiam meam Divinam, voluntque indagare veritatem meorum iudiciorum, & illa penetrare atque scrutari, cur non fiat hoc, & cur fiat illud; quos oportet animadvertere, ne se intromittant in explorandam veritatem meorum sapientissimorum iudiciorum? Estne fortasse mihi quidpiam novi, loqui cum humilibus & parvulis, ac bene dispositis, nec non facere magna opera per debilia instrumenta? Antiquum est id, ac ordinarium, atque dignissimum meam Majestatem ac Sapientiam, & facio; quod volo, pro meo libitu, non indigens ullâ re, vel quoquam homine. Unde discitur ac discendum est, quid sit infinitudo meorum iudiciorum, ac tenuitas & exiguitas humanæ scientiæ.

§. III.

Adjungamus hoc loco, quomodo approbaverint id, quod de hoc argumento est scriptum, duo Religiosi Patriarchæ, Sanctus Dominicus, & Sanctus Ignatius. Agenti mihi, inquit, aliquando manè cum DEO, indicavit Divina Majestas, more consueto, præstandam aliquam extraordinariam misericordiam. Statim instantissime petij à DEO sanctissimum ipsius

lumen, pro cognoscendis ejus veritatibus, iisque assequendis. Et post biduum, nihil tale cogitans, vidi introeuntes quasi per portam cubiculi, in quo erant Angeli DEI, cum luce & claritate, quosdam sanctos Religiosos, ac postea Beatum sanctum Dominicum, & sanctum Ignatium; quibus ingressis in cubiculum, sancti Religiosi ex eorum ordine collocaverunt quam reverentissimè quasdam sedes, valde mirabiles & magnificas, in quibus confederunt quam modestissimè & gravissimè, meque salutaverunt, & Beatus sanctus Dominicus rogavit sanctum Ignatium honorificè, & reverenter detecto capite, ut ipse me alloqueretur, diceretque mihi, quam ob causam venissent nomine DEI; sed Beatus sanctus Ignatius humillimè, discooperto similiter capite, petivit amore DEI, ut ille id præstaret, cum esset res adeò aqua & conveniens. Perseveraverunt aliquamdiu in hoc sancto certamine, ac tandem, vicit obedientia sanctum Dominicum, & humilitas sanctum Ignatium, ideoque incepit loqui Beatus sanctus Dominicus, & dixit mihi: Soror nostra, vides hinc (& tetigit illum manum) Beatum sanctum Ignatium, Patrem tuum, qui venit ad te invisendam, alloquendam, atque ad gratificandum tibi. Licet verò & ego sim tuus Pater, teque sim adjuturus ac protecturus, in quacumque re potero, isti Benedicto Sancto tamen principalius congruit hoc munus Patris, propter multa tua merita. Et hoc dicendo, aspiciebat quendam sanctum Angelum loquentem cum duobus, ex ijs, qui ordinariè adsunt in meo cubiculo; ac deinde intuitus me, dixit mihi: Nos, Soror, venimus, ita jubente & facultatem, concedente DEO, ut tibi referamus gratias pro eo, quod fecisti & scripsisti de hoc argumento, concernente Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis, dicemusque tibi, quam id bene factum sit, quamque fuerit gratum DEO, & sanctissimæ ejus Matri. Habe solatium in Domino; qui te propterea remunerabitur. Hoc audito, quodammodo obstupui, & fui mihi correpta, atque confugi ad DEUM, quia

Manum meam propter

propter meos timores omnia mihi videntur nova; & paulò post redij, ac petij, mihi id ignosci à Sancto, qui mihi dixit: Nè te idcirco affligas, Soror. Tum dixi: Benedicte Sancte, ego sum miserabilis peccatrix; & obnoxia cuidam defectui, quem existimo esse superbiam, éstque iste, quod mihi aliquando veniat in mentem, quasi eminus: si Papa definiret contrarium nostræ opinionis, & ijs, quæ scripta sunt de dicta materia, quid de me fieret? & quales essent afflictiones meæ animæ, dum arbitrarer, me erravisse? quia veritas, & quod oportet credere, est illud, quod definiverit Papa. Noli affligi Soror (dixit Sanctus) nec admittre istam cogitationem, neque illam cura. Permittè id DEO, nec puta esse superbiam, cum non sit; sed effectus nimiorum tuæ animæ timorum. Hinc mea anima percepit solatium, & fuit recreata. Deinde mihi dixit: Dices meis dilectis Filijs (& nominavit mihi duos) me ipsis agere gratias, pro charitate, quam tibi exhibent, quòdque crediderint ijs, quæ scripta sunt, & à Domino Majestatis, atque à sanctissima ejus Matre, favore & gratiâ cumulandos omnes bene affectos Purissime Conceptionis Domine Nostræ, ac Matris DEI. Hoc dicto, rogavit cum humili reverentia Sanctum Ignatium, ut me alloqueretur, diceretque mihi etiam, ac annuntiaret, cur venisset Nomine DEI, ut sic integrè adimpleretur id, quod ipsis erat injunctum, & ego majorem acquirerem notitiam illius veritatis, magisque recrearer, & plus caperem solatij.

§. I V.

TUM Sanctus Ignatius, coniectis in me oculis, mihi dixit: Soror, & Filia nostra dilectissima: scias, velim, persuadèasque tibi indubitanter, Domino DEO Nostro Majestatis, ejusque sanctissimæ Matri, plurimum placuisse omnia ea, quæ fecisti & scripsisti concernentia materiam, de qua est loquutus Beatus Sanctus Dominicus, Purissimæ Conceptionis Domine Nostræ: Gaude, & solatium habe in DEO. Dices etiam Fratri Nostro, & Filio dilectis-

simo, magnopere Domino DEO, ac sanctissimæ ejus Matri, factum illius placuisse, & quòd te hac in re juverit, idque à Divina ipsius Majestate illi compensandum maximo præmio, ac fore, ut ei gratificetur. Mihi quoque idem summè placere, agerèque me ipsi gratias, & fecisse illum mihi in eorum gratissimam, facturumque semper acceptissimam, dum tibi succurrerit in omnibus, sollicitusque fuerit de te, ac despectantibus ad animam tuam, & solatium tuum, tanquam de re propria. Hoc illi ex me dices, absque tergiversatione. Dic mihi autem nunc, quomodo valeas, & quem res tuæ habeant successum? Nescio, Benedicte Sancte (dicebam ego) sum plena defectibus, & miserijs, sicut vidisti in eo, quòd dixi sancto Dominico, & DEUS te edocebit. Ora pro me Divinam Majestatem. Bene se jam res habet (ajebat Sanctus) ego id faciam, imponensque suam sanctam manum in sinum, exemit rosam candidam instar nivis, & cum aspicerem Beatum sanctum Dominicum, vidi, quòd teneret in sua aliam rubram, & mulam perfectissimæ purpuræ. Dum se mutuo intuerentur duo Sancti, intelligentes se invicem, commutaverunt rosas, & surgentes ex sellis, in quibus sederunt, iverunt ad me, donec proximè accederent. Ego admirans hoc mysterium, & pudefacta, quòd viderem ad me venientes illos Sanctos, quòdque mihi viderentur se inclinavisse, circumspexi oculis animæ, & vidi ipsos agentes cum meo sancto Angelo Custode. Inclinavit se etiam Angelus, & duo illi sancti obtulerunt ipsi eas rosas mysticas, quas ille accepit, & servavit intrà se. Hoc visio fui denuò mirata mysterium, & postquam Sancti rediissent ad suas sellas, interrogavi ipsos humiliter, qualenam mysterium esset illarum rosarum, quas obtulerant meo Angelo. Postea id scies, Soror nostra (dixerunt illi) vale, & quiesce. Nos te commendabimus DEO. Hoc dicto abiverunt, eo modo, quo advenerant. Postòto horas circiter, videns meum sanctum Angelum, qui adhuc ibi manebat, interrogavi ipsum, tametsi cum reverentia, & valde reverenter. Quale fuit illud mysterium

rium rosarum? Pandam tibi id, Soror, pro tuo solatio, dixit Angelus. Rosa alba, quam mihi pro te obtulit sanctus Dominicus, repræsentabat & significabat veritatem mysterij, quale est in se ipso, Purissimæ Conceptionis Domine Nostræ; rubra verò, quam mihi etiam pro te obtulit Sanctus Ignatius, repræsentat ac significat, verè ac fideliter omnia de hoc argumento à te esse scripta. Quòd autem rosas illas permutaverint, quemadmodum vidisti, duo Sancti, factum est ideo, quòd tibi singuli mysticè obtulerint illa duo dona nomine DEI, pro tuo solatio, & bono tuæ animæ. Hoc audito, sui delibuta solatio, agens DEO gratias pro omnibus.

§. V.

Aliam visionem habuit post felicem obitum Patris Magistri Fr. Laurentij Gutierrez, insignis Ecclesiastæ, ac defensoris hujus Immaculate Conceptionis, qui cum esset Rector Collegij Sancti Gregorij, istius Civitatis, sepe egit cum Venerabili Marina, estque unus ex ijs, qui superius fuerunt allegati in favorem hujus sententiæ. Sic igitur ipsa ait: Quo-
dam die Jovis (14. Decembris anni 1623.) mihi dictum est, præteritâ vigiliâ Conceptionis Beatissimæ Virginis defunctum esse Tolleti Patrem Magistrum Fratrem Laurentium Gutierrez, ex eodem Ordine sancti Dominici, quæ res me afflixit, eò quòd Ordo jaçturam fecisset tanti viri. Commendavi illum enixè DEO in meis indignis orationibus.

Sequenti Sabbatho (16. Decembris) adverti, quòd mihi DEUS vellet præstare gratiam, pandendo mihi aliquod mysterium: & hoc mihi videor quasi expectavisse cum solitudine, quòd nunquam soleo facere; imò me abstraho àbejismodi rebus; unde habui scrupulum, & fui afflicta, cogitans, me peccavisse. Sanctus meus Angelus Custos autem me pacavit, dicendo: Non est ita, Soror, non deliquisti; imò est naturale, quando expectatur aliqua visitatio, habere talem curam. Deinde paulò post vidi intrantes paulatim ad meum cubiculum multos Angelos, qui

tot fuerunt, ut satis multum temporis consumperint ingrediendo. Omnes gerebant palmas in manibus, & concinebant laudes DEI, ac defuncti, de quo loquor. Post ipsos sunt ingressi quidam Sancti ex Ordine sancti Dominici, & Sanctissima Virgo Domina Nostra, ac sanctus Thomas de Aquino, deducentes in medio animam Patris Magistri Fratris Laurentij, gestantis palmam in manibus, & redimiti pretiosâ coronâ, qui erat valde hilaris, contentus, resplendens, quòd jam in Cælo frueretur DEO. Sanctissima Virgo incepit loqui, & salutavit me, ac dixit: Soror, adduco tibi hîc istum virum generosum, qui est concionatus de mea Purissima Conceptione, eandemque publicè docuit, ac propterea illum fovi, & juvi, usque dum illum perducerem ad statum Gloriæ, quâ, ut vides, fruitur; & Dominus DEUS meus illi contulit talia auxilia, & subsidia in illius morbo, atque ipse tam bene est ijs usus, me adjuvante, ut potiatur jam bonis æternis, datâque sit ipsi palma & corona victoriæ. Deinde Sanctus Thomas idem dixit: Iste est vir generosus, qui tuitus est honorem meæ Domine, & ipsius purissimam Conceptionem. Ad hæc omnia sanctus Vir siluit, & cum ingenti gaudio ac lætitia me salutavit, dixitque: DEUS tibi rependat, Famula DEI, beneficium, quòd mihi præstitisti, quia propter tuas preces, ac gemitus, quos DEUS exaudivit, eidem placuit, ut multi Religiosi meæ sacræ Religionis, & ego habuerim, ipsique habeant jam, hoc sanctum propositum, profitendi istam veritatem, Purissimæ Conceptionis sanctissimæ Virginis Domine Nostræ, immunis à peccato originali; & quia ego de illa sum concionatus, data mihi est hæc palma & corona. Valedixitque mihi dicendo: Volo tecum dividere istam palmam. Et decerpens ex illa unum ramulculum, dedit mihi ipsum, admoventisque manum coronæ, sustulit ex ea gemmam splendidissimam, quam mihi tradidit, atque tam illum, quàm hanc intromisit in me, ac addidit: Referes hanc visionem meis amicis ex meo Ordine, quibus tibi videbitur; nominavitque aliquos

M m m a

speci.

speciatim. Ego me converti ad sanctissimam Virginem, & rogavi illam, ut me secum abduceret, neque me hinc relinqueret, eò quòd me jam tæderet vitæ. Respondit, necdum esse tempus, brevè tamen ad futurum. Ego, quasi per vim, volebam ire cum ipsius Majestate, ac tandem, ut me pacaret, duxit me secum viâ pacis ad Cælum, sui que compulsâ omnes præcedere; atque hoc modo vehementer puffedacta, quòd antecederem, venimus omnes ad cœlestem Patriam. Ego prima intravi ad conspectum DEI. Quia verecundabar, Divina Majestas vultu affabilissimo mihi dixit: Anima, quæ es? quare venis ad me? Tum humi prostrata, respondi: Ego sum Marina peccatrix. Bene veneris, respondit Dominus, & univit me secum, atque ita unitam me reduxit ad meum angulum.

Postea intellexi à DEO, hanc sanctam animam fuisse in Purgatorio tam modico tempore, ut solùm adverteret, quid ibi tolleraretur, & prope nullam pœnam sustinerit. Dedit illi Dominus Purgatorium in lecto, & ipse habuit ac clicuit perfectissimos actus contritionis:

§. VI.

Tandem consideratis tot gratijs & inspirationibus, quibus impellebatur ad assumendos animos, & depositâ larvâ suc-

rum timorum, ad loquendum & scribendum quibuslibet de veritate ac voluntate DEI, quoad hoc negotium Purissima Conceptionis, ita inquit: DEUS mecum agit, sicut venator, habens falconem ligatum, qui videtur sibi non posse volare, & cui ille ostendit eminus escam, vocando ipsum ad se. DEUS relinquens meam animam, suis constrictam timoribus, ostendit illi escam suæ voluntatis ac beneplaciti, id quod ipsa quærit ac desiderat; sed propter vincula se modicum movet, & nullatenus volat. Hoc modo sum loquuta DEO, qui secretissimo interno alloquio mihi dixit: Ita docetur & instruitur, ac cibatur bonus falco, qui debet discere, quomodo præda sit apprehendenda, dextrè, agilerè, & secundum ingenium boni venatoris. Ex his verbis intellexi, DEUM per se, ac per suos Angelos consuevisse manifestare quædam plenumysterijs, ejusdemque Majestatem se occultare, dum videntur esse mandanda exequutioni, & abscondere mysterium tam diu & eo modo, quo ipsi placet, ut probet ac exerceat fidem animæ, cui tale quid pandit, vel propter alios altissimos fines suæ sapientiæ, conferendo illi claram & sufficientem cognitionem harum veritatum, ipsam probat ac humiliat, ita tamen, ut nullum illi remaneat dubium.

H***

CAPIT

CAPVT XXXII.

Quomodo DEUS ipsi manifestaverit simul duas Purissimas Conceptiones, nimirum Beatissimæ Virginis, & Filij DEI, intrâ ipsius viscera, dederitque eidem Virgini tres coronas, propter id, quod in utraque præstitit.

Dile sanctæ Conceptiones extiterunt in mundo: alteram Christi Domini, quæ fuit sancta jure suo; alteram verò Beatissimæ Virginis, Sancta ex singulari privilegio. De utraque simul habuit revelationem Marina hunc in modum.

§. I.

Qvodam Festo, inquit, Beatissimæ Virginis, expectantis partum (quod in Hispania celebratur 18. Decembris) dignatus est mihi DEUS manifestare mysterium Incarnationis Verbi Æterni, & simul Purissimam Conceptionem sanctissimæ ipsius Matris, quam vidi, non absque Divino lumine, & cognitione admirabilem ejus virtutum. Sanctus autem Archangelus Gabriel stabat coram illa decussatis manibus, quasi stupens magnitudinem illius mysterij, jam peracti in sanctissima Virgine. Obtulit ipsi sceptrum & coronam, honorando illam, ut Matrem DEI, & Reginam Angelorum ac Cælorum. Hoc viso, obstupui, & sanctus Angelus meus Custos mihi dixit: Expecta Anima, necdum enim completum est mysterium. Redij ad me, & vidi, à diabolis raptari quandam bestiam, plenam cornibus & oculis, quam ille affligebat quibusdam lanceolis. Antecedebat ipsam unicus Angelus. Prostraverunt illam coram sanctissima Virgine, quæ gravissimè & modestissimè elevavit unum pedem, eoque calcavit bestiam, quæ subito cæpit paulatim disperire, donec absorberetur, ut non amplius compareret. Hoc fuit symbolum visionis, quam Beatissima Virgo retulit de di-

bolo, tam, quando fuit concepta in ventre sua Matris sanctæ Annæ, absque peccato, quam etiam, quando ipsa concepit in suis visceribus Filium DEI, absque jactura suæ Virginitatis: quod illi expressius fuit declaratum die sequenti.

§. II.

QVo, ait, me peculiariter illuminavit DEUS, ut cognoscerem puritatem, & munditiam, quæ DEI Filius, cooperante Spiritu sancto, est conceptus in visceribus suæ sanctissimæ Matris, & quam immaculatè ac sanctè fuerit sacratissima Virgo concepta absque originali peccato. Vidi, quomodo Angeli, postquam concepisset suum Filium, venerint ex Cælo, exhibituri ei honorem, ut DEI Matri, ac suæ Dominæ. Millenis id ipsi applausibus omnes gratulabantur, cum magno gaudio & jubilo. Deinde vidi, illam à tota sanctissima Trinitate coronari, ut Reginam ac Dominam omnium creaturarum. Pater Æternus sic ipsam alloquebatur: Filia mea dilectissima! Et imposuit illi coronam, in præmium promptæ voluntatis, quæ suum Filium statim atque illum concepit in suis visceribus, obtulit Æterno Patri, ut redimeret ac servaret genus humanum, suâ morte ac Passione. Filius autem ei dixit: Mater mea & Domina mea; imponens illi aliam coronam, propter puritatem virginalem, quam habuit in Conceptione Verbi Æterni, quod Caro factum est in ejus utero. Sanctus denique Spiritus ipsam appellavit Sponsam, dando illi aliam coronam propter ejus purissimam Conceptionem, immunem à macula originalis peccati. Hunc in modum coronata sanctissima Virgo ad me accessit, & impertita mihi est

hi est suam sanctam benedictionem, meque perbenevolè est amplexata, dicendo: Soror, hunc tibi amplexum do propter te, ac pro te, & subito me iterum suis ulnis strinxit, dicens: *Hunc tibi amplexum praebeo pro meis servis & amicis tuis, qui tuentur ac profitentur meam Purissimam Conceptionem, expertem peccati originalis, & hoc ipsis dic meo nomine, ita enim volo.* Valdidixit mihi sanctissima Virgo, & redij ad me ex raptu, humiliavique me coram DEO meo, sicut consuevi. Postridie, ante sacram Communionem, mihi Dominus dixit: Anima, venio ad te, & adfero tibi tres flores ex coronis meae Matris. Unum florem, aiebat Dominus, se mihi ferre, cò quòd meam animam, & univèrsa subjecerim Divinae voluntati, cum essem in aetate viginti mensium, postquam mihi DEUS acceleravisset usum rationis: alterum, propter virginalè puritatem, quam per omnem vitam DEO adjuvante conservaveram: tertium propterea, quòd asseruerim & crediderim Puritatem sanctissimae Conceptionis Dominae Nostrae, liberae à peccato originali. Quando mihi Virgo valedixit in prima harum visitationum, bene mihi precata est, dicendo: Benedicta esto tu ipsa, benedictus locus, quem inhabitas; benedictum, quod manducas; & benedictum, quidquid contingis; vale.

In his duabus revelationibus, pes Beatissimae Virginis elevatus ad destruendam bestiam, & nomen coronae, significant sacratissimam Virginem, in sua prima sanctificatione, ex speciali privilegio etiam fuisse praeditam assumptionis, & elicuisse excellentem actum Amoris DEI, quo se disposuit pro obtinenda gratia, ac vincendo diabolo. Et propterea ipsi fuit simul data corona, sicut illi est collata propter virginitatem, & acceptatam Maternitatem DEI. Haec est sententia gravium Doctorum, quos ego sum sequutus in meis commentarijs super Cantica.

Adamas quiddam exiguum de duobus his Festis junctim, quod evenit hoc eodem tempore. Adverterunt, inquit, mei Angeli, quòd prae me ferrem teneriorem affectum erga statuam Beatissimae Virginis, quae est in meo Oratorio. Contulerunt se eò, & prostrati humi illam adoraverunt. Minor exprompsit instrumentum quoddam musicum, collaudans cantu Purissimam Conceptionem & Annuntiationem Beatissimae Virginis. Deinde descenderunt multi Angeli ex Caelo, & impositam cuidam quasi feretro argenteo, tulerunt more supplicanti ad conspectum Sanctissimae Trinitatis, quae illi dedit suam benedictionem, & Christus Dominus ostendit, eam esse gratam suis oculis. Postea ipsam retulerunt cum silentio, & reposuerunt suo loco.

CAPUT XXXIII.

Quomodo ipsi DEUS manifestaverit, quid acciderit in Assumptione Beatissimae Virginis, & magnam ejusdem gloriam.

NE praeceamus ullum mysterium & Festum sacratissimae Virginis, superest, ut referamus revelationes, quas Venerabilis Marina habuit de gloriosa Assumptione ejusdem Dominae, & gratias, quas ab ipsa consequuta est, atque à Christo Domino Servatore Nostro, ob honorem hujus Festivitatis.

§. I.

IN Festo Assumptae Beatissimae Virginis (anno 1622.) dum vellem audire Sacrum, fui ducta in spiritu ad locum, in quo haec Domina è vivis migravit. Vidi illam decumbentem in suo sacro lecto, mirum in modum speciosam, ac sanctissimum ipsius vultum roseo perfusum rubore, & quasi inflammatum, ut manifestè indi-

indicaret ardentissimum amorem suæ animæ, seque mori amore sui sanctissimi Filij. Aderant ibi sancti Apostoli, qui tenerrimè dolebant ob mortem suæ Dominae; circumdabant lectum, exosculabantur sacrum stragulum, quo cooperiebatur illud sanctissimum Corpus. Sacratissima Virgo illos solabatur, & animabat verbis gravibus & paucis, appellans ipsos filios suos. Interea paulatim, quàm suavissimè, instar inchoantis dulcem somnum, sanctissima illa anima est egressa è suo corpore. In momento patefacti sunt Cæli, & apparuerunt ibi milleni Angeli, ac spiritus beati, qui veniebant, stipantes Beatissimam Trinitatè. Filius DEI specialiter dixit quàm reverentissimè: Veni Mater ac Domina mea, ut fruaris bonis æternis, quæ es adeò bene promerita. Omnes eæ tres Divinæ Personæ susceperunt, univèruntque sibi ipsis illam sanctissimam animam, & sub augusta umbella, cum magna majestate, ipsam introduxerunt in caelestem Jerosolymam, summo cum gaudio ac solatio totius illius caelestis Aulæ, & resonante solenni musicâ, ac suavi melodiâ omnium Angelorum DEI; fuitque collocata in optima & gloriosissima Sede Cæli, post sacratissimam Humanitatem Christi JESU Domini Nostri. Sancti Apostoli susceperunt cum magna reverentia & autoritate illud sacratissimum corpus, impositum decentissimè feretro, & tulerunt ad locum sepulchri, cum ingenti fletu ac teneritudine, sepeliveruntque coopertum lapide cœruleo, coloris caelestis, collocato sanctissimo corpore in alio lapide excavato, ità ut non contingeret terram. Et post duas horas Dominus suscitavit in mea anima vehementissimos affectus, ac desideria, exequendi in omnibus sanctissimam ipsius voluntatè; atque cum tali affectu invocavi Dominum dicens: Ah, mi Domine! ah, mi Domine! Aliàs verò invocabam sanctissimam Virginem: Ah, mea Domina! ah, mea Domina! Tum Cœlorum Regina, pro sua solita clementia, dixit suo sanctissimo Filio: Mittat tua Majestas aliquem sanctum Angelum, ut illam soletur, ac resciat, quid velit, siquidem tanto affectu

nos invocat. Dominus autem respondit: Non, Domina mea, non eat Angelus, nos ipsi statim ibimus. Et vidi Majestatem Christi JESU Domini Nostri, unàque sanctissimam Virginem, cum comitatu plurimorum Angelorum, qui replebant meum cubiculum. Dominus se constituit ad unam mei lectuli partem, sanctissima Virgo verò ad alteram, ità ut ego essem in medio. Fui vehementer turbata, neque mei eram compos. Tum utraque Majestas accepit quoddam pulcherrimū linteum, & suis sacratissimis manibus extendit in meo lecto; statimque comparuit supra linteamen quædam turricula, seu Castellum, habens altitudinem unius ulnæ, ex auro purissimo, splendidissimo, & infiniti pretij, ità ut non attingeret linteū. Dominus exporrexit suam sacratissimam manum, quasi aperiret portam illius Castellum, indicavitque mihi digito inæstimabiles & admirabiles thesauros, ac Divitias gemmarum, ut rubinorum, & aliarum diversi coloris, quæ erant intra Castellum. Nulla lingua potest explicare, neque cor humanum capit magnitudinem ejusmodi thesaurorum, ac bonorum. Quæ omnia repræsentabant & significabant merita ac valorem Sanguinis JESU Christi Domini Nostri. Obstupui, fuique attonita, videns tantam opulentiam. Dominus mihi blandissimè & amantissimè dixit: Anima mea, vidistine thesauros, & bona infinita hujus Castellum? sume hinc, quidquid pro te volueris, unàque, quod possis impertiri, quibus volueris. Tergiversabar vehementer, & non audebam accedere, quia eram quasi mihi crepta, dum audirem Dominum, & considerarem, quod videram. Dominus autem extendens suam sanctissimam manum, occlusit portulam Castellum, ità ut non viderim, quomodo id contigerit. Et mea Domina mihi peramãter valedixit, inquiens: Filia mea, & Amica, vale. Similiter mihi valedixit Dominus, dicendo: Quiesce modò Soror, es enim afflicta. Vale. Fui rapta in ecstasim, & quando sum ad me reversa, non vidi Dominum.

§. II.

BIduo vel triduo post, omnia alia. Animo volentem, vocavit Dominus de nomine: Marina. Respondi: Domine. Quomodo neglexisti, aiebat ipse, petere, quod tibi eo die obtuleram pro te, & pro tuis proximis? Ego, ut quæ hac de re nihil cogitaveram, reposui: Nescio, mi Domine, non venit mihi id in mentem. Dominus verò subiecit: Eja! pete, quidquid volueris pro te, & pro quocunque, quia ego tibi id præstabo. Puto mihi Dominum suggestisse, ut intercederem pro animabus Purgatorij. *Reliquum, quod accidit, referatur in libro quinto, capite secundo, de animabus Purgatorij.*

In Festo Assumptæ in Cælos Virginis, dum essem vehementer afflicta à multis doloribus, quos passa fueram in ejus vigilia, & ipso die, voluerunt me Domini mei Angeli consolari, & venientes ad me, dixerunt mihi, quod me essent ducturi ad Cælum, ut interesset Festo, quod illo die celebraretur in honorem Reginæ Angelorū. Atque licet ego vehementer repugnarem, nollemque duci, erexerunt me tamen, ac duxerunt. Et existimo, me pervenisse usque ad Cælum, illudque contigisse capite. Verum tantopere sum reluctata, ac tantopotentem, ut denique me reduxerint ad meum lectum. Aliquantò post, cum jam essem soluta à cura, & fuisset pacata à DEO, denuò me elevaverunt, ac duxerunt ad illam cælestem Jerosolimam, & penetravi omnes cælos, usque dum pervenirem eò, ubi manebat sacratissima Virgo Domina Nostra, ad cujus pedes me constituerunt. Erat hæc Regina elegantissima, & usque adeò formosa, ut solus ipsius aspectus esset sufficiens præmium infinitarum molestiarum; quæ in hac vita tolerantur, ut obtineatur illius visio. Dixitq; mihi: Soror, bene veneris. Et amplexata est me, stringens me utrinque suis sanctissimis brachijs. Summum fuit meæ animæ gaudium; & levamen ac solatium, quod percepi ex hoc aspectu, & reliquorum Cælicum.

Alio Festo DEI paræ, vidi eandem san-

ctissimam Virginem, circumdatam magnâ multitudine Angelorum, qui omnes ardebant igne Amoris DEI, ac hujus Domine, omnesque concinebant melodiam tam cælestem, ut cor abriperet, dicentes: *Conceptio tua, & Assumptio tua, DEI Genitrix Virgo, gaudium annunciat universo mundo. Alleluja.* Erat Virgo splendidissimè exornata, plena gemmis ac pretiosis lapidibus, quorum aliqui dependebant instar pretiosorum unionum ex simbrijs vestimentorum ipsius: deditque mihi Dominus lumen speciale, ut cognoscerem illius præcellentiam, & potentiam DEI, quæ tantum potuit ac novit facere, videturque mihi nullum esse opus, quod luculentius manifestet DEI Potentiam, quam hæc Domina. Ego illam rogavi, ut mihi donaret aliquem pretiosum lapidem ex illis, quos habebat dependentes ex suo vestitu. Accessit ad me, deponensque ex digito elegantem anulum ex ijs, quos in ipsis gestabat, dixit: Da mihi manum, Soror, ego enim ipsa volo inferere istum anulum in tuum digitum manus sinistræ. Ego confestinata, tenebam manus compressas, ac digitos implexos, & stabam quæta. Venit autè ad me sanctus meus Angelus Custos, percussitque paululum meum brachium, seu manum, ac separavit meas manus, extenditque meum digitum, cui Domina nostra inseruit anulum, qui penetravit usque ad cor meum. Fui tota immutata, vehementer recreata, & confortata.

§. III.

BIduo ante Festum Assumptionis (anno 1623.) cogitanti mihi de mysterio illius diei, incidit desiderium exarandi litteras ad Dominum DEUM, quas ad illum deferendas traderem sanctissimæ Virgini, siquidem abiret ad Cælum, constituendique ipsam Advocatam, pro obtinendo à DEO, quod exoptabam.

Eodem die Festo, summo manè, abrepta in spiritu, vidi sanctissimam Virginem, cum magno numero Angelorum. Salutavit me, ac dixit: Soror, visne aliquid à meo Filio, ab eo enim ad Cælum, secun-

dum solennitatem, quam celebrat Ecclesia! Ego ex eo affectu, quem habebam, dixi: Utique, Domina mea. Desidero enim magnopere mittere quasdam literas ad meum Dominum. Sic ita, dixit sanctissima Virgo, ego illas volo ferre, & agere tuam Advocatam ac Patronam in eo, quod petieris. Tum dixit meis sanctis Angelis, date ipsi necessaria ad scribendum, & scribat literas. Mea Domina, agebam ego, & poterone illas scribere? Respondit mihi: Ita, Soror, Bene poteris. Mei Domini mihi dederunt instrumenta scriptiois, & sanctus Angelus *Pavonis* mihi tulit lumen, scripsiq; cum magna renitentia ac tremore epistolam, & literæ, quas scribebam videbantur aureæ, adeo enim splendebant. Scripsi autem in hunc modum: Domine DEUS meus Omnipotens, & infinitæ misericordiæ ac majestatis, obsecro tuam Divinam Majestatem, per maxima merita JESU Christi Domini Nostri, Filij tui, perque ejus sacratissimum sanguinem fulum pro nobis, & per merita sanctissimæ ipsius Matris, ac Domine Nostre, quæ hinc adest, & quam assumo in meam Advocatam, ac Patronam, ad eum finem, quem habeo propositum; ut mihi eam præstes gratiam, & favorem ac misericordiam, propter infinitam tuam bonitatem, desque mihi copiosum & novum lumen tuum, quo cognoscam & intelligam veritates ac mysteria, quæ communicas meæ animæ, ne errem, aut decipiar: præterea, ut mihi concedas veram ac absolutam promptitudinē meæ animæ & cordis, ad exequendam in omnibus, & per omnia, tuam Divinam voluntatem; & largiaris mihi bonam mortem, in qua te cognoscam, amem, & in te conquiescam, tanquam in meo DEO, & unico meo bono. Hoc à te peto, Domine DEUS Majestatis, ex toto meo corde, ac anima, & confidendo, ac innitendo, quemadmodum dixi, thesauro meritorū mei Domini JESU Christi, sanctissimæque ejus Matris. Postquam scripsissem epistolam, dixit sacratissima Virgo: Subscribe illam foror, & appone cognomen tui sancti Patris. Subscripsi his verbis: *Marina de Escobar.* Tum ei tradidi hanc

epistolam, cum magna reverentia, apertam, rogans illam, ut ipsam deferret ad cælum, ad meum Dominum, obtineretque mihi à Divina Majestate, quod in ea petebam. Sanctissima Virgo suscepit epistolam quam libentissimè, & interrogavit me, vellémne aliquid aliud? Respondi: Ita, Domina. Rogo Tuam Majestatem, ut dignetur adjuvare, & fovere certas personas, quæ se mihi commendant, & rogant, ut id à te petam. Nominavi ipsi, quæ essent; & illa mihi respondit, se hoc facturam, valedicensque mihi, ascendit ad cælum, cum comitatu plurimorum Angelorum. Est solennissimè in illud admittit; & lætitia eorum cœlestium aulicorum erat maxima, videbaturque tota illa cœlestis Aula ardere Divino Amore. Venit Beatissima Virgo ad conspectum Beatissimæ Trinitatis, à qua est admirabiliter suscepta, & provoluta in genua ad pedes æterni Patris, rogavit illum, per merita sanctissimi ejus Filij, ut dignaretur protegere ac defendere totam Ecclesiam Catholicam, & Fideles vehementer afflictos, darctque lumen & auxilium omnibus existentibus in peccato mortali, ad emergendum ex eo; ac tandem dixit: Hinc adfero istam epistolam, quam mihi tradidit tua serva Marina; obsecro Divinam Tuam Majestatem, ut illam perlegas, & concedas ipsi, quidquid in ea à te postulat, ac petit. Pater Æternus suscepit epistolam quam libentissimè, non absque indicijs lætitiæ, & aspexit illam ac dedit legendam JESU Christo Domino Nostro, qui ipsam accepit cum magno gaudio, & legit. Responditque Pater Æternus, futura, quæcunq; in illa petieram. Tum sanctissima Virgo dixit suo Filio, ut etiam subscriberet epistolam, id enim ego desiderabam. Et subscripsit ipsam taliter: *Christus JESUS.* Anima, considera, cui velis tradi istam epistolam? & cum ego nescirem respondere, sanctus meus Angelus Custos mihi dixit: Dic, Anima, ut illam ipsa retineat, sic enim convenit. Unde rogavi Virginè, ut eam mihi servaret, & servavit ipsam intra se. Torum istud mysteriū spectavi ex meo angulo, ubi semper mansi extra Cælum.

Nnn

CAPUT

CAPVT XXXIV.

Quomodo Beatissima Virgo ipsi per Sanctum Dominicum dederit Rosaria à se benedicta, pacaveritque illam in timoribus, quibus propterea angebatur.

*Los favores exhibuit suae
Famulae Beatissima Virgo
circa hoc suum Festum.*

§. I.

CUm me visitavisset, *inquit*, Gloriosus Sanctus Dominicus, questusque contra me fuisset, quod à multis diebus non petissem in ipsius Conventu Sancti Pauli ullum Religiosum, qui venisset pro celebrando Missæ Sacrificio, ad meum Oratorium; petenti mihi veniam hujus negligentiae, & verecundiae, post alia dixit: Ecce, Soror, adfero tibi quoddam cimelium, & pretiosum thesaurum, quo poteris confortari, & plurimum exhilarari. Admovensque manum cingulo in latere, extraxit nigrum Rosarium, quasi eburneum, præstantissimum, & grandiusculum, dixitque mihi: Accipe, Soror, istum thesaurum, quia etsi hoc donum sit meum, mittit tamen tibi illud sanctissima Virgo Domina nostra, prius à se actum & benedictum. Fui idcirco notabiliter turbata, quia videbatur illud velle quasi sensibilibiter ponere ad meam manum. Confugi ad DEUM, petitura ab eo lumen, sicut soleo, & Sanctus mihi dixit: Nè timeas, neque turberis istâ cogitatione, an id eventurum sit sensibilibiter; DEUS enim, qui novit imbecillitatem tui animi, in hujusmodi rebus, nolet ita fieri, ad sedandam tuæ animæ turbationem, quæ esset ingens: atque si Divina Majestas veller, hoc mysterium peragi externè, fieret taliter, ac tam dextrè, ut tu id vix posses percipere. His dictis non obstantibus, replicui denuò, & dixi: Non, Benedicte Sancte, ego non possum istud donum suscipere in specie sensibili, etiamsi fiat eo modo, quo dicis. Postquam hoc dixissem, fui aliquantum

abrepta, non adeò tamen, ut non viderem Sanctum, quem audiebam dicentem: Accipe, Soror, istud tam Divinum Rosarium. Noli metuere, & pone illud supra tuum pectus & cor; inferuitque Rosarium in meam manum; quod ego accepi, & posui, quò fueram ab eo iussa: statimque introivit in me, & induit colorem quasi corallij præstantissimi ac splendidissimi, habuitque crucem & majores globulos ex auro præstantissimo, puro ac obrizo. Eo verò mihi imposito, summum mea anima & cor percepit levamen, robur & solatium in DEO. Tum intuita Sanctum, vidi ipsum tenentem in sua sancta manu quinque Rosaria, quæ ego habueram in diversis locis domus, & dixit mihi: Soror, hæc tua Rosaria honorabis, ac æstimabis plurimum deinceps: nam sanctissima Virgo Domina nostra, quia est ea, quæ est, utique tibi gratificaretur, & solaretur tuam animam, unaq; pro bono ac devotione multorum, ipsamet illa attigit, ac tenuit in suis sanctissimis manibus, impertiendo ipsis suam sanctissimam benedictionem. Reponam illa in loco, in quo fuerant, ubi ea reperies. Ego propter meos timores vehementissimè cruciabar, & volebam interrogare Sanctum, quomodo invenisset ista Rosaria, essetque repositurus eò, ubi fuerant; non audebam tamen. Sed Sanctus cognovit meam cogitationem, & respondit illi dicendo: DEUS potest omnia facere. Et acceptâ quadam sellâ, contulit in ea, contulitque mecum de quodam lamentabili casu (*qui referetur in libro quinto cap: 13.*) Post longum sermonem, rogavi ipsum, ut me commendaret DEO, darètque mihi suam sanctissimam benedictionem, quod Sanctus præstitit, & porrexit mihi osculandam suam manum ac habitum. Deinde postquam ab illo modicum

cum recessissem, ipsum vidi sensim admirabiliter splendescens lumine quodam Divino, usque dum radiaret instar clarissimi Solis, ac tum fui quasi abreptus in altissimam contemplationem.

§. II.

ISta me vehementer turbaverunt, propter meos timores, & cum his vehementer angerer, conspexi Beatissimam Virginem, quæ mihi dixit: Soror, & Amica mea; Dominus sit tecum, detque tuæ animæ ardentissimum sui amorem, & magnam pacem & tranquillitatem animi, ac fidem, quæ credas ipsius veritates. Dic mihi jam, Amica, quomodo es constituta cum his novis gratijs, quas tibi DEUS præstitit his diebus, & quæ te tantopere consternaverunt ac turbaverunt? Ego redita eram quasi attonita, ut nullum verbum protulerim; quod intelligens sanctissima Virgo, cœpit loqui denuo, dixitque: Adverte, Amica, de eo, quod Dominus DEUS manifestat suis amicis, de quæ mysterijs ac veritatibus, quas ipsis patefacit, nunquam illos posse dubitare, sed potius esse certos & securos; quamvis una possint sentire timores, & turbationes ingentes, profectas ex natura, & amore, quo feruntur erga DEUM, ac desiderio, non aberrandi ab ipsius veritatibus, atque id etiam frequenter fit ex instigatione diaboli, qui tanquam hostis majoris boni, ac profectus animarum, & gloriæ Domini DEI, ipso permittente, conatur inquietare animam, & illam turbare in rebus, quæ ipsi tantopere possunt prodesse, & conducere. Sicut potest suscitare aliam tentationem contra legem DEI, vel contra fidem, in quam sancta anima non consentit; ita, suo modo, in his occasionibus & gratijs, quas DEUS præstat animabus, potest illas aggredi, non autem efficere, ut non acquiescant his veritatibus intellectis, minusque sint de ijs certæ ac securæ, nisi anima se velit permittere decipi à diabolo, & credere ejus mendacijs, cum magno suo detrimento, sicut si consentiret in tentationem adversantem legi DEI; quamvis istud pec-

catum esset longè diversum ab illo. Atque tu ipsa id experta fueris in his occasionibus, & intellexeris aliquid de hac re; id quod, ut mihi nunc dicas, vehementer te rogo, quæ tantopere acquiescis istis veritatibus, & misericordijs, quas DEUS tibi modò manifestavit, teque docuit. Cum hæc audirem dici à sanctissima Virgine, videbar mihi quasi expergisci ex fomno, & raptu, aliquantum dolens de eo, quod acciderat, & quàm ardentissimè ex Divina inspiratione, statim respondi: Ita acquiesco, ut nequeam de facto dubitare, nisi resistendo veritati & voluntati DEI, qui me in hoc vehementer confirmat. Bene est, Amica (dixit Beatissima Virgo) sed quæro præterea, dic mihi, si pro gloria Domini DEI, & animarum bono, à te nunc oporteret præstari juramentum coram personis gravibus & judicibus, qui te ad id posent obligare, quòd ista mysteria, quæ tibi acciderunt, sint puræ, certæ & securæ veritates, ipsiusmet DEI, absque mistura ullius alterius rei, dic age, quid diceres, & quomodo te hoc in negotio gereres? Ita mihi illa sacratissima Domina istum casum posuit ob oculos, ac si id mihi re ipsa, & verè eveniret. Tunc respondi prorsus ex animo, & ferventer: Ajo, Domina, me juraturam eo modo, quo dicis, & quem mihi hic repræsentavisti, ea mysteria, quæ mihi acciderunt, esse Divinas veritates, puras & sincerissimas, atque id me facturam cum summo gaudio & solatio meæ animæ. Et nisi hoc facerem, angerer gravi scrupulo, propterea, quòd me hac in re opposuissem voluntati DEI Domini Nostri. Dixitque sanctissima Virgo: Convicta te, Amica, & cepi te in verbis, occupatam tuis timoribus. Sufficit jam, sum enim vehementer exhilarata in Domino. Ipse sit benedictus, eò quòd tibi sustulerit tuum dolorem, & confusionem, confregeritque in isto eventu caput diabolo, & abegerit ipsum à te confusum ac pudefactum.

Ita fui delibuta solatio, animata, & mirum in modum recreata: sed subito mihi venit in mentem, ut aliquid quærerem ex sanctissima Virgine, dixitque illi: Cum mihi tantam præstiteris misericordiã & gratiam,

Nnn 2

tiam,

tiam, Domina mea, rogo te nunc, per DEUM, ut mihi præstes aliam, dicāsque mihi, quid sit faciendum animæ, ut acquiescat, quemadmodum ipsamet dixisti cupiam mysterio vel veritati, quam illi DEUS indicavit ac manifestavit, si advertat dubitare de ea Confessarium, non credentem ipsius revelationes esse veritates DEI, sed à diabolo aut aliunde provenientes imaginationes, ac præsertim, si ista anima sit assueta mysterijs, cupiatque se conformare cum Divina voluntate? quod oportet facere animam (dixit sanctissima Virgo) constitutam in tali afflictione & angustia, quæ pro ipsa non esset exigua, est, ut

confidens DEO, qui illum juvabit, & patet faciat suas veritates, obediatur humiliter, & patienter suo Confessario, in eo, quod illum iusserit facere, & dicere, quoad illam revelationem: quanquam non poterit persuadere suo intellectui, ut credat Confessario sibi dicenti, quod erret, sicut non poterit præditus valde perspicaci visu sibi persuadere, quod nigrum sit album; ideoque cohibeat suum iudicium, quam poterit optimè, obediaturque in nomine DEI, cum ipse mandaverit, ut illius ministris præstetur obedientia.

CAPUT XXXV.

Quomodo illam Beatissima Virgo docuerit recitare quoddam breve Rosarium, commemoratis mysterijs ipsius Nativitatis, Præsentationis, & Assumptionis.

Um Venemibilis Marina fuerit tam debilis, ut non poterit omne Rosarium Marianum, more consueti placuit Beatissima Virgini in eadem visitatione, quæ cepit præcedenti capitulo, id ipsi abbreviare, modo quoddam peculiari, quod ab ea recitaretur, commemoratis proprijs ipsius mysterijs.

§. I.

Post hoc, ait, vidi sanctissimam Virginem, tenentem in suis manibus quoddam parvum Rosarium, trium solummodo decadum, habens colorem lucidissimorum & purissimorum rubinorum, cum tribus globulis aureis. Vidi quoque simul quendam Angelum DEI, qui ivit ad certum locum, & aperiens suismet manibus quandam cistulam, & scrinium illi insertum, exemit inde Rosarium album. Eo ocluso, attulit Rosarium, summāque cum reverentia tradidit sanctissimæ Virgini in manus, quod ipsa suscepit, ostendens sibi illud vehementer arridere ac placere, ad-

movitque suo sanctissimo ori & oculis, ac suā deinde sanctā benedictione consecratum restituit angelo, quod quam reverentissimè receptum cum osculo reposuit, & recondidit in loco, in quo antea fuerat, aperiens cistulam & scrinium, eandemque occludens. Tum mihi sanctissima Virgo dixit: Constet tibi, plurimi à me fieri devotionem erga sancta mysteria mei Rosarij, & propterea me voluisse honorare istos ipsius globulos, quos vidisti, atque etiam, ut tibi gratificarer. Statimque ad me accessit, ac peramanter imponens in meum sinum illud parvum Rosarium, quod tenebat in suis sanctis manibus, dixit: Accipe Soror hoc cimelium, & istum thesaurum ex mea manu, do enim tibi illud ex amore. Custodi ipsū ac observa in tuo corde, uturpabis verò deinceps hanc devotionem, quam tibi dicam, quæ plurimum proderit tuæ animæ, & omnibus, qui eam usurpaverint, eritque gratissima meo sanctissimo Filio JESU Christo Domino Nostro. Habebis Rosarium trium decadum, & in quavis decade unum majorem globulum, dicēsque

cesque in singulis globulis decadis: *Benedicta sit, ac laudetur sanctissima Nativitas, & Præsentatio in Templo, sanctissima Virginis Domine nostra.* Cùm autem perveneris ad majorem globulum, reperes idem, addendo: *Et ipsius sanctissima Assumptio.* Atque ita progredieris, donec perfolvas istud parvum Rosarium, quod est dicendum devotè pro fructu animæ, & gloria DEI. Hoc dicto mihi valedixit, relinquens me summopere confortatam & exhilaratam in Domino.

§. II.

Aliquantò post, dum recitarem Rosarium, quod me Beatissima Virgo docuerat, vidi unum ex meis Dominis Angelis Minorem, qui vocatur Pamnymphus, & est cæteris formosior, ad singulas sphaerulas mei Rosarij, quod dicebam, numerantem quasi toridem elegantissimos flores, usque dum illud complevissem; & eo à

me perfoluto, ipse combinavit Rosarium ex illis floribus, imposuitque suo collo, quò evasit pulchrior, quam antea. Ego ei dixi: Domine, non habebas opus isto Rosario, pro te exornando, satis enim eras elegans & comptus. Ille verò respondit: Est verum; sed tantum est gaudium, quòd Angeli in Cælo percipimus, dum videmus recitari hoc Rosarium, ut ad illud significandum fecerim id, quod vidisti. *Quia hæc omnia evenerunt, antequam habuisset dictas revelationes de Purissima Conceptione Beatissima Virginis, non fuit illius facta mentio in isto Rosario: sed post hoc (inquit ipsa) ego addebam verbis, quæ mihi Beatissima Virgo dixerat, etiam, quod pertinet ad ejus Conceptionem, dicendo: Benedicta sit ac laudetur sanctissima Conceptio, Nativitas, & Præsentatio, &c.* Interrogavi ea de re meos Angelos, faceremne bene? responderuntque mihi omnes, me bene facere.

☩*☩*☩

LIBER